

GIA ĐÌNH PHẬT TỬ VIỆT NAM

Đội Trưởng

Cẩm Nang Của Đội Chúng Trưởng GDPT Việt Nam

Lưu Hành Nội Bộ

GIA ĐÌNH PHẬT TỬ VIỆT NAM

CẨM NANG ĐỘI CHỨNG TRƯỞNG

GĐPT VIỆT NAM

ã The Vietnamese Buddhist Youth Association

Mục Lục

	Cờ Đội.....	43
Thay lời nói đầu.....	4	Đồng Phục..... 43
	Tinh Thần Đội.....	45
<u>Chương Thứ Nhất</u>	Kỷ Luật và Danh Dự Đội.....	46
Một Đội Trưởng Thực Thụ.....	7	Hàng Đội Tự Trị..... 47
Một Đội Trưởng Đầy Lòng Tin.....	8	
Một Đội trưởng biết trước và đi trước.....	10	<u>Chương Thứ Năm</u>
Một Đội Trưởng biết chia quyền hành.....	11	Đội..... 50
Đội Trưởng: Chiếc Đều Tàu.....	12	Đội Sinh..... 50
Đừng Có Sợ.....	13	Hiểu Biết Đội Sinh..... 52
		Chia Việc và Mỗi Phần Việc..... 55
<u>Chương Thứ Hai</u>	Đội Phó.....	56
Tinh Thần Phạt Tử.....	15	Thư Ký..... 57
Mục đích.....	16	Thủ Quý:..... 57
Châm ngôn.....	17	Quản Thủ Khí Mảnh Đội..... 58
Khẩu Hiệu.....	18	Phụ Trách Du Ngoạn..... 58
Luật.....	19	Phụ Trách Lương Thực:..... 59
Bài Ca Chính Thức.....	20	Pha Trò:..... 59
Huy Hiệu.....	21	Sổ Sách Của Đội - Chúng..... 60
Kỳ Hiệu.....	22	Sổ Đội (chúng) trưởng giữ:..... 60
Chào.....	23	Sổ Quản Trị Đội:..... 60
Màu Lam.....	24	Sổ chuyên môn:..... 60
		Một sổ thông tin:..... 61
		Sổ sách do thư ký giữ:..... 61
<u>Chương Thứ Ba</u>	Đội phả.....	61
Truyền Thống Dân Tộc và Đạo Pháp.....	26	Nhật ký Đội..... 62
Nguồn gốc và sự tiến triển của GDPT Việt Nam.....	26	Sổ biên bản..... 62
Hệ Thống Tổ Chức GDPT.....	36	Hồ sơ của Đội..... 63
Phân Biệt Thủ Bậc Anh Chị Trưởng.....	39	Sổ khí mảnh:..... 63
		Hộp Cứu Thương Đội..... 63
		Tủ Sách Đội..... 64
<u>Chương Thứ Bốn</u>		
Tên Đội.....	42	<u>Chương Thứ Sáu</u>
Khẩu Hiệu.....	42	Một Đội Hoạt Động Có Sinh Lực. 67
Bài Ca Đội.....	42	Buổi Học Tập Đội..... 68
		Cấp Hưởng Thiện:..... 72
		Buổi Họp và Hội Đồng Đội..... 73
		ở đâu? khi nào? làm gì?

làm sao?.....	74	Đối với Hàng Xóm, Phố Phường	126
Du Ngoạn.....	76	Tạm Chia Tay.....	127
Làm gì? ở đâu? Khi nào? Làm sao?	80		
Trang bị chung đội:.....	82		
Chương trình du ngoạn đội sen vàng	83		
Trại.....	89		
Gặp mùa lạnh thì sao?	96		
Chương trình chi tiết.....	96		
Chương trình trại đội Sen Hồng.....	96		
Lễ Lược Đội.....	102		
Phần sinh hoạt của đội:	103		
Lễ Cầu An - Cầu Siêu.....	108		
Nghỉ thức lễ cầu an:.....	108		
Nghỉ thức lễ cầu siêu:	108		
Giải Trí Đội.....	109		
Báo Đội	111		

Chương Thứ Bảy

Học Tập Không Thể Tách Rời Hoạt Động	114
Học Tập Là Để Tiến Bộ.....	114
Các Bộ Môn Tu Học.....	115
Nguyên Tắc Học Tập.....	116
Phương Pháp Học Tập.....	117
Chương Trình Tu Học.....	117
Cấp Hiệu.....	117
Phần Việc Của Đội trưởng.....	118

Chương Thứ Tám

Với Đoàn Trường.....	120
Với Các Đội Khác.....	121
Hội Đồng Đoàn.....	121
Du Ngoạn - Trại Đoàn.....	123

Chương Thứ Chín

Với Bên Ngoài.....	126
Đối với Phụ Huynh Đội Sinh	126
Đối với Học Đường Đội Sinh.....	126

THAY LỜI NÓI ĐẦU

Em Đội trưởng,

Em có biết không? Ngày mà anh được đề cử lên làm Huynh trưởng là ngày anh buồn nhất trong đời Phật tử của anh. Càng ngày nỗi buồn ấy càng thấm thía và anh cảm thấy tiếc cái đời sống Đội trưởng mà anh đã tận tụy phục vụ suốt mấy năm trưởng.

Khi đi quanh vòng tròn Đội sinh để bắt tay từ già từng em một, có một cái gì đó nghèn nghẹn ứ đọng nơi cổ. Cái vòng tròn tuy nhỏ, chỉ với 16 các tay và 8 khối óc nhưng cũng đã gói trọn một sức sống mãnh liệt; cái lá cờ tí hon mũi gòn nhọn cắm giữa cái vòng người ấy chỉ lớn hơn bàn tay, cũng đủ mãnh lực kết hợp cái nhóm tám người thành một khối để dành lấy cái vinh dự cho nó, vui buồn vì nó.

Trong cuộc đời Đội trưởng, anh đã học được quá nhiều điều mà điều nào điều ấy đều là những căn bản tối cần thiết cho nghề chỉ huy, cho nghiệp điều khiển. Cho đến bây giờ, qua bao năm tháng, hoạt động trong bao nhiêu chức vụ: nào Đoàn trưởng, nào Ban viên Hướng dẫn, nào Trưởng ban hướng dẫn, anh mới nhận chân được cái tinh thần đội trưởng vẫn là cái tinh thần chỉ đạo căn bản của hành động và sự tử. anh chỉ lập đi lập lại không bao giờ chán: ‘Ồi! Đẹp quá, đẹp quá, cuộc đời đội trưởng!’

Nếu có làm được gì lợi thiết thực và bền vững cho Gia đình Phật tử chúng ta, trước hết phải nói đến đội trưởng. Một đội trưởng (chúng trưởng) giỏi là một Đội (chúng) vững. Các Đội (Chúng) vững thì Đoàn khá, mà Đoàn khá thì Gia Đình tiến mạnh. Gia đình tiến mạnh, chúng ta còn mong ước gì hơn nữa đâu, phải không em.

Tiến xa hơn chút nữa, chính trong tổ chức Đội (chúng), trong sinh hoạt của Đội (Chúng) mà em sẽ thấy được thế nào là dân chủ, thế nào là tự do, thế nào là kỷ luật, thế nào là danh dự. Thật ra, cái xã hội tí hon của em phản ánh một cách đầy đủ và thực tế những thứ ấy. Nhưng cái trừu tượng, lý thuyết đó biến thành hành động, thành sự sống mà em và bạn bè em thực hiện trong mọi sinh hoạt của Đội (Chúng). Rồi đây, khi vào đời, các em sẽ phân biệt một cách chính xác dân chủ nào là thứ thiệt, dân chủ nào là thứ giả; các em sẽ ý thức rõ rệt ý nghĩa của tự do, của kỷ luật, của tình thương.

Em,

Cuộc đời Đội (Chúng) trưởng là cuộc đời đẹp đẽ nhất, hoạt động nhất và cũng đầy đủ nhất với bao nhiêu viễn ảnh trong tưởng lai. Phát họa cái đời sống để gửi đến em, anh tự thấy ngại ngùng. Làm sao diễn tả được trọn vẹn cái chất sống sinh động và phong phú nhường kia bằng giấy trắng mực đen, dù cho sử dụng cả ngôn ngữ hoa mỹ? Nhưng anh hy vọng và tin tưởng vô cùng. Hy vọng tập sách này đến với em đúng thời, đúng lúc. Trước nạn thiếu Huynh trưởng do hoàn cảnh gây nên, nếp sống tự trị của Đội, Chúng trở nên cần thiết để giữ vững giếng mối của Gia đình và tin tưởng rằng một khi đã nằm vào tay em những dòng chữ bất động này sẽ được em biến thành sự sống, gây dựng một truyền thống, một tập tục cho Đội (chúng) là một giọt nước nhưng cũng là biển cả. Mà biển cả là gì? Nếu không phải là sự hòa mình của nhiều giọt nước?

Với bấy nhiêu hy vọng và tin tưởng, anh đến với em dưới hình thức những câu chuyện thì thầm cho em nghe ở góc thông bên mái lều dưới ánh trăng vàng vạc, hay giải quyết giúp em những thắc mắc, băn khoăn, những khó nghĩ của em.... Anh không muốn lý tưởng hóa những điều anh nói với em mà chỉ muốn đặt nó ngang tầm vóc của em, trong tầm tay hoạt động của em, để rồi, sau một lần truyền cảm là anh thấy được sự thể hiện trong Đội (Chúng) em. Anh biết, nếu làm thế thì anh còn phải nói lại với em hay những người sẽ thay thế em trong những lần sau, nhưng thà vậy....

Em ơi! Mây trôi, nước chảy, con người cũng sẽ lớn dần dần lên với thời gian, với kinh nghiệm. Sao chúng ta cảm thấy cam tâm đứng yên một chỗ, em nhỉ!

Ngồi gần lại đây. Anh em mình đi vào câu chuyện đi thôi!

CHỦNG THỨ NHẤT

LÀ ĐỘI TRƯỞNG

(CHÚNG TRƯỞNG)

Một Đội Trưởng Thực Thụ	7
Một Đội Trưởng Đầy Lòng Tin	8
Một Đội trưởng biết trước và đi trước	10
Một Đội Trưởng biết chia quyền hành	11
Đội Trưởng: Chiếc Đầu Tàu	12
Đừng Có Sợ	13

MỘT ĐỘI TRƯỞNG THỰC THỤ

Này em, thế là em đã được dự vào dòng họ Trường rồi đấy nhé. Trường của một Đội. Qua ánh mắt em, anh đã đọc được tư tưởng của em - vừa mừng vừa sợ - khi được anh Đoàn trưởng chỉ định em làm Đội trưởng.

Em mừng là phải. Nếu chỉ là một Đội sinh tầm thường không ra gì thì làm sao em được cái vinh dự ấy? Hẳn rằng, em đã được để ý đến được theo dõi thường xuyên và hẳn nhiên ít nhất em cũng đã tự tạo cho mình những điều kiện căn bản nào đó để được giao phó cái trách nhiệm lớn lao ấy chứ! Anh cũng mừng cho em. Em sợ cũng phải. Không sợ sao được khi đặt lên vai mình những gánh nặng mà anh Đoàn Trưởng đã phát họa cho em biết đại cương. Cả mừng lẫn sợ đều được tán thưởng, đó là những biểu hiện của tinh thần trách nhiệm mà chiếc phù hiệu đang nặng trĩu trên túi áo em.

Em đã dự trại huấn luyện chưa? Nếu chưa, thì em xin anh Đoàn trưởng tham dự khi Ban Hướng Dẫn mở trại. Nhớ đấy. Một Đội trưởng mà chưa tham dự trại huấn luyện thì chưa phải là Đội Trưởng thực thụ đâu nhé! Trại của em mang tên là ANÔMA còn về phía nữ là NI LIÊN. em phải học tập trong ba ngày đêm liên tục, với khoảng 12 điều mục. Nhưng em đừng tưởng rằng khi rời khỏi trại em sẽ trở thành một ĐỘI TRƯỞNG LÀNH NGHỀ đâu nhé. Tại đó, em chỉ được các anh chị Trưởng trình bày về lý thuyết với một vài sự thực tập. Em sẽ học được nhiều điều khác hơn, em sẽ được rèn luyện bằng tư tưởng và ý chí, em sẽ được ươm mầm một lý tưởng và hun đúc đức tin không lay chuyển ở Gia Đình Phật Tử. Những thú vô hình này sẽ nhập vào máu, ăn vào tim, sâu đậm, cho đến nỗi mỗi việc em làm, mỗi lời em nói, mỗi một kheé mắt, mỗi một nụ cười đều phản chiếu trọn vẹn cái tinh thần chứa chất trong người em. Cái nhiệt độ ấy lan qua các Đội sinh của em cũng chia sẻ với em lòng nhiệt thành ấy mà em nào có biết, mà nào các Đội sinh của em đâu có ngờ tới! Trong Lễ bế mạc trại em đã thì thầm to nhỏ gì với đức Phật, phải chăng: 'Con xin nguyện trung kiên với tổ chức, con nguyện làm cho Đội con khá nhất trong Đoàn?'

Đấy là điều em học được ở Trại, song song với vài kỹ thuật điều khiển Đội. Lúc đó, em mới là Đội trưởng thực thụ. Có thể, mặt em sẽ sạm nắng, tay chân sẽ đen đúa, em sẽ gầy đi chút ít,

nhưng chắc chắn mắt sẽ sáng hơn, lời lẽ sẽ rần rỏi hơn, cử chỉ em sẽ chững chạc hơn và.... toàn cả người em phát tiết ra một cái gì mới mới làm cho các Đội sinh của em mê mẩn, thưởng thưởng và sẵn sàng bắt tay vào việc cùng em....

Ồ, em Đội trưởng của anh. Em là **ĐỘI CHỨNG TRƯỞNG THỰC THỤ** rồi. Mừng em, mừng em!

MỘT ĐỘI TRƯỞNG ĐẦY LÒNG TIN

Em tin ai? Em tin gì? Thế nào em cũng hỏi vặn lại anh như thế chứ gì? Trước hết, em tin vào đức Thích Ca Mâu Ni là vị đã tự giác ngộ hoàn toàn. Sau khi đã giác ngộ rồi, Ngài bày lại cho chúng ta những cách thức để giác ngộ. Ngài thiết lập tổ chức Tăng già, dứt bỏ tất cả mọi tham vọng trần tục để chuyên chú vào việc thực hành và hưởng ần chúng ta đi đúng với phương pháp của Phật để đạt tới giác ngộ như Ngài. Tin là tin như thế đó.. Chắc các em đã học Ba Ngôi Báu rồi chứ, chắc các em đã đọc kỹ và suy ngẫm cặn kẽ lịch sử đức Phật Thích Ca rồi chứ! Cả cuộc đời Ngài là một bài thuyết pháp không lời khiến chúng ta đặt hoàn toàn tin tưởng vào vị giáo chủ của chúng ta, phải không em?

Rồi đến, em còn tin ai nữa? Con ai nữa! Chính em chứ ai. Sao lại trở mắt ra nhìn anh như thế? Đây: 'Đừng tìm một nơi nương tựa nào ngoài chính mình con'. Lời đức Phật dạy như thế đó. Trong em có Phật tính kia mà! Nghĩa là có năng lực giác ngộ, có khả năng thành Phật. Em phải tin như thế để tiến bộ, các Đội sinh của em cũng phải tin như thế để mà tạo cho đời tuổi đẹp hơn. Các em đều có lòng tự tin như thế cho Đội của em ngày nay tiến bộ hơn ngày qua, ngày mai thêm một bước qua ngày nay. Có lòng tin như thế các em sẽ mặt sức mà vùng vẫy, mặt sức vươn lên theo chiều hướng của BI TRÍ DỨNG.

Nếu em tin vào chính em như thế nào thì cũng đặt niềm tin vào Đội sinh của em như thế đó. Các em phải tin nhau để cùng nhau tiến về cuối ĐƯỜNG SEN TRẮNG. Nói đến Sen Trắng là nói đến tổ chức Gia Đình Phật Tử chúng ta mà em đang hoà mình vào đó. Tin vào tổ chức, đã nằm trong tổ chức mà em không tin vào tổ chức ấy lòng em, mắt em, kể cả chân tay em sẽ nháy nhót như ngựa không cương, như vũ vọt trên cành. Đứng núi này sẽ trông núi nọ. Khi thuyền không định được hướng thì em ở, nó sẽ ra sao, em trả lời anh đi!

Mặc sức cho chúng em tay chèo tay chống, nó cũng sẽ bồng bênh phiêu bạt không dâm vào núi thì cũng chìm vào biển sâu thôi.

À, thế đấy. Em ạ, phải tin vào tổ chức để khỏi bị chi phối. Tin và Hiểu. Em đã đọc nội quy Gia Đình Phật Tử chưa. Em đã biết cái quá trình hoạt động của Gia Đình Phật Tử chưa? Trong hoàn cảnh nào nó đã được sinh ra và đã sống như thế nào suốt gần ba mươi năm nay? [']. Chán chi sách, chán chi những tập san, chán chi những tài liệu nói đến Gia Đình Phật Tử chúng ta. Anh kể sơ vài tập nhé: 'ĐÂY GIA ĐÌNH' của anh Võ Đình Cường, 'CUỖNG YẾU VÀ TỔ CHỨC GIA ĐÌNH PHẬT TỬ' của anh Nguyễn Khắc Từ, 'SỨ MỆNH GIA ĐÌNH PHẬT TỬ' của Người Áo Lam, 'GIA TRƯỞNG' của anh Nguyễn Khắc từ, các tập san Viên Âm, Liên Hoa, Phật Giáo Việt Nam, Từ Quang, Hải Triều Âm, Thiện Mỹ, Mùa Sen Mới đã ghi lại đầy đủ những biến chuyển của tổ chức Gia Đình Phật Tử.

Về phần em, đã có những tập sách nhỏ: SỔ TAY ĐỘI CHỨNG TRƯỞNG của các anh Tâm Bản và Diệu Đạo do Ban Hướng Dẫn Thừa Thiên xuất bản.

Đó là chưa kể đến các Nội san của các Ban Hướng Dẫn trên toàn quốc. Nếu em chịu khó tìm tòi, em sẽ thấy rõ, thấy cả chiều rộng lẫn chiều sâu, em sẽ thấy mền Gia Đình vô cùng. Lòng tin tưởng của em vào tổ chức sẽ tăng lên và em sẽ cảm thấy keo sơn gắn bó với tổ chức như không có một sức mạnh nào có thể lay chuyển được.

Tin vào đức Phật, tin vào chính em và Đội sinh của em, tin vào tổ chức, với bấy nhiêu niềm tin căn bản đó, có cái gì khó khăn mà em lại sẽ không vượt qua được, hỡi em Đội Trưởng đầy nhiệt huyết của anh.

MỘT ĐỘI TRƯỞNG BIẾT TRƯỚC VÀ ĐI TRƯỚC

Phải thế mới được em à. Chứ không phải à?

Đã là một Đội TRƯỞNG em phải bước đi đầu chủ đầu có phải em đứng sau để đẩy tới? ít nhất em phải biết tương đương với chương trình Trung Thiện. Đành rằng em có đi dự trại huấn luyện là em đã có phần nào uy tín đối với Đội sinh rồi đấy. Nhưng chưa đủ đâu. Với ba ngày trại, làm sao em thu nhập được hết? Như một bác bếp tòm trèm vài món ăn, một khi đã dọn hết rồi thì làm sao hấp dẫn được khách hàng? Em cũng thế. Những gì thu thập được ở trại về mặt chuyên môn, chẳng qua cũng chỉ đứng một chỗ. Không lẽ khi các Đội sinh bắt theo kịp, em cứ đứng ì ra đó, nhìn sao cho được. Ăn làm sao, nói làm sao bây giờ. Này em! Là Đội Trưởng em phải đi trước thật xa. Em phải đứng thật xa để mà gọi, mà ngoắc các Đội sinh tiến kịp theo mình. Ồ, có lý nào mà Đội Trưởng để cho Đội sinh đi trước, mà em lệt bệt đi theo sau? Các Đội sinh của em sẽ nhìn em với cặp mắt nào em nhỉ? Em hãy đứng xa xa và nói với Đội sinh: ‘Đến đây! Đến đây!’ chứ không phải ở sau vừa thúc, vừa giục: ‘Bước lên! Bước lên!’

Biết trước và đi trước. Em phải học thêm ở các anh Đoàn Trưởng, Đoàn phó. Không những chỉ ở lúc đến với Đoàn mà còn phải học hỏi riêng. Em phải học thêm ở bạn bè, ở các Đội trưởng khác (đừng e ngại: ‘Học thầy không tày học bạn’ em ơi!). Em còn phải biết nghiên cứu thêm trong sách vở. Không phải chỉ biết mà em còn phải biết đến nơi đến chốn. Cái lối chỉ tay năm ngón và hò hét chỉ huy không đúng với tác phong độ Đội Trưởng đâu. Cái thể thức ấy không gây được thiện cảm mà cũng chẳng xúc tiến được công việc. Anh phải mau mắn khuyên em nên chịu khó và kiên nhẫn. Khi mà em vượt hẳn lên, thì tự nhiên các Đội sinh sẽ nhắm vào em mà tiến tới, hăng hái mà tiến tới, chẳng cần sự thúc giục nào.

Biết trước và đi trước mọi phương diện: sáng, kiến, kiên nhẫn, quyết tâm học tập và hoạt động... Anh đã nói, sự nhiệt thành vốn hay lây, không một đoàn sinh nào lại muốn lùi xa khi mọi người đều hăng hái tiến.

Có thể, em mới đáp ứng được phần nào lòng kỳ vọng của Gia Đình chủ.

Gắng lên, gắng lên, cười lên, vui lên để tiến tới.

MỘT ĐỘI TRƯỞNG BIẾT CHIA QUYỀN HÀNH

Em ơi! Em nên tâm niệm rằng trưởng của một Đội, nằm vào địa vị kẻ chỉ huy, không phải em muốn làm gì thì làm, muốn 'ra lệnh' gì cũng được bất chấp đến việc phải trái, không cần nghĩ gì đến Đội sinh. Nhất là khi đứng trước một đám đông, em lại muốn tỏ ra là Trưởng, tỏ ra mình có oai quyền, sai em này bảo em kia, cặp mắt trợn dọc lên, môi thì mím lại, hai tay chống nạnh hay chỉ chỉ, chỏ chỏ. Ô, oai vệ quá em nhỉ! Ra vẻ con nhà tướng lắm. Nhưng em ơi! Với tác phong điều khiển ấy, còn lâu Đội sinh mới nghe theo em.

Đoàn thể chúng ta là đoàn thể giáo dục, có lý thuyết và phương pháp giáo dục riêng biệt. Cái lý thuyết và phương pháp ấy nó không dựa trên uy quyền hay kỷ luật sắt mà là thúc đẩy cho các em phát triển những tính tốt vì thấy đó là tốt; hủy diệt những tính xấu vì tự thấy nó là những tính xấu; gạt lọc tâm ý thanh tịnh, vì thấy cần thiết để tiến bộ. Mà tuổi thiếu niên là tuổi bắt đầu chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xã hội. Một trong những trách nhiệm của ĐỘI TRƯỞNG là lôi cuốn các Đội sinh thực hiện các điều trên Bằng Chính Những hành Động Của MÌNH. Một trách nhiệm khác là gây cho các Đội sinh ý thức trách nhiệm như em bằng cách giao phó những nhiệm vụ, những công việc để cho các em Đội sinh hoàn thành. Em cần phải tế nhị, phải khôn khéo khơi nguồn cảm hứng, dấy lên lòng danh dự để các Đội sinh vui vẻ làm việc, hăng say làm việc, thích trong công việc chứ không phải vì 'lệnh' của em mà Đội sinh phải làm.

Muốn được thế, các em phải chia quyền hành. Một Đội sinh nào cũng có quyền trong công việc của Đội và liên đới chịu trách nhiệm với nhau về sự thịnh suy của Đội. Trách nhiệm ấy là trách nhiệm chung chứ không phải của riêng em Đội Trưởng mà thôi. Vì là 'CHUNG' nên lo chung, buồn chung. Vì là chung nên mới kết hợp nhau thành một khối. Vì là chung nên các Đội sinh cảm thấy người hướng dẫn cho cái chung ấy là cần thiết, là không thể thiếu và sẵn sàng nghe theo người trách nhiệm về cái chung ấy là Đội Trưởng. Em thấy chưa? Việc em chia quyền hành có mất mát gì đâu mà tự trung lại đem về cho em một mối lợi tinh thần lớn lao không xiết kể. Đó là quyết tâm của bảy khối óc, của bảy trái tim quanh em để bảo vệ danh dự cho Đội.

Em ạ, anh nghĩ rằng khi em ‘nhả’ bớt quyền hành thì quyền hành vô hình chung lại trở về với em. Lúc ấy, em có đủ cả ‘oai’ và ‘uy’ trong cái quyền ấy.

Các Đội sinh phục tùng em không những vì cái uy của em mà còn là một sự phục tùng tự nguyện vì biết em không phải là độc tài, độc đoán, vì biết em không phải tham quyền cố vị và sau hết vì thấy em chỉ có một mối lo lắng duy nhất: sự tiến bộ của Đội.

Chia quyền hành em phải tìm hiểu Đội sinh. Phải đi sâu vào trí, vào lòng từng Đội sinh. Phải gần gũi Đội sinh, phải tìm hiểu những ước vọng, những thói quen, những bạn bè mà Đội sinh thường lui tới. Em còn phải biết gia cảnh, về học lực, về công việc hằng ngày, về giải trí. Em sẽ vò đầu, vò tai mà than van: ‘Mất thì giờ quá, em có một vạn việc phải làm anh ơi!’ Phải, phải. Những cái đó đòi hỏi thì giờ, đòi hỏi sự cố gắng, đòi hỏi sự khéo léo nữa. Em hãy kể tai lại đây, anh hỏi nhỏ câu này: ‘Em có muốn thành công không, hở em?’

ĐỘI TRƯỞNG: CHIẾC ĐÀU TÀU

Đội là chiếc tàu có bầy toa, mà em chính là đầu máy. Máy nóng, máy bốc hơi, đầy đủ than lửa thì máy chạy hết ga này đến ga khác, đúng giờ, đúng giấc. Em nghĩ sao? Có khi nào một chiếc tàu chuyển bánh mà không biết nơi mình sẽ đến, giờ nào mình sẽ đi, đến chỗ nào thì còi huýt, còn bao lâu nữa sẽ đến đầu cầu? Đội em cũng thế, cũng có một vạn việc phải làm, mà việc làm nào cũng phải có đích, có hưởng, cũng phải có giờ, có ngày, cũng phải tiên liệu những khó khăn trở ngại. Làm cho Đội sinh hoạt có khí chất là công việc của Đội trưởng, một công việc lớn lao, thú vị, khó nhọc qua các buổi họp, buổi học tập, trại, công tác xã hội....

Thấm biến vào hoạt động của Đội một khí chất, một sắc thái giáo dục, có lợi ích thiết thực cho Đội sinh, cho em, cho Đội đâu phải dễ dàng.

ĐỪNG CÓ SỢ

Em sợ rồi đấy chắc. Em bị hoa mắt vì cái công việc quá lớn lao đang trải ra trước mắt em đó chắc. Em sợ trật đường rầy phải không? Em sợ thất bại. Phải rồi, anh biết rồi. Vì quá sợ thất bại nên em nhút nhác không dám làm một việc gì lớn, không dám lao đầu vào những thử thách. Em chỉ bằng lòng với những công tác vừa tầm tay hau dưới tầm để đổi lấy sự thành công chắc chắn. Thật đáng trách; không ai trách em thất bại. Thất bại không phải là tội, đã không phải tội lỗi thì không có điều gì là xấu hổ cả. Điều đáng xấu hổ là không biết lấy thất bại làm bàn đạp để tiến bộ, hoặc giả vì thất bại mà chán nản, mà chùn chân lùi bước. Anh nói thẳng với em: ‘Thất bại là cần thiết’ em hãy mạnh dạn mà vạch ra một chương trình hoạt động vượt lên chút đỉnh để em cho em và toàn Đội cố gắng đạt tới. Chỉ có sự cố gắng thường xuyên mới đáng kể, đáng tán dương. Cố gắng thường xuyên trên mọi lãnh vực hoạt động và nếu em biết nắm đúng cơ hội, biết tổ chức và điều khiển có phương pháp, tự luyện cho mình những khả năng và luyện cho Đội sinh những đức tính, thì từng bước, từng bước em sẽ đạt đến đích.

Thêm vào đó, em biết nuôi dưỡng tinh thần cho toàn Đội, hết lòng trung kiên với lý tưởng, một lòng một dạ với tổ chức, lấy công việc của Đội làm vui cho chính mình, thì lo gì mà em chẳng thành công? Em yên chí đi. Anh bảo đảm đó.

Còn nữa. Còn đức Phật ngự trên toà sen và Đức Phật ở trong em đang nhìn em đó, còn các anh, các chị Trưởng đang mỉm cười với em kia, còn anh đây đang viết cho em, đang nói chuyện với em há chẳng phải là những lực lượng hộ trì tinh thần em trên bước đường dài của em hay sao?

Em còn chần chờ chi nữa mà không đứng dậy nhìn về phía trước mà bước tới...

CHƯƠNG THỨ HAI

TINH THẦN PHẬT TỬ

Mục đích	16
Châm ngôn	17
Khẩu Hiệu	18
Luật	19
Bài Ca Chính Thức	20
Huy Hiệu	21
Kỳ Hiệu	22
Chào	23
Màu Lam	24

TINH THẦN PHẬT TỬ

Em biết rồi! Em biết rồi. Những cái này em thuộc lòng lắm khi đang học ở bậc hưởng thiện. Xin anh nói chuyện khác, bày cho em điều khác!

Anh cũng biết rồi. Anh biết là em thuộc lắm rồi, hỏi đến đâu em sẽ đọc ro ro đến đó. Nhưng anh vẫn nói. Nói đi, nói lại, nói mãi, nói hoài. Em nhìn xem ngọn lửa đang tàn kia, chỉ còn có trắng và sao, chỉ còn có em và anh bên ngọn lửa tàn. Các em trong lều đã ngủ hết mà vạn vật thì còn đang thì thầm. Anh cũng muốn thì thầm với em. Anh không muốn nói cho em nghe mà anh muốn truyền vào em sự sống. Những gì anh sắp truyền cho em ở đây, anh mang nguyện ước được truyền vào em như vị Hoà thượng truyền tâm ấn, vì 'những gì' ấy là sự sống, một sự sống linh động như nhựa cây làm phát triển thân cành nảy nở hoa lá và làm cho phát triển đâm chồi kết trái. Nó linh động đến như thế thì tất nhiên nó phải uyển chuyển và tùy trình độ, tùy cương vị mà hấp thụ nhiều hay ít. Anh nhớ kinh Pháp Hoa, Phẩm 'Được thảo dụ', Đức Phật đã thí dụ Pháp của Ngài như một đám mưa lớn xối xuống, khắp nơi đều thấm nhuần: cây cối, lùm rừng, cây lớn, cây nhỏ, cây vừa tùy sức mà hưởng thụ cơn mưa móc ấy có sai khác. Phần 'Tinh thần Gia Đình Phật tử' này cũng vậy. Đội sinh hiểu nó và áp dụng nó cách khác, Đội trưởng như em khác hơn, lên đến Huỳnh trưởng lại càng khác hơn nữa. Nó đâu có phải cứng nhắc như cành khô củi mục, như nước ao tù bất động! Cái biết của em cũng thay đổi và anh nói với em đây là anh nói với Đội trưởng chứ đâu có nói với Đội sinh mà em dấy nảy như đạp lửa vậy.

MỤC ĐÍCH

Trước hết là mục đích của Gia Đình Phật Tử. Em phải hiểu mục đích, hiểu một cách cặn kẽ vì em phải hướng mọi hoạt động của em về cái đích ấy. Mục đích để ra phương pháp. Phương pháp không phản lại mục đích. Cái mục đích ấy là gì?

- Đào tạo Thanh - Thiếu - Đồng niên thành Phật tử chân chính và
- Góp phần xây dựng xã hội theo tinh thần Phật Giáo

Mục đích thật rộng lớn vô biên. Tuy rộng lớn vô biên nhưng không phải là không thực hiện được. Lớp tuổi nào, trình độ nào cũng áp dụng được cả, áp dụng trong phạm vi và khả năng của mình. Một Phật tử chân chính là một Phật tử đã quy y Tam Bảo giữ giới và phát nguyện và thực hành năm hạnh vào đời sống của Đội và của từng cá nhân. Khi đã nói áp dụng vào đời sống hằng ngày có nghĩa là phải đặt đúng tầm mức để thực hiện. Nếu cứ khăng khăng giải thích những sự việc trên quá cao, quá siêu không thực hiện nổi thì cái mục đích tốt đẹp trên chỉ tốt đẹp trên lý thuyết. Nó chỉ là lời nói mà không biến thành hành động. Cho nên em nên nhớ rằng càng trưởng thành các em sẽ đạt đến mục đích càng sâu đậm hơn, dưới nhiều khía cạnh hơn. Căn bản cho một Phật tử chân chính là NĂM HẠNH: Tinh tấn, Hỷ xả, Thanh tịnh, Trí tuệ và Từ bi. Anh không giải thích ý nghĩa năm hạnh ấy mà chỉ nhắc nhở em áp dụng năm hạnh ấy vào đời sống của Đội. Trong lúc áp dụng cho Đội tức là em áp dụng cho em và cho cả Đội sinh, ngược lại cũng thế. Khi bắt đầu một hành động, một công tác, em suy nghĩ nên đề cao hạnh nào (đừng ham mà ôm đồm quá nhiều) để tác động tinh thần và quy hướng vào đó. Trong một công tác xã hội chẳng hạn, em lấy hạnh 'từ bi' và hạnh 'tinh tấn'. Từ bi để hướng dẫn lòng mình, hướng dẫn cử chỉ và lời nói xứng hợp với lòng thương. Tinh tấn để làm việc không mệt mỏi, chế ngự sự giải đãi, dù mệt nhọc cũng không lùi bước. Khi em đã hiểu ý nghĩa của mỗi hạnh rồi thì sự lựa chọn các hành làm tiêu điểm cho công tác không thể nào sai được. Vừa đưa Đội sinh dần dần đạt đến mục đích, vừa hoàn thành công tác của Đội một cách nhanh chóng và có ý nghĩa. Đó là anh chưa nói đến sự chinh phục cảm tính để kết thiện duyên với quần chúng. Mỗi mũi tên bắn đúng luôn mấy cái đích, vừa lợi mình lợi người như thế há

chẳng đáng kể cho em đặt hết tâm trí vào đó ư! Chúng ta là sống 'với' sống 'trong'. Sống với người khác, sống trong xã hội. Đời sống xã hội có liên hệ mật thiết với đời sống cá nhân. Những người khác chung quanh ta cũng không phải gổ đá đối với chúng ta. Em thấy không? Có lý nào chúng ta không thể không chỉ đến người khác, không nghĩ đến xã hội? Nếu xã hội có liên hệ mật thiết với chúng ta thì chúng ta phải tạo cho nó, phải xây dựng nó trong chiều hướng của mục đích chúng ta theo đuổi. Một điều nữa Anh lại nhắc nhở với em là Đội Chúng cũng là một xã hội rồi. Trong lúc nghĩ đến việc xây dựng một xã hội rộng lớn em đừng quên cái xã hội nho nhỏ của em đó. Còn nữa, đào luyện Thanh Thiếu Đồng niên thành Phật tử chân chính và xây dựng xã hội theo tinh thần Phật giáo không phải là hai mục tiêu đâu nhé! Một mục đích bao trùm cả hai phương diện

Cá nhân và xã hội: Tuy hai, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một. Đào luyện cá nhân tức là gián tiếp xây dựng xã hội tốt. Trong lúc xây dựng xã hội, cá nhân cũng chịu sự ảnh hưởng. Em đừng nghĩ rằng, tuổi của Thiếu niên không có chi dính líu đến xã hội hết. Nghĩ như thế là lầm lớn. Mỏ mắt chào đời đã là phần tử của xã hội rồi. Hướng nữa tuổi thiếu niên là tuổi quan trọng, buổi bắt chịu ảnh hưởng của xã hội. Mà đức tính, một phần lớn là hậu quả của những ảnh hưởng ấy.

Do đó, tuổi thiếu niên là tuổi cần được sự giáo dục kỹ lưỡng.

Đội (Chúng) là môi trường căn bản để thực hiện nền giáo dục của Gia Đình Phật Tử đúng với mục đích. Trách nhiệm để thực hiện mục đích Gia Đình Phật Tử của em đến như thế mà em cứ dầy dầy: Em biết rồi! Em biết rồi!....

CHÂM NGÔN

Em nói biết rồi. Anh hỏi: 'Xây dựng xã hội theo tinh thần Phật Giáo là tinh thần gì?' - Thừa anh, đó là châm ngôn của chúng ta: BI - TRÍ - DŨNG. Đúng. Ba chữ ấy nghe thì quá thường tình. Đâu đâu cũng thấy, đâu đâu cũng nghe đến. Nó ngự trên hầu hết kinh điển sách báo Phật giáo. Nó phổ quát đến thế nên mới trở thành châm ngôn, nó đeo đẳng ta mãi hoài. Nó đã thấm vào máu, vào tủy, nó ăn nhập vào não, vào tim, để phát hiện ra ý nghĩ, lời nói, hành động. Nó là sinh lực cho em. Thiếu nó làm sao em điều khiển Đội một cách đặc lực và có hiệu quả được? Thiếu nó, làm sao hoạt động của Đội được phong phú, hấp dẫn,

sống động? Em, em nghe anh nói đây: Là Đội trưởng mà em không lao tâm khổ trí vì sự an lạc của Đội, không hành động theo lẽ phải và không dũng mãnh đi theo con đường lẽ phải và an lạc ấy thì một trăm phần trăm em trật đường rầy rồi. Do đó, khi bắt tay vào việc, bất cứ một việc gì dù lớn dù nhỏ, là em phải nghĩ đến châm ngôn. Em phải để tâm suy luận cặn kẽ và phải được hướng dẫn bởi châm ngôn ấy. Tình thường chỉ huy, trí tuệ dẫn đường và dũng mãnh để vượt qua mọi chướng ngại.

Thế rồi, trên mọi nẻo đường hỗn tạp, châm ngôn là kim chỉ Nang cho em và cho Đội sinh, và em, với trách vụ Đội trưởng: phải theo dõi hằng ngày. Diệu dụng của châm ngôn đối với Đội trưởng là thế đó. Nay em, trong đồng tro tàn còn ấp ủ vài mảnh than hồng. Để cho ngọn 'lửa châm ngôn' ấp ủ lòng em, nung nấu lòng em, đun nóng đầu tàu cho hơi lên mạnh, cho tiếng còi thêm thánh thót và cho tiếng chuyển động thêm ròn rã... Em nghe!

KHẨU HIỆU

Mục đích đó, châm ngôn đó nếu em không luôn luôn phát nguyện và thực hiện nó qua mọi khó khăn thì dù có hô hào, có giải thích đến mấy thì chẳng qua cũng chỉ là những lời lẽ đầu môi nước bọt mà thôi.

Cường quyết thực hiện phải động viên đến sự cố gắng thường xuyên. Trong một tiền kiếp xa xưa, Đức Phật Thích Ca đã cùng với A-nan tôn giả đồng thời phát tâm vô thượng chánh đẳng chánh giác. A-nan chỉ vì ưa nghe nhiều mà ít hoạt động nên chậm đạt được đích. Đố em, nhờ chi mà Đức Thích Ca thành Phật được?

Dạ thưa anh, nhờ trí thức

- Không
- Nhờ ân đức
- Nhờ Đạo đức
- Cũng không
- Dạ... dạ thưa anh....

Nhờ tinh tấn đấy. Em thấy chưa, biết rộng nghe nhiều như Ngài A-nan chưa đủ. Cái chất liệu cần thiết chính là Tinh tấn. Phải siêng năng cần mẫn từng giờ, từng phút, phải chiến đấu với nội tâm ngoại cảnh để tiến tới (tấn) chỗ tinh thuần (Tinh). Khi lấy

hạnh Tinh tấn để làm khẩu hiệu hẳn nhiên các bậc đàn anh chúng ta muốn gói ghém vào đó nhiều ý nghĩa, muốn đặt vào đó nhiều triển vọng.

- Tinh tấn để thành tựu cuộc đời của mình
- Tinh tấn để giúp cho người, cho xã hội.

Khi em điều khiển Đội, em hô khẩu hiệu. Em lắng tai nghe và mở mắt nhìn Đội sinh của em đáp lời hai chữ Tinh tấn ra sao? Tiếng hô có đồng dạt trang nghiêm hay kéo dài lê thê? Cử động nghiêm chỉnh, mắt nhìn tới trước, đầu ngẩng lên, hai tay thẳng tắp chạy dài theo đùi chân; hay là người đứng xiên xẹo, vẹo nghiêng? Thế là em biết Đội sinh của em có Tinh tấn hay không rồi. Nếu không Tinh tấn thì làm sao mà tập hợp nhanh? Làm sao đi trại mà không nhận lãnh những việc nặng nhọc, làm sao mà cáng đáng những việc lớn, làm sao mà tiến bộ được? Làm sao... và làm sao... ?

Thế thì, nếu các em thiếu phong độ, em bắt toàn Đội hô khẩu hiệu lại với sự trang trọng cần thiết, em bảo: 'Chỉ trong tiếng hô khẩu hiệu mà anh em chúng ta thiếu tinh tấn thì làm sao Đội ta vượt lên trên Đội khác được? Đó là một trong muôn ngàn trường hợp cho em dùng khẩu hiệu để kích động sự tiến thủ của Đội sinh. Em cứ mạnh dạn áp dụng đi. Đội em sẽ thấy hiệu quả mà em sẽ đạt được. Đừng quá e dè mà lỡ mất cơ hội đấy!

LUẬT

Luật ngành Thiếu cũng là luật của ngành Thanh và cũng là của Huynh trưởng nữa. Có năm điều:

1. Phật tử quy y và giữ giới đã phát nguyện
2. Phật tử mở rộng lòng thương, tôn trọng sự sống
3. Phật tử trao dồi trí tuệ, tôn trọng sự thật
4. Phật tử trong sạch từ thể chất đến tinh thần, từ lời nói đến việc làm
5. Phật tử sống hỷ xả để dũng tiến trên đường đạo

Ừ nhỉ, trong buổi lễ Phật nào em cũng đọc. Khi cần, em cho đội đọc trước phiên họp Đội, hay khi khai mạc trại sau bài ca chính thức.

Không những chỉ lúc ấy mà em khuyên bảo các Đội sinh nghĩ đến, thực hiện trong đời sống hằng ngày. không lẽ các em chỉ làm Phật tử khi đến với Đoàn, khi bận đồng phục, còn ngoài ra là hết Phật tử? Bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu, ở nhà trường, ở nhà, ngoài đường phố, trong công sở. Luật là một sức mạnh giúp đỡ em vượt qua mọi sự cám dỗ, ngăn ngừa em khi sắp phạm vào tội lỗi. Luật còn giúp đỡ em hoạt động tích cực, thành tựu được nhiều việc nếu em biết nhắc đến đúng lúc. Nếu em tinh tế nhận xét, em sẽ thấy luật phản ảnh mục đích một cách rõ rệt vì các điều ấy có công năng của năm hạnh. Nếu em biết diệu dụng của châm ngôn thì việc sử dụng luật làm phương tiện giáo dục cũng chẳng khó khăn gì. Anh chẳng phải nói nhiều với em, có điều là khi phải giải thích luật cho Đội sinh, em nhớ mời anh Đoàn trưởng. Một vấn đề trọng đại như luật mà em - dù sao sự cách biệt với Đội sinh cũng không nhiều lắm - nên anh Đoàn trưởng mạnh miệng hơn. Riêng đối với em, Đội trưởng, em cần giải thích luật không bằng lời lẽ mà bằng chính hành động của em. Giải thích bằng cách đó hay hơn và có hiệu quả hơn.

Châm ngôn - Khẩu hiệu - Luật là những hành tinh quay quanh và làm sáng tỏ ngôi sao Bắc Đẩu 'Mục Đích'. Gặp một trường hợp nào em có thể dùng những chiếc bè ấy để đưa các em sang sông là em nắm lấy cơ hội ngay vì em ơi, cơ hội không đến nhiều cho em đâu.

BÀI CA CHÍNH THỨC

Em muốn anh trao truyền cho em những gì về bài SEN TRĂNG, bài ca chính thức? Những gì? Những trước hết, anh muốn xem em hát như thế nào: Muốn nghe giọng điệu em hát để biết tác dụng của lời ca vào tâm hồn em ra sao, muốn thấy em tập bài hát cho Đội sinh trong cách thế gì. Những cái đó quyết định. Và trả lời những câu hỏi ấy cũng là những gì anh muốn trao truyền cho em đó. Anh chỉ gợi lên thôi. Em tự trả lời lấy. Em nên luôn luôn đặt đúng vị trí cho bài ca chính thức. Lời ca có giá trị như một bài kinh nhật tụng. Em hát thầm lại xem, và suy nghĩ từng chữ, từng câu:

"Kìa xem Đoá sen.....

..... Từ bi tận cùng"

Phải chăng từng lời, từng chữ từng câu đi sâu vào lòng chúng ta và ảnh hưởng đến nếp sống của chúng ta? Nếu tâm hồn

đã chịu sự tác động, đương nhiên có phản ứng. Cái chìa khóa là ở đó. Anh để em tự mở rộng lấy cánh tay hoạt động qua cái chìa khóa ấy cho em và cho cả Đội sinh của em.

HUY HIỆU

BÀI CA CHÍNH THỨC là bài SEN TRẮNG, huy hiệu của Gia Đình Phật Tử cũng là HOA SEN TRẮNG mà cờ của Gia Đình phần chính cũng vẫn là SEN TRẮNG. Nói nghe để các em nhận ra rằng HOA SEN là biểu hiệu chính cho tổ chức chúng ta.

HOA SEN TRẮNG tám cánh mà chúng ta lấy làm tiêu biểu trình bày cả con đường tu tiến đến mục đích: ba cánh dưới là phần căn bản mà thiếu nó đi thì chúng ta sẽ lạc đường. Đó là Phật, Pháp và Tăng mà chúng ta sẽ nương tựa theo. Từ nơi gốc rễ ấy, nảy nở ra năm Hạnh: Tinh Tấn, Thanh Tịnh, Hỷ xả, Trí Tuệ, và Từ Bi, tượng trưng bằng các cánh sen

Năm cánh trên (từ trái qua phải)

1. Trí tuệ
2. Hỷ xả
3. Tinh Tấn
4. Thanh tịnh
5. Từ bi

Ba cánh dưới (từ trái qua phải)

1. Pháp
2. Phật
3. Tăng

Nhìn vào hình vẽ, em hẳn thấy hạnh tinh tấn ở giữa có liên hệ mật thiết với cuộc đời đức Phật, cánh ở dưới. Màu trắng Hoa Sen tượng trưng cho ánh sáng, ánh sáng của Giác Ngộ và của Giải thoát.

Màu xanh lá mạ là màu sắc tượng trưng cho sự trẻ trung, cho sự vươn lên, cho tương lai.

Hình tròn tượng trưng cho đạo Phật viên dung hoàn toàn vô ngại.

Giải thích như thế, có phải anh muốn ‘dạy’ cho một bài học về hoa sen không? Đó không phải là cái đích chính để nói với em. Trong đời Đội trưởng của em, em cần nhiều đến tiêu chuẩn của bài học huy hiệu đó. Một phù hiệu, một tên, một khẩu hiệu cho trại, cho một cuộc du ngoạn, cho một công tác xã hội hoặc một hoạt động của đội em, hẳn nhiên em phải gia tâm chọn lựa cho hợp với mục tiêu của hoạt động, phải mang một ý nghĩa, nó phải biểu lộ một ước vọng mà tất cả đội sinh phải hướng đến để thực hiện. Chính trong lúc hoạt động, trong lúc tìm kiếm, em sẽ khám phá thêm những mối mè cần thiết cho em, phù hợp với hoàn cảnh, với địa phương, với tâm tình các Đội sinh hơn.

KỶ HIỆU

Huy hiệu được phóng đại lên làm phần chính cho kỳ hiệu. Dù kích thước lớn hay nhỏ có khác nhau tùy các cấp, nhưng từ cấp lớn nhất là Ban Hướng Dẫn Trung Ương đến đơn vị nhỏ bé nhất của tổ chức là Đội, Chúng. Một sự thống nhất đã được giữ trọn; Đó là Hoa Sen Trắng trong viền tròn trắng về phía bên phải của lá cờ (bên ngoài góc vào). Đến nay thì, chẳng còn ai thấy Hoa Sen Trắng tám cánh trên nền lục mà chẳng biết đó là GIA ĐÌNH PHẬT TỬ.

Này em! Anh không thể không nhắc lại cho em, cái tâm sự của Ban Hướng Dẫn Trung Ương trong số ra mắt tờ Nội san Sen Trắng của Gia Đình Phật Tử Việt Nam để giúp thêm em ý kiến:

"Trong số ra mắt, điều chúng tôi muốn nói đầu tiên với các bạn là danh hiệu của Nội san. Hai tiếng SEN TRẮNG về âm thanh cũng như về hình cảnh, có lẽ không khêu gợi bằng một số danh hiệu khác mà toà soạn chúng tôi nghĩ đến lúc đầu như: Hải Triều, Thế Hệ Mới, Chánh Kiến.... Nhưng sau một hồi chọn lựa, chúng tôi đã đồng ý lấy hai chữ "SEN TRẮNG" làm danh hiệu cho Nội san.

Từ ngày Gia Đình Phật Tử ra đời, hình ảnh Sen Trắng là hình ảnh tha thiết nhất; luôn luôn hiện diện trước mắt và trong lòng tất cả chúng ta. Từ vài ba đóa nở lẻ loi trong những hồ cạnh chùa nơi cố đô Huế ngày nay, sau hai mươi năm chịu đựng bùn nhơ và nắng gió của thời cuộc đảo điên, giống sen ấy đã gieo trồng khắp mọi nơi trên đất nước và những đóa ‘SEN TRẮNG’ đã trùng trùng điệp điệp xuất hiện giữa thành thị, trong đồng ruộng, trên sỏi đá, trong nước mặn bùn chua.... Chúng ướp thơm cuộc

đòi chúng ta, soi sáng con đường chúng ta, hướng dẫn bao tâm hồn lạc loài sa ngã, xây dựng cho bao lớp tuổi Thanh Thiếu Nhi. Nói tắt một lời: chúng ta hiện hữu rõ ràng trong cộng đồng dân tộc và gây ảnh hưởng tốt đẹp không ít trong giới Phật tử Việt Nam....".

Hỏi em Đội trưởng mà anh đã hết lòng kỳ vọng, em nghe gì, em cảm thấy gì, em học những gì trước sự lựa chọn của các bậc đàn anh chúng ta? Há đó không phải là một tấm gương thiết thực cho em sao? Há đó không phải là một mãnh lực thúc đẩy em đứng cao LÁ CỜ SEN TRẮNG đó sao?

CHÀO

Em nhớ lấy điều này, chào là tay em bắt ấn như ấn CÁT TƯỜNG mà Đức Phật thường sử dụng khi phóng hào quang và bây giờ em thường thấy ở các tượng Ngài. Em có thấy cái tính chất quan trọng ấy không? Em đã tự thấy em là con nhà tông rồi đấy không? Coi chừng đấy, con nhà tông, đã không giống lông mà rồi cũng không giống cánh thì em có thấy lòng tâm yên ổn chút nào không khi em đã bắt ấn chào ai, chào đối với chúng ta không phải chỉ là một lối thực hiện phép xã giao thông thường mà còn là một cách để tự vấn lòng tâm. Thiết trang trọng. Đội sinh của em có cảm nhận được sự trang trọng ấy không? Nếu không thì cũng chỉ là máy móc.

Anh kể cho em nghe câu chuyện này để em thấy một khía cạnh khác.

Bữa ấy, anh trình Đội với Đoàn. Anh mới làm Đội trưởng độ một tháng. Hô xong khẩu hiệu Đội, anh bước tới trước ba bước, chào anh Đoàn trưởng, anh Đoàn trưởng chào lại nhưng để tay hơi lâu, còn anh đưa tay bắt ấn xong là bỏ xuống liền. Mặt của anh Đoàn trưởng xám lại, nghiêm nghị hơn thường lệ nhưng anh không nói gì. Cái cử chỉ ấy làm cho anh e ngại, áy náy suốt cả một buổi sinh hoạt. Sau khi tan hàng các Đội sinh về hết, anh Đoàn trưởng cùng về với anh. Tối gần chỗ chia tay, anh nhỏ nhẹ: 'Em nì, hồi nãy anh không muốn nhận xét em trước Đoàn vì em là Đội trưởng chưa được bao lâu nhưng em đã cố gắng nhiều. Ai lại chào Huỳnh trưởng mà buông tay chào trước Huỳnh trưởng... Khách bâng quan sẽ phê phán em là thiếu lịch sự đấy'. Nói xong anh cười xí xóa hiền hòa. Phấn anh, anh tồn tới già. Thế rồi càng lâu càng nghĩ càng thấm thía, nhất là lối xử sự của anh Đoàn

trưởng. Mà lạ! Lối xử sự của anh Đoàn trưởng không lúc nào giống lúc nào làm cho anh không biết làm sao mà đoán trước được. Lại nữa, anh mang máng thấy rằng mọi hành động của anh Đoàn trưởng đều có dụng ý nhưng anh ấy không nói ra đấy thôi. Nếu các Đội trưởng mà khôn hồn thì được cái lợi lộc ấy rồi tùy trường hợp tùy thời mà áp dụng lại với Đội sinh đó thôi.

Thật là muôn màu muôn sắc em nhỉ!

MÀU LAM

Trong cái phần tinh thần chung này, không thể không nhắc đến màu lam, cái màu hiền dịu, cái màu hòa hợp. Hòa hợp với ruộng đồng thôn dã, hòa hợp với núi cao biển rộng và lắng dịu lại cái chói chang của thị thành hoa lệ. Màu lam còn tượng trưng cho cõi lòng sẵn sàng rộng mở và hòa đồng với mọi tư tưởng của dân tộc Việt. Hòa mà không hòa, hòa mà không, vẫn giữ bản sắc đặc thù của mình. Với bấy nhiêu sự hòa hợp của sắc lẫn tâm, màu lam tượng trưng cho Lục Hòa, một nguyên tắc sống chung cho một tập thể, mà Đội cũng là tiểu tập thể của xã hội. Thiếu tinh thần Lục Hòa, Đội của em sẽ nghênh ngang, lục đục, mỗi em Đội sinh nhìn một chiều hướng. Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược thì làm sao mà tiến bộ được, hở em? Chiết áo màu lam của chúng ta mặc có thể dùng làm một phương thuốc chữa được cái bệnh ấy.

Em nhỉ, nếu người ta nhìn vào chiếc y vàng người ta biết đó là tăng ni Phật giáo, thì gặp áo lam người ta không ngại ngừng bảo đó là Gia Đình Phật tử. Có lúc người ta đã gọi Gia Đình Phật Tử là đoàn thể áo lam. Nó phổ biến đến độ đồng hóa danh hiệu của tổ chức với màu lam.

CHƯƠNG THỨ BA

UỐNG NƯỚC NHỎ NGUỒN

Truyền Thống Dân Tộc và Đạo Pháp	26
Nguồn gốc và sự tiến triển của GDPT Việt Nam	26
Hệ Thống Tổ Chức GDPT	36
Phân Biệt Thứ Bậc Anh Chị Trưởng	39

TRUYỀN THỐNG DÂN TỘC VÀ ĐẠO PHÁP

Nguồn gốc và sự tiến triển của GDPT Việt Nam

"Từ vài đóa sen nở lẻ loi trong những hồ cạnh ngôi chùa nơi cố đô Huế, ngày nay, sau hơn hai mươi năm chịu đựng bùn nhơ và nắng gió của thời cuộc điên đảo ấy, giống sen ấy đã được gieo trồng khắp nơi trên đất nước và những đóa 'sen trắng' đã trùng trùng điệp điệp xuất hiện giữa thị thành, trong đồng ruộng, trên sỏi đá, trong nước bùn mặn chua..." (lời nói đầu Nội san Sen Trắng số 1)

Không một câu tóm lược nào đầy đủ ý nghĩa hơn câu đó về cái nguồn gốc và sự tiến triển của Gia Đình Phật Tử Việt Nam qua bao nhiêu sóng gió dồn dập của thời cuộc đảo điên. Mồ hôi, nước mắt và cả máu của Đoàn viên đã chan hòa suốt trong quãng đời ấy để làm nên ngày hôm nay.

Em đừng tưởng rằng cái thành quả mà chúng ta thu hoạch được không phải chỉ là cái thành quả của một sự cố gắng của hơn hai mươi năm ["] đâu! Nó bắt nguồn từ mạch sống dân tộc:

"Trước tiên, chúng tôi nghĩ rằng đó là do truyền thống bất khuất của dân tộc: càng bị đàn áp lại càng vươn lên mạnh, càng gặp gian lao, khổ cực lại càng hăng chí tiến thủ. Lịch sử của đất nước đã luôn chứng minh như vậy.

Thứ đến, đó là do tinh thần trung kiên của người con áo lam đối với Gia Đình Phật Tử. Dù gặp hoàn cảnh nào sáng sủa hay đen tối họ vẫn không quên lý tưởng mà họ vẫn tôn thờ...'

Đó là một sự thật em cần phải ý thức đến, cần suy nghiệm kỹ càng. Các em Đội trưởng bây giờ đã lớn rồi, đã học lịch sử đất nước, đã biết phán đoán và nên tìm hiểu để phán đoán. Sách vở, báo chí, tài liệu. Nhờ kỹ thuật ấn loát tiến bộ đã xuất bản nhiều, nên em có nhiều phương tiện để tìm hiểu, học hỏi thêm, để cho em những món ăn đã sẵn rồi, chỉ tổ làm em luỗi đi thôi. Anh nói đại cường.

Trước tiên, thiết tưởng anh cần nói với em cái truyền thống của dân tộc vào đạo pháp. Cái truyền thống ấy không phải chỉ một ngày hai ngày mà tạo nên được. Nó phải chịu sự đào thải của thời gian để chỉ lọc lại những gì tinh túy nhất, đặc thù nhất và hợp với tâm tình của dân tộc. Phật giáo Việt Nam đã góp phần quan

trọng vào cái truyền thống Việt nam ấy. Đạo Phật đã du nhập vào đất nước ta từ thế kỷ thứ II với nhiều đoàn truyền giáo khác nhau. Đến thời Đinh thì Phật giáo được nhận làm quốc giáo. Qua nhà Tiền Lê, các Tăng sĩ được biệt đãi và vua Lê Đại Hành thường cung thỉnh vị Tăng thống vào triều để bàn hỏi việc nước, bước qua nhà Lý, nhà Trần thì Phật giáo đã cực thịnh. Không phải thịnh ở quyền lực thế tục, không phải thịnh vì được vua chúa sùng mộ, mà thịnh vì sự đóng góp của Phật giáo vào ý thức hệ của dân tộc.

Thịnh vì trên mọi lĩnh vực sinh hoạt quốc gia: Đạo đức, văn hóa, nghệ thuật, chính trị, ngoại giao, học thuật... Phật giáo đều để lại những điểm son không thể xóa nhòa. Những nhà sử như Vạn Hạnh, Khuông Việt là những quốc sư danh tiếng. Những pháp sư như Đỗ Thuận, Ngô Chân Lưu quả thật là những nhà ngoại giao đại tài làm rạng rỡ quốc gia; những nhà vua như Lý Thái Tổ, Lý Thái Tông, Lý Nhân Tông, Trần Nhân Tông, là những quốc vương đem lại thịnh vượng cho muôn nhà. Những Thăng Long thành, chùa Một Cột, chuông Quy Điền, tháp Bảo Thiên, pho tượng Quỳnh Lâm, Đình Phổ Minh quả thật là những tác phẩm nghệ thuật phản ánh nền văn minh Việt Nam: những cư sĩ như Trần Hưng Đạo, như Tuệ Trung, Thượng Sĩ Lý Thường Kiệt vừa là nhà truyền giáo, vừa là nhà văn hóa, vừa là những nhà quân sự cứu nước cứu dân còn sống mãi với sử xanh... còn dân chúng thì chỉ được tắm gội trong cái bầu không khí đầy cả đạo vị, ảnh hưởng vào đời sống hằng ngày để biến thành dân tộc tính và sức mạnh tinh thần đối kháng hữu hiệu với những cuộc xâm lăng tàn bạo nhất đấng thời. Kể từ nhà Hồ trở đi (1400) do sự cố chấp của các nho sĩ, do các chế độ cử nghiệp nên các Tăng sĩ không còn đóng vai trò lãnh đạo, những ảnh hưởng của Phật giáo vẫn sâu đậm vào gốc rễ vào quần chúng.

Cho đến triều Nguyễn, nhất là dưới thời Pháp thuộc, Phật giáo cùng với dân tộc chịu nhiều nỗi gian lao đè nén. Em biết không? Chỉ những gì của thực dân đem đến mới được thực dân ủng hộ, còn những tổ chức có tính chất quốc gia đùm dân tộc tính đều là đối tượng tiêu diệt của thực dân. Trước sự chèn ép, đàn áp ấy, Phật giáo cùng chung số phận với các phong trào yêu nước. Ấy chết, sao mắt em lại đỏ ngầu lên thế? Sao tay em lại nắm chặt thế? Em bình tĩnh nghe anh nói tiếp, cuộc khởi nghĩa Yên Bái thất bại, chấm dứt giai đoạn dành độc lập bằng quân sự tinh thần nho sĩ bại hoại trước sự tấn công mãnh liệt của súng

đồng tây phương nên tính chất lãnh đạo quần chúng tan rã, suy sụp.

Chính trong những năm ấy hưởng ứng cuộc vận động chấn hưng Phật giáo thế giới của Thái Hử Đại sư, phong trào phục hưng Phật giáo Việt Nam cũng được đẩy mạnh với các Hội Phật học, các giáo hội Tăng già, ở Nam, có Nam Kỳ nghiên cứu Phật học hội (1931), Luồng Xuyên Phật Học hội (1932), Hội Phật học Việt Nam (1952), ở Trung có An Nam Phật học hội (1932) và ở bắc có Hội Việt Nam Phật Giáo (1934). Bên cạnh các hội cử sĩ này là các Giáo hội Tăng già. Các hội Phật học đều có báo chí, có cơ quan hoằng pháp và các Phật học đường, Phật học viện, có Nội quy điều lệ và sự quản trị riêng. Chính sách 'chia để trị' của thực dân đã đặt những mớ giới cho ba kỳ Trung Nam Bắc mà Phật giáo là nạn nhân của cảnh riêng rẽ ấy.

Năm 1940, đánh dấu một biến chuyển quan trọng đối với chúng ta. Do sáng kiến của cử sĩ Tâm Minh Lê Đình Thám, Đoàn Phật học Đức Dục được thành lập, quy tụ nhiều thanh niên trí thức ưu tú để nghiên cứu và thực hành giáo lý của Đức Phật. Dần dần phạm vi hoạt động được mở rộng. Gia Đình Phật Hóa Phổ ra đời. Mới bắt đầu bén vào lòng đất, thì những sóng gió thời cuộc nổi lên: Nhật đảo chánh Pháp, rồi cuộc cách mạng tháng 8 năm 1945 đã lay động mọi cơ cấu tổ chức đến tận gốc rễ, đưa toàn bộ dân vào một sinh hoạt mới. Sau đó hơn một năm, Pháp lại đổ bộ, lên Việt Nam, chiến tranh Việt Pháp lại bùng nổ. Làng mạc Việt Nam bốc lửa. Công cuộc kháng chiến thu hút một số thanh niên. Dân chúng thành thị kéo nhau lũ lượt tản cư. Năm 1947, sau khi hồi cư, các anh chị nung nấu lại phong trào mặc dù rất nhiều người vắng mặt, Gia Đình Phật Hóa Phổ lại bắt đầu xuất hiện. Những đóa sen lẻ loi đầu tiên là Hưởng Thiện, Gia Thiện lôi kéo các đóa sen khác. Có công nhất là anh Võ Đình Cường và anh Đình Văn Nam (tức thượng tọa Minh Châu, viện trưởng viện đại học Vạn Hạnh hiện nay [111]). Anh Võ Đình Cường được cử ra để hướng dẫn phong trào.

Sau đó một năm, phong trào lan dần ra miền Bắc và được hoan nghênh, Gia Đình Minh Tâm và Liên Hoa là hai gia đình đầu tiên của Bắc Việt.

Khi Hội Phật học ra đời, các Gia đình cũng bắt đầu hiện diện ở miền Nam.

Trên ba phần đất nước Việt Nam, nằm trong sinh hoạt của tập đoàn cư sĩ, những đóa sen nở thắm ngát hương.

Năm 1951, một hội nghị Huỳnh trưởng đầu tiên được triệu tập tại Tổ đình Từ Đàm Huế trong những ngày 24, 25 và 26 tháng 4 gồm có đại biểu của 8 tỉnh miền Trung và đại diện Gia đình miền Bắc. Đặc điểm của Hội Nghị này là danh hiệu Gia Đình Phật tử thay thế Gia đình Phật Hóa Phổ. Bản Nội quy trình cũng được vạch ra làm cơ sở cho công cuộc thống nhất sau này.

Vào dịp Phật Đản 1951, một Đại hội Phật giáo thống nhất của sáu tập đoàn Tăng già và cư sĩ thuộc ba phần đã họp tại Từ Đàm. Ban quản trị Trung ương của Tổng hội Phật giáo Việt Nam được thành lập, trụ sở trước đặt tại Huế sau dời vào Sài Gòn. Tháng 1 năm 1953, một đại hội Huỳnh Trưởng thứ hai lại được triệu tập tại Huế vào những ngày 1, 2, 3 và 4 có đầy đủ đại biểu của ba phần. Mục tiêu của hội nghị là cải thiện đời sống của Gia Đình Phật Tử và vạch chương trình tu học cho các ngành.

Tuy phải nằm trong các tập đoàn cư sĩ của các phần, tuy mỗi phần có một Ban Hướng Dẫn riêng nhưng ý niệm thống nhất đã mạnh mẽ từ khi mới khởi đầu và mỗi lần hội nghị là một dịp để bộc lộ.

Cuộc chiến tranh Việt Pháp chấm dứt bằng cuộc chia đôi đất nước. Dòng sông Bến Hải cũng đã vô tình làm cách mạng một số đồng anh chị và bạn bè áo lam chúng ta tử vỹ tuyến 17 trở ra. Và cũng từ đây, ảnh hưởng Mỹ quốc bắt đầu đè nặng lên miền Nam.

Hai năm sau, vào những ngày 31-7, 1-2, và 3 tháng 8, 1955, Đại hội thứ ba họp tại chùa Linh sơn Đà Lạt với sự tham dự của một số đồng đại biểu Nam Việt. Đại diện miền Bắc Việt vắng mặt vì nạn phân chia. Hội nghị này đánh dấu một bước tiến quan trọng: Bàn về hoạt động Gia Đình Phật tử đang lan rộng tại thôn quê và san định Nội quy quy chế Huỳnh trưởng cùng với hình thức của Đội, Chúng, Đoàn.

Năm 1960, một trại họp bạn ngành Thiếu toàn quốc được dự định tổ chức tại Nha Trang và mang tên Vạn Hạnh đang xúc tiến dưới sự bảo trợ của Thượng tọa Thích Thiện Minh, Ủy viên thanh niên Phật tử trong Ban quản trị Tổng hội Phật giáo Việt Nam, được sự hưởng ứng nồng nhiệt của gia đình Phật tử toàn quốc, gần đến ngày thực hiện thì chính quyền không cho phép tổ chức.

Qua năm 1961, một Đại hội Huynh trưởng toàn quốc được triệu tập tại chùa Xá Lợi Sài Gòn với đầy đủ đại biểu của Trung Nam và Bắc (Hội Phật giáo Bắc Việt tại miền Nam) trong những ngày 26, 27, 28 tháng 12. Hội nghị đã thống nhất nội quy, quy chế Huynh Trưởng và Ban Hưởng Dẫn Trung Ương Gia Đình Phật tử Việt Nam được bầu lên do anh Võ Đình Cường làm trưởng ban.

Đến cuộc vận động đòi bình đẳng tôn giáo và công bình cho xã hội bùng nổ tại Huế, lan rộng khắp toàn quốc và làm cho thế giới kính phục, nhất là từ khi Hoà Thượng Quảng Đức tự thiêu. Em đã nghe nói đến kỳ thị tôn giáo, em đã nghe nói đến đàn áp, vụ cò Phật giáo 1963 là một giọt nước làm tràn bể nước uất hận chất chứa từ một thế kỷ. Chỉ trong thời trị vì của ông Ngô Đình Diệm, Phật giáo đã chịu một sự khủng bố trắng trợn. Riêng về Gia đình Phật tử, Huynh trưởng Phan Duy Trinh bị tàn sát dã man tại Huế năm 1955, sau khi đem toàn lực góp phần tổ chức rước Xá lợi, nhiều Huynh trưởng bị bức bách qua tôn giáo khác hoặc bị bắt bớ. Nhiều nơi sinh hoạt gia đình bị trở ngại. Nhưng tất cả những sự đe dọa ấy không làm sờn lòng một ai cho nên khi một cuộc vận động khởi xướng, Gia đình Phật tử đã có mặt ngay từ những giờ phút đầu và đã đóng góp xương máu không ít. Em Đặng Văn Công, Oanh Vũ là một trong tám Phật tử bị tàn sát tại Đài Phát thanh Huế. Nhiều Huynh trưởng và Đoàn sinh khắp toàn quốc bị đánh đập tra tấn, bị lựu đạn axit mang cả tật nguyên đến ngày nay. Thiếu nữ Quách Thị Trang đã bị bắn chết trong khi phản đối việc tấn công chùa chiền và cơ sở Phật giáo ngày 20 tháng 8.

Cho đến ngày 1 tháng 11 năm 1963, cuộc Cách mạng của quan và dân lật đổ chế độ Ngô Đình Diệm, đưa Phật giáo qua một giai đoạn mới.

Trước khi bước qua giai đoạn mới, anh thấy cần phải nói rõ cho em biết những hội nghị trên đây đều là những cuộc họp có tính chất toàn quốc. Tại các phần có các hội nghị, các cuộc họp bạn địa phương để giải quyết các khó khăn, để vạch định chương trình hay bầu ban Hưởng dẫn tại Phần mình.

Anh vừa mới nói là một giai đoạn mới: Đó chính là sự thống nhất toàn vẹn của Phật giáo dưới danh hiệu: 'Giáo hội Phật giáo Việt Nam thống nhất' không những kết hợp sáu tập đoàn Phật giáo của ba phần vào một tổ chức duy nhất mà còn cả các giáo phái khác như Phật giáo Nam tông, Giáo phái Theravéda, Thiền

định đạo tràng v.v.... Lãnh đạo giáo hội có hai viện: viện tăng thống và Viện Hóa Đạo. Gia đình Phật tử là một trong Tổng vụ thanh niên. Trong biển cả thống nhất ấy, Gia Đình Phật tử nắm lấy cơ hội thống nhất thật sự: Một đại hội Huỳnh trưởng Gia Đình Phật tử toàn quốc đã được triệu tập vào các ngày 28, 29 và 30-6-1964 tại Sài Gòn với 180 đại biểu đại diện cho 38 Tỉnh Giáo hội Trung, Nam và miền Vĩnh Nghiêm (Bắc Việt tại miền Nam). Ý chí thống nhất đã được vun xới từ lâu nên sự thể hiện thống nhất chẳng gặp trở ngại hay những thay đổi đáng kể. Hội nghị đặt dưới sự chủ tọa của Thượng tọa Thích Thiện Minh, Tổng vụ Trưởng Tổng vụ Thanh niên đã hoàn thành sứ mệnh của nó: Thể hiện sự thống nhất toàn diện. anh Võ Đình Cường lại được hội nghị đồng thanh công cử lãnh đạo phong trào. Nếu em thập thò nhìn vào hội nghị, em sẽ thấy rõ 'Những đóa sen trắng đã trùng trùng điệp điệp xuất hiện giữa thị thành, trong đồng ruộng, trên sườn đá, trong nước mặn đồng chua...'

Năm 1965, đến với chúng ta, với nữ huynh trưởng Đào Thị Yến Phi tụ thiêu tại Nha Trang trong một cuộc vận động ngăn ngừa khác của Giáo hội để phản đối chính phủ đương thời; và cuộc hội thảo Huỳnh trưởng toàn quốc tại chùa Dược Sư Sài Gòn trong những ngày 23, 24, và 25 tháng 7 đã duyệt xét lại toàn bộ chương trình tu học và huấn luyện các cấp, thành thị và thôn quê.

Năm 1966 trở đi là những năm đau thương. Như em đã biết Phật giáo và dân tộc có nhiều liên hệ ràng buộc mật thiết từ ngàn xưa. Dân tộc chìm ngập trong đau thương, trong máu lửa kinh hoàng, trong bất công và sa đọa thì Phật giáo không thể ngồi yên. Do đó, một cuộc vận động quốc hội lập hiến đặt nền tảng cho dân chủ và tự do, đòi hỏi chủ quyền quốc gia để nối tiếp truyền thống bất khuất của dân tộc, kêu gọi hoà bình để đem lại an lạc cho toàn dân từ tháng 3/1968 chưa kết thúc thì lại phải đương đầu với chính sách phân hóa nội bộ mà sắc luật 23/67 là nguyên nhân. Trong cuộc vận động chưa hoàn thành và trường kỳ này, Phật giáo đã bị nhiều mũi tên ác liệt, sự hy sinh cũng không kém phần đau đớn về GDPT.

'Hơn một năm nay, từ Pháp nạn năm 1966, ngoài những khổ nhục chung của đất nước và của Giáo hội, GDPT chúng tôi ở tại Trung Ương cũng như toàn quốc đã phải chịu đựng nhiều nỗi gian lao, tang tóc trong nội bộ mình: Một số anh chị em Huỳnh trưởng và đoàn sinh đã hy sinh thân mạng hay bị giam giữ tù đày, một số khác trong giới công chức hay quân nhân bị cách chức ha

bị thuyền chuyển đến những nơi rừng thiên nước độc. Đau đớn nhất là trụ sở của Ban Hướng Dẫn Trung ương ở đường Hiền Vương đã bị chiếm giữ, một số tài liệu quý báu cất giữ từ 20 năm nay đã bị lấy mất....’

Đó là lời của anh Trưởng Ban Hướng Dẫn trung ương trong buổi lễ khai mạc Đại hội Huynh Trưởng Gia Đình Phật Tử toàn quốc trong những ngày 29, 30, 31-7 và 1-8-1967 tại Sài Gòn.

Trong mùa Pháp nạn này, nhiều bạn bè đã vĩnh biệt chúng ta: Huynh trưởng Nguyễn Đại Thúc đã bị bắn chết tại Huế, thiếu nữ Nguyễn Thị Vân tự thiêu tại Huế, Thiếu nữ Đào Thị Tuyết tự thiêu tại Sài Gòn. Họ có mất đi chăng? Hẳn là không, anh hồn của họ ngự trị trong lòng chúng ta. Chẳng thế mà giữa muôn vàn khó khăn của Pháp nạn. Đại hội đã quy tụ các đại biểu của hầu hết các Tỉnh. Đặc biệt hơn nữa là Đại hội còn đặt những nguyên tắc học tập cho Gia đình Phật tử.

Gây ý thức gắn liền đạo pháp và dân tộc. Đào tạo con người Phật giáo và con người Việt Nam. Dung hoà Đạo pháp và dân tộc.

Giữ truyền thống dân tộc: Khai phóng, sáng tạo nhưng không hưởng ngoại, mất gốc.

Các nguyên tắc này em cũng phải ý thức đến vì là Đội trưởng em cũng phải áp dụng nó trong phạm vi và khả năng của em.

Đầu năm 1968, tờ ‘Sen Trắng’ ra đời và được niềm nở đón nhận khắp toàn quốc.

Và, ngày mai, ngày mai sẽ ra sao? Chúng ta sẽ đi về đâu? Quá khứ và hiện tại bảo đảm cho tương lai. Quá khứ em đã biết. Hiện tại thì em đang sống và đang có trách nhiệm. Tương lai nằm trong tay chúng ta, trong đó có em. anh biết, em chưa được hài lòng cho lắm vì những điều anh nói với em quá giản lược mà em thì muốn biết nhiều hơn, nhất là cái tinh thần chứa đựng trong đó, phải không? Tinh thần không thể diễn tả được mà em chỉ có thể cảm nhận thôi. Em tự hỏi lại lòng em, tự kiểm soát lại tình cảm em, những gì em muốn sẽ đến với em.

Rồi đây, khi em bước lên cấp Huynh Trưởng, em sẽ nhận thêm nhiều điều nữa. Bây giờ thì anh không thể nói nhiều hơn được vì phạm vi của em dừng lại ngang đó. Em chỉ nên tâm niệm rằng nếu dân tộc ta không được un đúc bởi một truyền thống tốt

đẹp thì làm sao giữ được đất nước trải qua mấy cuộc xâm lăng? Nếu Huynh trưởng và đoàn sinh không được thừa hưởng cái truyền thống tốt đẹp của dân tộc và đạo pháp, không nuôi dưỡng và phát huy thì làm sao mà vượt được những chông gai những trở ngại đã, đang và sẽ còn vây bọc lấy chúng ta?

Anh sưu tập lại đây bài báo để các em có thêm ý niệm về nguyện ước thống nhất Gia Đình Phật tử Việt Nam: Trong Nội san của Ban Hướng Dẫn Trung Phần: 'Hãy tiến tới thống nhất GĐPT'.

"Năm 1951, vào mùa phật Đản, mùa sen nở lời hiệu triệu thiết tha xuất phát từ con tim và khối óc được lan truyền.

Ở nước ta, xưa nay, tùy duyên mỗi địa phương Phật giáo tổ chức riêng biệt, nhưng vì tinh thể hiện tại, chúng ta không thể rời nhau mà cần phải thống nhất lại thành một đoàn thể lớn mạnh để việc truyền bá chánh pháp được nhiều bề thuận lợi...."

Phật giáo đâu có biên cương?

Lòng người cũng không biên giới.

'Hoàn cảnh chính trị đã tạo những mức ngăn chặn khép kín giao hoà. Con người Phật giáo vốn sẵn mang dòng máu hòa hợp, chỉ đợi thời cơ thuận tiện để keo sơn gắn bó, nên khi ước nguyện thống nhất của các Đại diện Phật giáo toàn quốc được phôi bày trong lời hiệu triệu (10-4-1951) thì chưa đầy một tháng sau (6-5-1951), 51 đại biểu của các tập đoàn Phật giáo Trung Nam Bắc, kéo về ngôi chùa lịch sử Từ Đàm, xứ hoa sen, đặt những viên đá đầu tiên cho toàn nhà Thống Nhất'.

Từ thành thị đến thôn quê, muôn quả tim cùng nhịp, muôn cặp mắt đều hướng về Từ Đàm, thủ đô Phật giáo lo âu hồi hộp....

Như những dòng máu chảy về quả tim, thu hút không khí trong lành để lại nuôi dưỡng thân thể, các đoàn Đại biểu sau 4 ngày hội nghị lại trở về để truyền cáo:

"Hỡi đoàn thể Phật tử Việt Nam! Chúng ta hãy san phẳng những hình thức sai biệt cùng chung sức chung lòng để làm tròn sứ mệnh kiến tạo Hòa bình, gây mầm an lạc và nêu cao ngọn đuốc Trí Tuệ của Đức Thế Tôn".

Sinh khí bừng dậy trong đôi mắt, trên nét mặt, trong câu ca tiếng hát... Rộn rã nhất là Gia Đình phật tử...

Cũng năm '1951 lịch sử' cũng tại ngôi chùa 'Từ Đàm lịch sử' trong những ngày 24-25 và 26/4 (sau lời hiệu triệu hai tuần) các

đại biểu Gia đình phật tử Trung Bắc đã mở rộng phong trào bằng cách lấy danh hiệu ‘Gia đình phật tử’ thay thế ‘Gia đình Phật Hoá phổ’. Bản Nội quy trình được vạch ra để thống nhất tinh thần. Hình thức tổ chức! Đầu năm 1953, một hội nghị Gia đình Phật tử khác (cũng cả Bắc Nam Trung và cũng tại ở Từ Đàm) vạch chương trình học tập các cấp... Năm 1955, tại Đà Lạt, quy chế Huỳnh trưởng được thảo luận sôi nổi giữa Hội nghị Trung Nam (đại diện miền Bắc vắng mặt vì thời thế), một bản kiến nghị dâng lên Ban Quản Trị Trung ướng biểu lộ lòng thiết tha thống nhất của Gia đình Phật tử.

Từ đó những cuộc trao đổi riêng tư, những thỏa thuận trong những lần hội nghị của các tập đoàn đem lại một hội nghị toàn quốc bán chính thức tại Nha Trang trong những ngày đầu xuân Canh Tý. Trại Vạn Hạnh, bước đầu của sự thống nhất đang gieo một nguồn sống mãnh liệt trong hàng Phật tử toàn quốc, lại bị đứt ngang, một sự uất nghẹn khó đả đè nặng lên tâm hồn.

Mười năm qua...

Hôm nay, Phật Đản lại trở về, mang theo ngày kỷ niệm thống nhất Phật giáo Việt Nam. Hai cái mừng dồn dập bất diệt.

Văng vẳng bên tai lời kêu gọi: ‘Hãy san phẳng những hình thức sai biệt...’ Để đi đến sự thống nhất toàn vẹn.

Thì đây, màu Lam đã là màu duy nhất....

Từ cái mũ đến đôi giày, từ chiếc huy hiệu đến lá cờ, Bắc Nam Trung đã cùng chung một thể thức...

Ba chị Trưởng miền đứng cạnh nhau, khó mà phân biệt được Bắc Nam Trung trên phục sức, sắc áo...

Dù thành, bại, nên, hủ; qua mười năm, ý chí ‘hợp nhất’ vẫn vướn vít lấy Gia đình phật tử và cố tạo nên điều kiện để thống nhất.

Vội từng ấy cố gắng trong mười năm, sao ngày hôm nay chưa có một Ban Hướng Dẫn Trung Ướng? Cái gì đã làm bánh xe thống nhất chậm tiến? Đành rằng trong Ban Quản Trị Trung Ướng có Thượng tọa, Ủy viên thanh niên Phật tử, những vị này mời lên không phải để chỉ lo cho GDPT mà còn lo chung cho các phong trào Thanh niên Phật giáo khác nữa. Điều khó khăn nhất trong hiện tại là sự xóa bỏ thành kiến tập đoàn thể đi đến thống nhất toàn vẹn... Gia đình Phật tử đâu là một ngành ngang trong

các tập đoàn ấy, nhưng nếu xét kỹ hình thức và nội dung thì Gia đình có nhiều thuận duyên để đi đến thống nhất hơn cả. Không ai phủ nhận sự cần thiết của một Ban Hướng dẫn Trung Ương. Sự liên hệ với ngành ngang còn gây nên ít nhiều chướng ngại, những chướng ngại này không phải quá nặng nề không thể đi đến hợp nhất: Mười năm trước đây, các bậc phụ huynh của chúng ta trong lúc đặt nền móng thống nhất cho một Hội Phật giáo toàn quốc Việt Nam được hình thành đã vượt qua một cách hết sức oanh liệt. Vấn đề khó thứ hai là 'người'. Người không thiếu trong các tổ chức của chúng ta. Cuộc họp mặt trên danh nghĩa 'thân mật' vào dịp xuân Canh Tý tại Nha rang đã quy tụ một số Huỳnh trưởng dư giả để hướng dẫn Gia đình Phật tử toàn quốc.

Còn vấn đề thiện chí, Gia đình Phật tử có thừa thiện chí. Nếu không có thiện chí, Gia đình Phật tử không còn tồn tại đến ngày nay, không có thiện chí đoàn sinh không vọt lên số ngàn, số vạn... Trong giai đoạn cụ kỳ khó khăn cho Phật giáo 'chúng ta' hiện tại, không có thiện chí làm sao phong trào đứng vững trong khi số Huỳnh trưởng tương đối chưa đủ để làm thỏa mãn những đòi hỏi của số lượng đoàn sinh ngày một phát triển mạnh mẽ.

Hơn nữa, tuổi trẻ là tuổi cởi mở, vì lẽ những thành kiến riêng tư của cuộc đời chưa đóng chặt thành khối, tuổi trẻ là tuổi giao hòa, giao hòa ý chí và tình cảm, lẽ nào Thống nhất không khua động tâm hồn Thanh Thiếu nhi Phật tử một cách tha thiết. Đất Việt, trời Việt và người Việt đang khổ hận vì sự ngăn cách, Thống nhất được Gia đình Phật tử Việt Nam trực tiếp hay gián tiếp, chúng ta đã làm thỏa mãn một phần nào những đòi hỏi cấp thiết của đất trời và của lòng người Việt Nam vậy.

- Thống nhất là nghĩa cả
- Thống Nhất là Hành động 'Núi sông'
- Thống nhất là lẽ sống để tồn tại là trái ngọt đang chờ hái.
- Thống Nhất đã bao hàm một sức mạnh. Lời lẽ có nhiều, giấy trắng mực đen cũng chẳng thiếu.

Đã đến lúc không phải chỉ lý thuyết đẹp đẽ mà cần phải hành động cụ thể để chóng thực hiện Thống Nhất ấy.

Hoan nghênh cuộc vận động Thống nhất Gia đình Phật tử của các Huỳnh trưởng Trung Bắc hiện tại.

(Hãy tiến tới Thống Nhất Gia đình Phật tử của Lương Hoàng Chuẩn - Đặc san Phật Đản 2505, Mừng Tam tháng tứ năm Tân Sửu)

HỆ THỐNG TỔ CHỨC GDPT

Như trước anh đã nói, Gia đình Phật tử là một Vụ trong Tổng vụ Thanh Niên thuộc Viện Hóa Đạo. Cấp cao nhất là cấp Trung Ương đặt dưới sự lãnh đạo của Ban Hướng dẫn Trung Ương gia đình Phật tử Việt Nam mà thành phần do Đại Hội Huynh trưởng toàn quốc bầu lên gồm có:

A) Ban thường vụ:

- 1 Trưởng ban
- 2 Phó TB: 1 phụ trách ngành Nam - 1 phụ trách ngành Nữ
- 1 Tổng thư ký
- 2 Phó tổng thư ký
- 1 Thủ quỹ
- 1 Ủy viên Nội vụ
- Các Ủy viên chuyên trách
- 1 Ủy viên Nghiên Huấn (Nghiên cứu huấn luyện)
- 1 Ủy viên Thanh niên Tổ Kiểm (Tổ chức và kiểm soát)
- 1 Ủy viên Thanh niên Xã Hội (Hoạt động xã hội)
- 1 Ủy viên Văn nghệ (Văn - Mỹ - Nghệ Phật giáo)
- 1 Ủy viên Doanh tế (kế hoạch phát triển tài trợ)
- 1 Ủy viên Tu thủ (soạn thảo tài liệu tu học)
- 1 Ủy viên Nam Phật tử (Ngành Thanh)
- 1 Ủy viên Nữ Phật tử (ngành Thanh)
- 1 Ủy viên Thiếu Nam (ngành Thiếu Nam)
- 1 Ủy viên Thiếu Nữ (ngành Thiếu Nữ)
- 1 Ủy viên Nam Oanh Vũ (ngành đồng nam)
- 1 Ủy viên Nữ Oanh vũ (ngành đồng nữ)

- và 8 đại diện Trung Ưởng tại 8 miền.

Bên cạnh Ban Hướng Dẫn Trung Ưởng có một Ban cố vấn Giáo lý.

Dưới cấp trung ưởng là cấp miền. Có tám miền:

- Vạn Hạnh (Bắc Trung nguyên trung phần)
- Liễu Quán (Nam TRung nguyên trung phần)
- Khuông Việt (Cao nguyên trung phần)
- Khánh Hòa (miền Đông Nam phần)
- Huệ Quang (Tiền Giang Nam phần)
- Khánh Anh (Hậu Giang Nam phần)
- Vĩnh Nghiêm (Phật tử Vĩnh Nghiêm)
- Quảng Đức (Sài Gòn)

Tại Miền có một ban đại diện mà thành phần gồm có:

- 1 Đại diện
- 1 Thủ ký
- 1 Thủ quỹ

Từ khi Ban hướng dẫn Trung Ưởng được bầu lên (1964), các Ban Hướng dẫn tại các Phần đều giải tán, các Tỉnh đặt dưới sự điều khiển trực tiếp của Ban Hướng dẫn Trung Ưởng. Các đại diện miền chỉ đóng vai trò đôn đốc kiểm soát và thay mặt Ban Hướng dẫn Trung Ưởng trong các lễ lữc hay một vài công tác đặc biệt.

Tại tỉnh hay thị xã biệt lập, có một Ban Hướng dẫn Tỉnh do đại hội Huynh trưởng GDPT Tỉnh bầu lên. Thành phần của Ban Hướng dẫn Tỉnh cũng như Ban Hướng dẫn Trung Ưởng, ngoại trừ chức vụ Phó Tổng Thủ ký chỉ một vị. Ngoài Ban cố vấn Giáo lý, bên cạnh Ban hướng dẫn còn có một Ban bảo trợ.

Tại mỗi Quận, có một đại diện hay một Ban đại diện Quận đại diện Ban Hướng dẫn Tỉnh hay Thị xã. Thành phần của Ban Đại diện Quận gồm có:

- 1 đại diện
- 1 Thủ ký
- 1 Thủ quỹ

- 1 hay nhiều Ban viên Tổ kiểm (tùy nhu cầu địa phương)

Công việc của Ban đại diện Quận đối với Ban hướng dẫn Tỉnh cũng như công việc của Ban Đại diện miền đối với Ban Hướng dẫn Trung Ương.

Tại mỗi Xã, Phường, hay các khu Giáo hội Phật Giáo Việt Nam có thể thành lập một hay nhiều Gia Đình Phật tử. Mỗi Gia đình được quản trị bởi một Ban Huynh trưởng mà thành phần gồm có:

1 Gia trưởng (Vị cư sĩ từ 30 tuổi trở lên có uy tín, có thể là Huynh trưởng lớn tuổi)

- 2 Liên đoàn trưởng:
 - 1 phụ trách Liên Đoàn Nam
 - 1 phụ trách Liên Đoàn Nữ
- 1 Thủ ký (có thể do 1 Huynh trưởng tại 1 đoàn)
- 1 Thủ quỹ (có thể do 1 Huynh trưởng tại 1 đoàn)
- Và Đoàn trưởng, một hay nhiều Đoàn phó các đoàn.

Có sáu đoàn thuộc Liên Đoàn:

- Đoàn Nam Phật Tử Đoàn Nữ Phật Tử
- Đoàn Thiếu Nam Đoàn Thiếu Nữ
- Đoàn Nam Oanh vũ Đoàn Nữ Oanh vũ
- Sáu đoàn này nằm trong ba ngành:
 - Ngành Thanh: Nam Nữ Phật tử
 - Ngành Thiếu: Thiếu nam, thiếu nữ
 - Ngành Đồng: Nam và Nữ Oanh vũ

Mỗi đoàn có từ hai đến bốn Đội, Chúng (*Thi%u n» và n» Ph&Et t°*) hay Đàn (*cho ngành Oanh vũ*).

Em thấy đó, Đội là một đơn vị thấp nhất của Gia đình Phật tử. Thấp nhất nhưng lại là căn bản nhất, vì Đội là nền móng. Xây dựng nền móng cho chắc chắn, còn có công việc nào ích lợi thiết thực hơn nữa, hở em?

Trên đây là hệ thống dọc. Còn sự liên lạc theo hệ thống ngang. Đó là sự liên với các cấp Giáo hội.

Ban Hướng dẫn Trung Ương thì liên lạc với Viện Hóa Đạo. Ban Đại diện Miền thì liên lạc vị đại diện Viện Hóa Đạo tại Miền. Các ban Huynh trưởng Tỉnh, Quận, Ban Huynh trưởng Gia đình thì liên lạc với Ban Đại diện Giáo hội các cấp sở tại.

Sự liên lạc này có tính cách tường trình hoạt động, nhận sự giúp đỡ và can thiệp với chính quyền về những vấn đề liên hệ đến pháp lý hoặc những hoạt động quan trọng. Những điều này đã được vạch rõ trong bản Nội quy, kim chỉ nam của mọi hoạt động Gia đình Phật tử mà em cũng cần nghiên cứu kỹ càng.

PHÂN BIỆT THỨ BẬC ANH CHỊ TRƯỞNG

Để phân biệt thứ bậc các anh, chị của em, có những phù hiệu. Có hai loại:

Thứ bậc về trách vụ thì gọi là phù hiệu chức vụ

Thứ bậc về tu học thì gọi là phù hiệu cấp bậc.

Về chức vụ thì thay đổi theo sự bầu cử trong các đại hội huynh trưởng thường kỳ, còn cấp bậc thì do sự tu tiến, do đức độ, do thâm niên phục vụ và hội đủ các điều kiện mà quy chế Huynh trưởng vạch ra.

Phù hiệu chức vụ hình chữ nhật, kích thước như sau:

Ban hướng dẫn (Trung Ương đến Tỉnh) 20 x 65

Gia đình: Gia trưởng 20 x 65

Các huynh trưởng 20 x 65

Màu sắc nền:

Trung Ương Màu cam (hổ hoàng)

Tỉnh: Màu vàng lợt

Gia đình:

- Gia trưởng: Màu nâu đậm
- Liên Đoàn trưởng: Màu nâu đậm
- Thủ ký: Màu nâu đậm
- Thủ quỹ: Màu nâu đậm
- Huynh trưởng ngành Oanh: Màu lục đậm
- Huynh trưởng ngành Thiếu: Màu xanh đậm

- Huynh trưởng ngành Thanh Màu nâu đậm
- Chữ và vạch dọc:
- Nếu là Trung Ương thì đề Trung Ương màu nâu
- Nếu là Tỉnh thì đề tên Tỉnh màu nâu
- Nếu là Gia Đình thì đề tên Gia đình màu trắng
- Vạch dọc về phía bên trái của cửa trên, màu của chữ:
 - Trưởng ban (Trung Ương và Tỉnh) 3 vạch
 - Phó trưởng ban (Trung Ương và Tỉnh) 2 vạch
 - Ủy viên (Trung Ương và Tỉnh) 1 vạch
- Liên Đoàn Trưởng 3 vạch
- Đoàn trưởng 2 vạch
- Đoàn phó 1 vạch
- Gia trưởng, Thủ ký, Thủ quỹ của gia đình không có vạch
- Nổi đeo: Nam trên nắp túi áo trái
- Nữ dưới hoa sen (nút áo thứ hai)

Về cấp bậc Huynh trưởng có bốn cấp bậc: Tập - Tín - Tấn - Dũng.

Phù hiệu cấp bậc là hai lá Bồ đề và hột màu nâu trong hình vuông nền vàng có đường viền cũng màu nâu. Cấp Tập 1 hột, Cấp Tín 2 hột, cấp Tấn 3 hột, cấp Dũng 4 hột [^{iv}].

CHƯƠNG THỨ TƯ

TRUYỀN THỐNG ĐỘI (CHÚNG)

Tên Đội	42
Khẩu Hiệu	42
Bài Ca Đội	42
Cờ Đội	43
Đồng Phục	43
Tinh Thần Đội	45
Kỷ Luật và Danh Dự Đội	46
Hàng Đội Tự Trị	47

Nghe ba chữ ‘Nghề Đội (chúng) trưởng’ em lạ lắm hả? Phải, làm Đội trưởng cũng là một nghề vậy. ‘Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh’. Nghề có được tinh thần, thân mới được sung sướng. Nói đến nghề là phải nói đến trau dồi nghề nghiệp, là nói đến làm cho nghề ngày một tinh xảo. Mãi đến bây giờ anh mới dấn động đến nghề của em, vì anh muốn em có một khái niệm tổng quát và toàn bộ về Gia đình Phật tử để em khỏi ngỡ ngàng. Hơn nữa, anh muốn em quen thuộc với bầu không khí của Gia đình, tìm hơi thở trong bầu không khí ấy, hút nhựa sống trong mạch đất phì nhiêu ấy để tạo nên sinh lực cho em, cho Đội em.

TÊN ĐỘI

Đội em cần có một tên, một trong màu sắc của hoa sen: Vàng - Trắng - Hồng - Xanh, gọi cho đầy đủ: Sen Vàng, Sen Trắng, Sen Hồng, Sen Xanh. Lại sen nữa, em thấy không? Trong Gia đình Phật tử, em chỉ thấy toàn sen là sen. Đã chọn tên cho Đội rồi, em phải giữ gìn cho cái tên ấy được vẹn toàn, giữ cho màu được tinh khiết, giữ cho hương sen được ngào ngạt.

KHẨU HIỆU

Qua khẩu hiệu của gia đình, em đã có một khẩu hiệu cho Đội em. Lúc đặt tên cho con cái, cha mẹ nào lại không muốn gửi gắm vào đó ít nhiều hy vọng về tương lai? Chọn một khẩu hiệu cũng thế. Không nên gấp gáp. Sao không để thì giờ suy nghĩ cho kỹ? Sao không để cho đội sinh tìm tòi suy nghĩ và đề nghị một khẩu hiệu cho Đội, rồi toàn Đội họp nhau lại để cân nhắc ý nghĩa khẩu hiệu cho do các đội sinh giới thiệu. Chính trong lúc cân nhắc, trong lúc lựa chọn mà đội sinh quyết sống theo ý nghĩa của khẩu hiệu, từ một việc cá nhân, đưa đến hành động chung cho toàn đội, khởi đầu cho truyền thống đội. Quan trọng là ở chỗ đó.

BÀI CA ĐỘI

Là một bài ca ngắn có ý nghĩa. Nếu có thể, nhờ một nhạc sĩ làm cho lời nhạc ăn khớp với tên và khẩu hiệu Đội. Trong những lúc trình diện Đội, trong lúc Ban Quản Trại thăm trại Đội, trong giờ sinh hoạt Đội, có khách (dĩ nhiên là khách Áo lam hay những nhân vật khác trong Giáo hội) đến thăm, em hô khẩu hiệu Đội,

hát bài ca Đội để chào. anh có cần nhắc lại trong tác phong của em và Đội sinh của em khi hô khẩu hiệu và hát bài ca Đội không? Chắc em sẽ trả lời tức khắc rằng: Em biết rồi. Em biết rồi mà! Anh cứ nhắc em hoài. Cho em chuyện khác.

CỜ ĐỘI

Thế thì thôi, anh nói với em cờ đội vậy. Như em đã biết rồi, mọi kỳ hiệu GDPT đều may huy hiệu hoa sen Trắng trong vòng tròn bên phải, trên nền lục lá mạ.

Khác nhau ở kích thước, hình dáng và màu sắc, phía bên trái là màu xanh của ngành em (Thiếu). Cờ của Đội hình chữ U, kích thước 29 x 21 phân, tiếng reo của Đội nằm trên màu ngành.

Gậy cờ Đội là 1m60. Cờ Đội của em sẽ không mang một ý nghĩa gì nếu em bỏ nó vào một xó xỉnh tối tăm nào đóng trong góc Đội. Khi em mang nó theo trong một cuộc du ngoạn khi nó ngay ngắn trước lều Đội trong một trại Đoàn, khi nó phất phới trên một tảng đá cao trong một trò chơi lớn mà Đội em thắng cuộc, khi ấy tim em và tim các Đội sinh của em mỗi đập nhanh, một nhịp chung một điệu để đề cao nó. Khi ấy, em mới thấy giá trị của cờ Đội và em mới thấy trách nhiệm nặng nề của em đối với Đội. Em đã có lần nào sống những giờ phút linh thiêng ấy chưa?

ĐỒNG PHỤC

Anh đã có lần nói: Màu lam là một màu phổ biến mà người ta đã đồng hóa tổ chức với sắc áo rồi. Các em đã có lần chứng kiến cái cảnh một đám quần chúng tụ mở một con đường cho các em vào cứu một đám cháy. Chắc em đã có lần thấy những ánh mắt sáng ngời và đầy tin tưởng của dân chúng tị nạn khi em mang đồ cứu trợ đến trong những thiên tai hay chiến nạn. Đôi lúc đồng phục của em thay thế cả giấy thông hành nữa đấy! Em thấy chưa? Cái tầm quan trọng của đồng phục mà bao nhiêu xướng máu mồ hôi, nước mắt đã đổ ra để thấu nhiếp một cái nhìn thiện cảm của quần chúng. Em nhìn một vòng quanh Đội sinh của em để xem thủ 'đồng phục' của các Đội sinh như thế nào? Chiếc mũ? Từ cái cổ áo, qua cầu vai đến tay áo, lướt qua cái lưng đường sống, ra phía trước: nắp túi áo, sống áo, đường tà.... Em lần đến chiếc quần 'sooc' từ quai lưng, túi sau, túi bên, ống quần

dài, ngắn? Rồi đến đôi vớ, đôi giày, màu sắc? Có một vài sự mất trật tự nào đó 'cho phù hợp với thời trang'. Không thể được. Hoặc là mặc đồng phục hoặc là không. Chỉ có một lối đồng phục và cũng chỉ có một cách mặc đồng phục. Đã mặc thì mặc cho đúng. Mặc đồng phục không phải là 'diện'. Loại vải bền, đúng màu và rẻ tiền.

Chắc em vẫn nạn anh: Nếu cái áo chẳng làm nên ông thầy tu thì áo quần Phật tử cũng chẳng ảnh hưởng chi lắm đến sự tu học chương trình của Đội sinh. Người ta không thể lột đi hay mặc vào đầu óc Đội sinh cái tinh thần Phật tử như người ta thay đổi áo quần? Em có thể sống đúng tinh thần người Phật tử mà chẳng cần mặc đồng phục vào! Anh công nhận rằng em nói đúng, đúng một phần nào thôi trên bình diện cá nhân. Dưới con mắt đoàn thể, sự việc xảy ra khác hơn. Một vài thí dụ cụ thể và thực tế mà anh nêu ra khi bắt đầu đặt vấn đề với em thật là quan trọng. Em sẽ thấy sự quan trọng ấy càng ngày càng tăng khi em cần tiếp xúc với quần chúng. Đối với Đội, em sẽ thấy đồng phục kết hợp chặt chẽ với các Đội sinh để làm cho đơn vị của em đồng nhất hơn. Anh chưa nói đến, đồng phục là một dấu hiệu để các em biết nhau, nhìn nhận nhau, liên kết lại với nhau trên khắp trời Việt, đất Việt và lòng người Việt này! Trên đồng phục ấy, em sẽ mang phù hiệu Đội trưởng của em. Chiếc phù hiệu hình chữ nhật. Nền xanh đậm là ngành Thiếu, trên ghi tên Gia đình với hai chấm tròn dọc bên trái, màu trắng, kích thước là 15 x 65 ly. Đội (chúng) Phó chỉ có 1 chấm. Đội (chúng) sinh không có chấm và màu lục. Em mang nó trên túi áo trái giữa túi áo là huy hiệu hoa sen. Nữ: dưới nút áo thứ hai: hoa sen, phù hiệu. Mũ chóp nhọn, rộng vành. Vớ và giày màu xám. Như vậy đã đủ chưa hả em của anh? Chắc em sẽ trả lời qua đây đủ rồi. Còn và còn một cái nho nhỏ nữa, nó cũng làm cho bộ đồng phục tăng thêm phần đẹp, đó là chiếc thắt lưng, em nên dùng một chiếc thắt lưng bằng da, màu nâu hay đen, hoặc bằng vải dệt sần màu đen (loại nhà binh) có bán rất nhiều ngoài chợ.

Tên Đội, khẩu hiệu Đội, Đội ca, cờ, Đồng phục là những chất liệu giúp em kiến tạo tinh thần Đồng đội, cho nên em phải tận lực phát huy để cho chúng thật sự sống với Đội, trong lòng lòng Đội sinh.

TINH THẦN ĐỘI

Phải, thưa anh, em mong đợi từ lâu. Xin anh giải thích cho em nghe về tinh thần Đội đi anh! Tinh thần Đội là chi? Làm sao để biết được nó?

Em đã có lần nào đi qua một đồng lúa trong một buổi sớm tinh sương vào thời kỳ lúa đang trổ bông chưa? Em có cảm nhận được mùi thơm của hương lúa không?

Dạ thưa anh, thơm, thơm lắm

Em nói cho anh nghe nó thơm như thế nào?

.....

Sao em lại làm thính? Chắc em không diễn tả được bằng ngôn ngữ chú gì? Phải. Làm sao mà phân chất được mùi hương? Tinh thần Đội cũng vậy, làm sao anh diễn tả được thực chất của nó? Em chỉ cảm xúc nó thôi. Em chỉ nhận ngay ra nó khi em gặp. Em sẽ cảm biết nó hiện diện hay vắng mặt nó trong Đội em nhưng mà giải thích nó một cách chính xác anh xin đầu hàng.

Ừ, hương lúa thơm quá nhỉ, thơm thiệt là thơm. Gió ồ đồng nội mát, thiệt là mát. Nhưng sao em lại buồn? Không diễn tả bằng cách trực tiếp thì anh gián tiếp gọi nó ra cho em thấy qua nhiều khía cạnh khác nhau trong sinh hoạt của Đội.

Này nhé! Nhìn vào Đội sinh của em về thể chất lẫn tinh thần. Kề cao người thấp, Sanh thì lùn mà Long thì béo, Bích thì hăng say mà Thu thì chậm chạp như rùa. Những em ấy xuất xứ từ nhiều môi trường, nhiều hoàn cảnh, nhiều cách thế, nhiều bản tính khác nhau. Càng hay, em sẽ có dịp thử lửa. Đội trưởng như em là thú thiệt vàng rồi còn sợ chi lửa? Nhưng trong mọi sự dị biệt ấy - những sự biệt dị có thể giúp đỡ mà cũng có thể gây phiền não cho em - có một cái gì đó giống nhau. Cái giống nhau ấy kết hợp các Đội sinh lại với nhau, kết hợp các Đội sinh lại với em. Cái giống nhau ấy đích danh là 'Thiếu nam Phật tử' hoặc là 'Thiếu nữ Phật tử' (nếu là chúng thiếu nữ). Các em ấy đến với em không vì bị áp bức, không vì quyền lợi vật chất mà vì các em ấy muốn là Phật tử. Muốn là Phật tử, đã là một cái gì rồi. Ngày nào em còn nuôi dưỡng được cái muốn ấy, ngày đó em còn sống chung hòa thuận, vui vẻ với các em đó. Tinh thần Đội bắt đầu chớm nở rồi đấy. Một năm, hai năm, có thể là nhiều hơn nữa, em cùng với Đội sinh của em cùng đi trên một con đường, vai kề vai, lòng bên lòng. Các em cùng chung một hy vọng, cùng chung những ước

muốn, cùng gặt hái những thành quả, cùng chia sẻ những thất bại, cùng vui những thắng lợi đời sống Đội em. Cùng và chung, em ơi! Em ơi! Đó là chìa khóa mở cửa cho tinh thần Đội, nhớ đó nghe em!

Ý niệm Cùng và Chung ấy đưa em và Đội sinh có những hành động những ý nghĩ, những lời nói vì Đội, cho Đội. Trong một cuộc thi đua của Đoàn chẳng hạn, một Đội sinh nghĩ rằng: 'nhất quyết ta phải thắng. Nếu không thì còn chi tiếng tăm của Đội!'. Tinh thần Đội là ở đó.

Em Thanh từ chối: 'Không thể được. Chiều nay tôi không thể đi xem chiếu bóng với bạn được vì có một cuộc họp của Đội tôi. Bạn cảm phiền đi nhé!' Em ơi, đó cũng vì tinh thần Đội.

Cả Đội đi gánh đất thuê để đổi công lấy tiền cho Tâm may đồng phục. Nếu không do tinh thần Đội thúc đẩy thì là gì nữa, hở em?

Nhiều và nhiều trường hợp làm cho em và Đội sinh của em cảm thấy tinh thần Đội đang ngụt trĩ trong lòng Đội sinh. Chính cái tinh thần ấy đã xóa mờ những ước muốn riêng tư, những tị hiềm cá nhân, những cãi và nhỏ nhen để nâng đỡ lẫn nhau trong gió táp bão bùng cũng như trong bình minh chói rạng của đời sống Đội.

Tinh thần Đội là một cái gì sống động, len lỏi trong nhiều hoạt động, biến hiện dưới nhiều trạng thái để tạo nên cho Đội một sự trường tồn.... Vắng nó các em chỉ là những viên gạch rời rạc, những chiếc đũa lẻ loi. Các Đội sinh đến với Đội trong trạng thái thờ ơ, lãnh đạm. Có nó, thì có chất hồ xây gạch, thành vách, có dây buộc đũa thành bó. Có nó, sinh lực của Đội thêm dồi dào mà mỗi lần xa Đội, Đội sinh thấy nhỏ nhỏ thương thương, mong mong chờ chờ... sao sao ấy, khó mà nói được.

"Một cây làm chẳng nên non

Ba cây chụm lại thành hòn núi cao"

KỶ LUẬT VÀ DANH DỰ ĐỘI

Lẽ ra, anh không nên dả động đến hai chữ Kỷ luật. Có ai muốn nghe đến hai chữ ấy đâu? Các em cũng vậy. Nhưng mà, một Đội thiếu sự kèm chế, làm sao mà thành công được? Làm sao mà có tinh thần Đội được, hở em? Dù muốn dù không anh cũng phải đề cập đến dù chỉ ít lời ngắn ngủi. Trên thế giới này, có

đám đông, có đoàn thể là đã phải cần đến kỷ luật rồi. Các em đâu có phải là thần thánh, cũng không phải là gỗ đá, mà không phạm lỗi. Kỷ luật là để ngăn ngừa những lỗi lầm, đạo là đạo giác ngộ, thì kỷ luật Phật tử là kỷ luật tự giác. Làm cho Đội sinh hiểu rõ kỷ luật, áp dụng khi các Đội sinh đã ý thức được sự cần thiết của nó rồi, em đã bước được một bước lớn để tạo nên tinh thần Phật tử chân thật của đội.

Sở dĩ anh nói không đả động đến hai chữ kỷ luật là anh muốn nhấn mạnh đến hai chữ ‘danh dự’ để thay thế vào. Nói cách khác, kỷ luật tự giác phải xuất phát từ con tim để hiện hành ra ngoài. Lúc đó, kỷ luật Đội đã đồng hóa với danh dự Đội, với tinh thần Đội. Em không còn kêu kỷ luật nữa mà em khởi lòng danh dự, lúc đó, các Đội sinh không làm việc vì kỷ luật mà vì danh dự cho Đội. Em thấy chưa? tác dụng của danh dự nó quan hệ đến bậc nào đối với hoạt động của Đội, sao em không khai thác nó?

HÀNG ĐỘI TỰ TRỊ

Từ ngữ đã nói lên ý của nó: sinh hoạt tự trị của Đội. Hàng Đội tự trị là một phương pháp giáo dục hữu hiệu trong việc cải thiện đức tính. Mỗi một Đội sinh đều được phân công, đều được giao một trách nhiệm đúng với khả năng và hoàn thành trách nhiệm đó vì lợi ích của toàn Đội, vì danh dự của toàn Đội. Đội trưởng không phải là một vị chỉ huy độc tài độc đoán. Cho dù Đội trưởng có đủ khả năng ôm hết mọi việc vào mình, Đội trưởng cũng không nên ham hố. Em không thể làm như thế được. Điều cốt yếu là em phải làm sao cho các Đội sinh có ý nghĩ rằng em đặt hết hy vọng và tin tưởng vào mỗi một Đội sinh để cùng nhau đạt tới những thành quả chung mà ai ai cũng có góp phần vào đó. Một khi mà Đội sinh nhận thức được cho hoạt động của toàn Đội và tinh thần Đội hoàn toàn tùy thuộc vào tinh thần của mỗi một Đội sinh, khi ấy tinh thần Đội sẽ tồn tại với các em. Em nên nhớ rằng cái tinh thần ấy không phải vài ngày vài đêm mà mọc lên được. Em phải huân tập gieo trồng, vun xới qua bao nhiêu ngày tháng, qua bao nhiêu năm mới tạo nên được. Phép hàng Đội tự trị sẽ giúp em việc đó trong những nhận thức và hoạt động nhỏ nhất, nhỏ nhất như từng cái rác, từng cọng rơm, làm nên một tổ chim.

Những gì anh sắp nói với em sẽ giúp em từng cái rác từng cọng rơm ấy... để làm nên những thành quả mà em đã và sẽ đạt được trong bầu không khí huyền diệu của Gia đình Phật tử chúng ta.

CHƯƠNG THỨ NĂM

TỔ CHỨC ĐỘI (CHÚNG)

Đội	50
Đội Sinh	50
Hiểu Biết Đội Sinh	52
Chia Việc và Mỗi Phần Việc	55
Sổ Sách Của Đội - Chúng	60
Hộp Cứu Thương Đội	63
Tủ Sách Đội	64

ĐỘI

Em nói cho anh biết Đội là chi nào?

Là một số người nhỏ nhỏ suýt soát tuổi với nhau làm thành một đơn vị cùng làm việc, cùng chơi, cùng theo kỷ luật và cùng chung bốn phận.

Ừ, thế đó. Trước hết, Đội là một đơn vị. Trong chữ đơn vị có ngầm ý nhĩa đồng nhất, chung cùng. Đơn vị gồm có một số người tuổi không chênh lệch nhau lắm, cùng nằm trong một trạng thái sinh lý và tâm lý, cùng mang những ước muốn, những tâm tình, những hy vọng của cùng lớp tuổi nên dễ kết hợp nhau hơn.

Một Đội điển hình có 8 em: Đội trưởng, đội phó và sáu đội sinh, mỗi em giữ một việc của Đội. Thật ra, một đội lý tưởng không phải là một đội bắt buộc có đủ số lượng. Lý tưởng của đội là đội có sự tổ chức đàng hoàng, đứng đắn. Một đội với sáu em đã có thể thành tựu được nhiều việc đáng kể. Từ 6 đến 8 là con số tốt nhất. Dưới 6 em sẽ gặp nhiều phiền phức vì không đủ số người cần thiết để dự các cuộc thi do Đoàn tổ chức hay các trại đội, các cuộc du ngoạn, các công tác xã hội. Nhưng vượt qua con số 8, các em sẽ không đủ lực để nắm vững được hết, để kiểm soát trọn vẹn từng em một. Vậy nên bắt đầu từ 6 và đo lường sức em. Nếu em cảm thấy còn sức, em tiến lên 7 rồi 8 và dừng lại tại đó.

ĐỘI SINH

Đội sinh của em tuổi từ 13 đến 17. Em bao nhiêu? 15 hả? Thế là vừa. Hai năm Đội trưởng đủ cho em rút ra được nhiều kinh nghiệm và sửa soạn cho đội phó thay thế em. Có hai nguồn cung cấp đội sinh cho em

Do các đoàn oanh vũ đưa lên

Bạn bè của em từ ngoài vào

Trường hợp thứ nhất có lẽ lên đoàn do Liên đoàn tổ chức và anh đoàn trưởng sẽ trao lại cho em quản trị nếu em xin Đoàn trưởng cung cấp. Với những em này, vốn đã quen thuộc với đời sống tập thể, với kỷ luật đoàn, với sinh hoạt gia đình nên em đó dễ hòa mình vào không khí của Đội.

Trong trường hợp thứ hai, Đội sinh mới cần phải qua nhiều nguyên tắc. Trước hết, em đưa đến bác Gia trưởng để xin nhập Đoàn. Em đó sẽ được bác Gia trưởng báo cho biết những điều kiện cần thiết nào là kỷ luật phải theo, nào là không được đòi hỏi một sự bồi thường nào nếu vi phạm kỷ luật bị ngưng sinh hoạt tạm thời hay vì làm tổn thương đến danh dự Gia đình Phật tử mà phải vĩnh viễn rời khỏi tổ chức, nếu là nghỉ 3 buổi họp mà không xin phép trước thì cũng được xem như là không còn ở với Gia đình nữa. Chịu những điều kiện ấy rồi, em đó sẽ nhận một cái đơn gia nhập Gia đình để phụ huynh điền vào, ký tên và đem nộp Gia trưởng. Bác Gia trưởng sẽ giới thiệu đoàn sinh mới và anh Đoàn trưởng sẽ giao phó cho em. Lúc đó, em ấy mới thực sự là đội sinh của em và em bắt tay vào việc. Sau 3 tháng sinh hoạt liên tục (12 buổi họp), sau khi hiểu biết những điều căn bản trong chương trình tu học bậc hướng thiện, sau khi xét em có đủ tư cách đội sinh, em xin Đoàn trưởng cho em làm lễ phát nguyện. Chính em và đội sinh phải lo tổ chức buổi lễ kể cả lĩnh vực tác động tinh thần như chính quá khứ của em vậy. Chác chẳng bao giờ mà em quên được giờ phút thiêng liêng mà em đã công nhận là đoàn sinh chính thức ấy phải không? Thế thì em phải làm sao cho Đội sinh của em cũng được những rung động ấy. Sau lễ phát nguyện ấy nên tổ chức cái gì vui vui để mừng.

Em còn phải lo nhiều cho Đội sinh của em. Lo cho Đội sinh thu hoạch được các bằng cấp chuyên năng, lo cho Đội sinh cải thiện các tình hình qua mọi khía cạnh sinh hoạt của Đội, của Đoàn. Chú sao? Em là đầu tàu mà.

Một đội sinh hết 17 tuổi, em đề nghị với anh Đoàn trưởng đưa lên ngành Thanh. Dù em đó là một cộng sự viên đặc lực cho em bao nhiêu đi nữa, em cũng không nên giữ em đó lại với Đội. Quá lớp tuổi ấy môi trường của ngành Thiếu không còn thích hợp nữa đâu. Em chỉ cần cầm chân em đó lại thôi. Chẳng có ích gì cho em, cho Đội em và cả cho em đó nữa.

Có lúc, một biến cố xảy ra làm đau lòng em, làm đau lòng Đội. Đó là trường hợp một em phải ra khỏi Đoàn, khỏi Đội, khỏi Gia đình do một quyết định của Hội Đồng kỷ luật sau khi đã áp dụng không hiệu quả mọi biện pháp để đưa em ấy về với con đường chính. Nhưng em à, thà cắt đứt đi một cành sâu một còn hơn là để toàn thân cây phải ung thối rồi sụp đổ.

Có những quyết định xé lòng nhưng phải cắn răng mà theo. Dù sao em cũng phải ngăn ngừa trước bằng cách biết người biết ta. Biết người mới dụng được người hợp với khả năng, hợp lý và hợp tình. Như thế, thì những đáng tiếc sẽ không xảy ra được.

HIỂU BIẾT ĐỘI SINH

Chúa chi mà em đã lắc đầu: khó quá, khó quá! Bá nhân, bá tánh, làm sao mà em hiểu được hết cả? Mỗi người có một nghiệp riêng từ kiếp trước, rồi nào khung cảnh gia đình, nào môi trường xã hội, nào tập quán, nào di truyền là cho em nào không giống em nào cả. Thế mà phải tìm cho ra từng cá tính thì chắc là nằm ngoài sức lực của em anh à! Ủ, anh biết, biết rồi. Nhưng không khó lắm đâu. Trên lý thuyết thì rộn ràng như thế, nhưng trong thực tế, em sẽ thấy có những đặc điểm tưởng đồng hay những sự khác biệt không xa nhau lắm. Ngoại trừ một vài trường hợp đặc biệt và bất thường mà em cũng phải đặc biệt và thường xuyên để ý đến, chúng ta cũng có thể phân ra vài loại để cho em quan sát và ứng dụng. Càng quan sát tìm tòi, em hiểu đội sinh hơn, em gây thiện cảm nhiều hơn, em có thể giúp cho đội sinh nhiều điều đáng quý. Công việc tuy khó nhưng thú vị và lợi ích thật to tát.

"Trước hết, anh em mình thử nghĩ đến những loại trẻ mà ta cho là dễ điều khiển nhất. Những em đó thuộc những thành phần có thể gọi là 'bình thường'. Sống trong một gia đình khá giả, hấp thụ một nền giáo dục tử tế sơ đẳng cho nên luôn luôn tỏ ra lễ phép và có thể chung đụng với kẻ khác một cách dễ dàng. Những em này tiếp nhận những sự việc xảy ra 'sao cũng được'. Loại này dễ điều khiển nhất và dễ bỏ về phía hoạt động nhưng ít có những sáng kiến và ít ước vọng. Chính em phải lay động dậy, thúc đẩy một cách khéo léo cho em đó đứng dậy nhận lãnh những hoạt động mà em xét ra em đó có khả năng và thích thú.

"Một thành phần khác cũng dễ điều khiển nữa, đó là những em có bản chất thụ động, không có một sáng kiến nào hết nhưng sẵn sàng và vồn vã theo những chỉ dẫn của người khác. Những em này thì chẳng bao giờ tự ý làm một việc gì và cũng chẳng phiền não cho ai. Biết rõ tính tình của các em này đôi khi cũng thật dễ mà đôi khi cũng thật khó. Em phải theo sát, phải tìm hiểu qua những cái bất chợt và làm sao cho em ấy nói, giúp cho em ấy diễn đạt và khuyến khích em ấy thực hành. Em sẽ thấy hậu quả khả quan của sự chăm chú của em.

"Thành phần thứ ba nằm ở giữa dễ và khó là những em tháo vát. Những em khéo xoay sở này có thể gây ảnh hưởng trong toàn Đội. Em ấy không những phán đoán được tình trạng của đội mà còn có thể phán xét đến ngay cả đội trưởng, chỉ trích ngay một cách sau xa hành động của em nữa đấy! Em ấy còn biết những nhược điểm của em trong một vài lúc nào đó, biết trước những việc em sẽ làm, sẽ nói. Thật là một nhân vật đáng ngại và nếu em khinh thường, em sẽ thấy em có đủ khả năng và mảnh lối nắm trong tay đoàn sinh để điều khiển hết, kể cả em! Em sợ à? Có gì đâu mà sợ. Những em này cũng dễ điều khiển lắm mà, biết tài và dùng tài thế thôi.

Đặt trách nhiệm, đặt nhiều trách nhiệm lên vai vừa để sử dụng vừa để rèn luyện sự thông minh, ý chí và cá tính của em đó. Khi giao trách nhiệm, thẳng thắn công nhận năng lực, đặt hết tin tưởng và đôi lúc, em hỏi ý kiến nữa. Thường thường các em ấy giúp em được nhiều việc. Em hãy tỏ ra biết ơn và có thể dùng làm phó. Đối xử một cách thẳng thắn, em sẽ được đáp ứng bằng sự thẳng thắn và không còn lo ngại gì nữa cả.

"Bây giờ chúng ta đến loại trẻ không dễ điều khiển lắm. Đó là những em 'nhác'. Nhiều, nhiều lắm. Đội em mà chỉ có một em nhác là may mắn lắm đó. Thế mà các em nhác thường có hảo ý, không muốn gây phiền lụy cho ai. Cái tính bất động tự nhiên làm cho em ấy thoái thác công việc, hoặc lẩn lữa mai một, hoặc chỉ nửa chừng. Với những em này, tìm cách gây hứng thú trong công việc đội. Nếu em thổi được sinh lực vào các em ấy, các em sẽ thấy và sẽ ngạc nhiên về những thành quả bất ngờ. Các em ấy sẽ trở nên hăng hái và tận tụy. Một số khác có thể giúp em, là khởi lòng tự vui và danh dự. Nếu em đó hiểu rằng sự nhác lười của mình có thể hại đến danh thơm tiếng tốt hoặc uy tín của Đội bị giảm bớt bởi sự cẩu thả của mình thì em đó sẽ vụt dậy. Em nên nhớ đừng có thả liều cho các em ấy ngủ luôn mà phải thúc dậy bằng những công việc thường trực từ dễ đến khó.

"Còn nữa, đó là những em ưa hài hước. Thật ra, không bao giờ các em này có ác ý. Tánh ưa hoạt động và sự lanh lẹ quá mức, thúc đẩy chúng luôn luôn tìm cách chơi xỏ mọi người, gây phiền não cho Đội. Nếu những em nhác chậm chạp và bất động chừng nào thì những em hài hước lại lanh lẹ chừng ấy, từ sự nhạy cảm ý tưởng để những hành động chớp nhoáng. Trên một khía cạnh khác, những em hài hước lại dễ gây thiện cảm. Chỉ sự vui tính quá độ, phong phú tràn trề gây nên những khó khăn cho Đội.

Coi chừng, em đừng bóp nghẹt những cá tính ấy đấy. Chúng không đáng ghét lắm đâu. Hướng dẫn chúng đúng đường, các em ấy sẽ giúp em nhiều việc và có thể trở nên cánh tay mặt của em. Phân công tác các em ấy vào các mục giải trí, những trò chơi, và muôn ngàn sắc thái khác tiêu khiển cho Đội. Giao trách nhiệm đúng mức. Đừng để cho các em ấy rảnh rỗi. Nếu không thì các em ấy bắt đầu chọc ghẹo cho đỡ buồn.

"Bây giờ, chúng ta qua các em 'khó'. Đôi khi thật khó làm em điên đầu như muốn đuổi ngay ra khỏi Đội. Ấy chết, em đừng sân; với những em này, cần bình tĩnh lắm mới được. Này nhé: những em hay cau có là một loại bi quan thường trực, loại phá đám. Dưới con mắt của những chú này, mọi việc đều xấu xa, đều vô ích. Đi trại làm chi trời sắp mưa rồi. Cần chi mà phải dự cuộc thi của đoàn? Thế nào rồi cũng bại. Bếp núc làm chi cho khói vào mắt? Cho ruồi bu kiến đậu? Trăm ngàn vạn cố để các em thối thác công việc. Cau có suốt ngày. Bực mình quá, phải không em? Cả Đội đang vui mà gặp cái của nợ này thì chán biết mấy. Nhưng thôi, em cứ nghĩ rằng chính các em cau có cũng chẳng sống ích chi. Em tìm xem nguyên nhân nào đã tạo nên sự cau có ấy? Bất mãn gia đình? Thiếu tình thương? Với những em này, em và các Đội sinh khác phải kiên nhẫn, kiên nhẫn, và kiên nhẫn. Cái phưởng pháp hiệu nghiệm nhất là 'làm lơ', giả bộ như không chú ý đến em đó. Việc Đội, Đội cứ làm, một ngày nào đó, buồn tình, em đó sẽ nhập cuộc. Rồi không khí sẽ thay đổi.

"Còn nữa: Loại bác học, cái gì trên đời này em này cũng thông thạo và rành rẻ hết? Lúc nào cũng tìm dịp để châm biếm, châm biếm bạn bè, châm biếm cả Đội trưởng nữa, chẳng chừa ai. Tiếc thay, có điều mấy anh chàng tưởng là mình thông thái, thật ra chẳng biết xó múi gì hết. Em nì, khi cứu một người chết đuối, người ta dè đầu xuống cho hai tay họ vung vẩy làm đà để trời lên mặt nước. Trường hợp này em cũng vậy. Gặp lúc em ấy vấp phải một nhược điểm nào đó, em thẳng tay dận đầu xuống nước nghĩa là chỉ trích phê phán không tiếc lời cái sai phạm ấy. Em ấy sẽ xùi như cái lốp xì hơi không còn khí sắc kiêu mạn nữa. Nhận thấy cái thấp kém của mình khởi điểm của sự lớn mạnh.

"Chứa hết, còn những em 'cộc' nữa, cộc cằn, vũ phu, hung bạo, muốn khuynh loát cả Đội. Chính danh một ông tổ khoát lác. Em đừng để bị lừa gạt đấy. Cái thùng rỗng là cái thùng kêu lớn tiếng nhất. Những cái ba hoa liếng thoác, những lúc khua môi múa miệng chẳng là cái chi hết. Gặp dịp là em thẳng thắn lột cái

mặt nạ khoát lác ra, sẵn sàng phản đối cái chất vũ phu hung bạo, hạ bệ cái quan trọng hóa mà các em ấy luôn luôn muốn khoát vào mình. Khi ấy chẳng ai nghe mình cả thì các em ấy tự nhiên thay đổi tính nết đi chứ.

"Đã hết đâu! Đã hết đâu! Nào những em chuyên môn đâm bị thóc, thọc bị gạo; trước mặt người thì khúm núm ra vẻ con gái nhà lành mà khi người đi rồi thì bán trời không văn tự đấy! Dù sao, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Có tám vạn bốn ngàn trần lao thì cũng có tám vạn bốn ngàn phưởng thuốc để trị. Gom góp các phưởng pháp ấy, có vài điểm quan trọng mà cần ghi nhớ làm lòng:

Trao cho các Đội sinh những công việc hợp với khả năng và sở thích.

Giao phó trách nhiệm với lòng tin. Dù em đó có làm hư hỏng vài lần cũng không sao. Té xuống đất thì chống đất mà dậy, có sao đâu?

Kiên nhẫn và thân ái. Những lối la hét om sòm không đi đến đâu mà chỉ đặt Đội sinh vào vị trí thế thủ mà thôi. Với lòng thương, em sẽ vượt qua hết để tìm hiểu đội sinh.

Cái lối tìm hiểu hay nhất và có hiệu quả nhất là những câu chuyện riêng lẻ, tay trong tay, lòng bên lòng. Cốc nước giải khát quán vắng bên bờ sông. Dựa vào gốc cây trên một bãi biển. Tâm sự với nhau sau khi lửa tàn dưới ánh trăng. Bách bộ trong một vườn đào rậm rạp, lời lẽ của em sẽ đi sâu vào lòng Đội sinh. Tác động ghê ghớm. Em sẽ thấy cái mặt thật của em ấy hơn là trước đám đông. Ngoài ra, em còn tìm hiểu nhiều khía cạnh nữa: gia cảnh, nghề nghiệp, bạn bè và sở thích... những cái đó có ảnh hưởng mạnh liệt đến đời sống cá nhân các đội sinh,đâu có thể bỏ qua được.

Phải, phải khó và nhọc lắm. Anh biết. Nhưng không thế thì làm sao mà em chia việc cho đội sinh mà không sợ sai lầm?

CHIA VIỆC VÀ MỖI PHẦN VIỆC

Ai ôm nhiều thì rồi hết. Em cũng vậy. Nếu em tự coi mình là trung tâm vũ trụ của em thì em sẽ ôm hết, ôm hết. Em sẽ tự mình tổ chức các phiên họp, các cuộc du ngoạn, trại. Em sẽ thân hành thâm tiền nguyệt liêm, tiền trại phí... Em sẽ một mình làm báo Đội. Em sẽ tự mình... tự mình... Và tưởng như thế nào là làm tròn phận

sự của Đội trưởng. Không còn một sự sai lầm lẫn nào lớn hơn nữa. Mọi việc đều nằm gọn trong tay Đội trưởng thì các Đội sinh còn việc gì nữa để làm? Tâm trạng chán nản bắt đầu từ đó. Cả phường pháp hàng Đội tự trị lẫn tinh thần đội bị giết chết một cách oan uổng. Gặp một việc bất trắc nào mà Đội trưởng không đến được với Đội là công việc Đội hỏng bét. Chẳng ai dám làm cái gì hết cho đến cả đội phó. Thất bại hoàn toàn.

Không thể như thế được, em phải tổ chức một hệ thống làm việc mà mỗi em có một trách nhiệm riêng để hoàn thành và hoàn thành vì lợi ích chung cho toàn Đội.

Chia việc cho Đội sinh. Em phải để nhiều thì giờ và suy nghĩ kỹ để chia đúng người đúng việc, đừng để rồi mỗi lần chia việc là một lần lầm lẫn rồi phải chia lại. anh giúp em vài ý kiến:

Cho rằng Đội của em đủ số 8, ngoài em ra còn 7.

Đội Phó

Trước hết, em phải chọn một Đội phó. Sau em, Đội phó là quan trọng hơn hết.

Một cộng sự viên đặc lực sẽ thay mặt em, thay thế em trong nhiều trường hợp. Đội phó mang phù hiệu giống như em nhưng chỉ một chấm tròn thôi. Không phải chỉ phô trương nổi phù hiệu, nổi các chức vụ mà tiếp tay với em trong mọi dự định, trong mọi thực hiện của Đội. Đã gọi là cộng tác, hai em phải hoàn toàn tin cậy lẫn nhau, phải hiểu tính nết của nhau, phải đi với nhau như hình với bóng về tư tưởng cũng như hành động. Khi chọn Đội phó đừng vì tình cảm cá nhân mà chọn bạn thân của em. Phải vì sự lợi ích của toàn Đội. Nếu bạn thân có nhiều đức tính nhất thì không ai chỉ trích sự lựa chọn ấy. Trái lại, em sẽ gặp khó khăn vì các Đội sinh em xì xào bàn tán và gây nên nổi bất bình, vì Đội phó phải giúp em về mọi việc từ công việc tổ chức đến sinh hoạt của Đội, đến cả thay thế em trong những trường hợp bất trắc hay dự các Hội đồng đoàn cho nên em đó phải khá hơn các em khác. Thành thạo để cho Đội phó điều khiển Đội. Cũng có khi cho phép các đội sinh 'cầm' Đội trong vài trường hợp. Như thế em có thể tìm người thay thế cho mai sau.

Giao cho Đội phó vài trách nhiệm nhất định như sưu tầm các trò chơi, vạch định chương trình các cuộc du ngoạn, trại. Tìm tòi các bài Phật pháp thuộc phạm vi chương trình hưởng thiện, ngoài việc giúp em để mắt đến những công việc tổng quát và

phối hợp công việc của các đội sinh khác. Chọn Đội phó rồi, em giới thiệu với Đoàn trưởng để được tấn phong.

Thủ Ký

Chọn Đội phó rồi, em cần có một thủ ký. Chọn em nào có khiếu văn chương, ưa viết lách nhất là nhật ký. Trong một cuộc du ngoạn, trong một cuộc khảo sát địa phương, trong một vài phiên họp, mọi đội sinh đều phải viết bài tường thuật. Sau vài lần như thế, em có thể chọn được thủ ký của Đội mà ít khi lầm lẫn.

Một đức tính khác của thủ ký là phải 'đầu vào đó' để ghi chép kịp thời các diễn tiến của Đội để sắp đặt hồ sơ thật gọn gàng thủ lớp.

Công việc thủ ký là nắm giữ sổ sách của Đội.

Thủ ký có phần nặng việc. Những em có tính cầu thả không làm được đâu.

Thủ Quỹ:

Sau thủ ký là thủ quỹ. Tiền bạc là một vấn đề phiền toái. Phiền toái nhưng cần thiết. Thủ quỹ thu nhận tiền đóng góp của các đội sinh để chi dùng vào việc của Đội.

Phải chọn thủ quỹ cho kỹ càng. Em này phải tỉ mỉ, giỏi về tính toán, đáng tin cậy, rành mạch, nhất là không cầu thả. Vì cầu thả, tiền Đội sẽ lộn sòng với tiền riêng, vì cầu thả nên sổ thu chi không ghi ngay khi chi dùng để quên trước lộn sau. Em nên phòng bị trước thì hơn, nếu tiền quỹ dồi dào, em nên gọi cho thủ quỹ đoàn hay thủ quỹ của Gia đình.

Ngân sách của Đội. Nói chữ ngân sách thì to tát quá. Nhưng dù lớn dù nhỏ cũng phải dự trữ ngân sách chú. Trong hội đồng Đội thường xuyên, khi vạch chương trình hoạt động dự trữ ngân sách để thực hiện công tác. Rồi dự trữ sự đóng góp của đội sinh và các mục thu khác.

Có nhiều cách gây tiền cho quỹ. Làm việc toàn đội. Thành thị có cách của thành thị, thôn quê có cách của thôn quê. Ở thôn quê có đổi công, gieo mạ, phơi rạ... Ở thành thị thì có các loại thủ công như đan giỏ bỏ rác, thắt gióng gánh nước, vẽ thiệp chúc tết, giữ xe cộ tại các nơi công cộng. Đưa ra giữa một phiên họp đội, em sẽ thu nhận nhiều ý kiến của đội sinh rất hay như : hộp tiết kiệm, gạo hũ... Phải có sổ thu chi rõ ràng. Hàng tháng thủ quỹ trình bày tình trạng tài chánh cho Đội biết. Các món thu từng

mục. Em thủ quỹ khéo tính toán sau này sẽ trở thành những nhân viên kế toán lành nghề.

Quản Thủ Khí Mảnh Đội

Do một em Đội sinh phụ trách. Em này phải là một em ‘mọi giũ của’. Nếu không thì làm sao còn? Đồ đạc của Đội phân tán nơi mỗi Đội sinh, không tập trung lại thì lều một nơi, dây lều một nẻo, cột lều bữa bãi tứ tung, soong quánh nồi chảo ở đâu không biết, hủ hỏng không hay. Tiền bạc do mồ hôi, nước mắt của đội sinh làm ra để sắm sửa cũng chỉ vứt qua cửa sổ mà thôi. Khí mảnh của đội có hai loại:

Loại hoàn toàn là của cải chung của Đội

Loại riêng của Đội sinh cho Đội mượn hay tặng cho Đội để làm của chung.

Phụ Trách Du Ngoạn

Em có thể chọn một tên khác cho gọn hơn, tùy em. Phần việc của em này là tìm địa điểm cho các cuộc du ngoạn hay trại. Không phải chỉ khi nào quyết định du ngoạn hay trại mới tìm chỗ. Phải tìm trước bất cứ lúc nào khi có dịp. Em này có thể hỏi Đội trưởng các Đội khác, anh Đoàn trưởng hay bất ai. Rồi đến tận nơi quan sát thật kỹ càng, ghi vào một quyển sổ tay với những chi tiết cần thiết. Thí dụ:

Địa điểm trại số 3

- Vị trí: Đồi Mỹ Thị
- Đặc điểm: Đồi thông bằng phẳng, đất cát
- Cách xa: 5 cây số về phía Đông Nam
- Nước uống: Giếng cách 100 thước (giếng đất)
- Củi: Nhiều: cành thông, lá thông khô
- Lương thực: Có chợ cách lộ 1 cây số
- Tắm rửa: Có lạch nhỏ, nước tốt
- Phương tiện vận chuyển: Xe

Lưu ý: Có chùa đang xây cất cẩn thận giữ gìn lửa tránh gây hỏa hoạn.

Xin phép: Thôn trưởng thôn Mỹ Thị

Đã đến cắm trại: 12-3-195, 24-6-1967

Có những địa điểm có di tích lịch sử, tôn giáo. Sẵn sàng như thế trong sổ tay, trong cuộc họp Đội bàn về trại Đội hay du ngoạn, em này chỉ việc trình bày giới thiệu các địa điểm phù hợp với mục đích của cuộc du ngoạn hay trại ấy. Chọn trong sổ những em am hiểu địa phương.

Phụ Trách Lương Thực:

Có em lo địa điểm trại thì phải có em lo lương thực chắc chắn.

Phụ trách việc này phải biết giá cả những thực phẩm cần thiết, phải biết các nhà hàng và ghi vào sổ tay. Có một vài món ăn cho mỗi loại trại. Trong phiên họp em này trình bày thực đơn, các thực phẩm cần thiết và ấn định số tiền đóng góp cho mỗi trại sinh. Như một bà nội trợ đảm đang, em này phải biết tính toán sao cho vừa phải, đã không thiếu lại càng không nên thừa. Bỏ đi thì phí và tội nghiệp.

Pha Trò:

Hay có thể gọi tên khác như vui nhộn, như 'Sơn ca' miễn sao cho hợp với công việc đem lại không khí vui tươi cho Đội bằng những bài ca, những trò chơi, những tiếng reo vui, những câu chuyện. Lại có một sổ tay để sưu tầm các bài hát, các trò chơi đủ loại: trong nhà, ngoài sân, mùa nắng, mùa mưa... Hoặc tự tìm ra, hoặc nghe được ở các Đội khác, hoặc đọc trong các sách báo và đem ra ứng dụng đúng lúc, đúng chỗ. Em này còn sưu tầm các kịch ngắn, kịch vui, các điệu nhảy để giúp Đội trưởng trong các buổi trại.

Trên đường về của một cuộc cắm trại. Ai cũng mệt nhòa, uể oải. Em pha trò tung ra một bài hát mạnh và vui. Cả Đội hát theo. Sự hăng hái trở lại. Tinh thần Đội được duy trì.

Thế là bầy em mỗi em một việc, không ai ăn không ngồi rồi. Nếu cần có thêm việc khác phải làm như thông tin Đội, một Đội sinh khác kiêm nhiệm. Em muốn gì nữa? Phần của em hả?

Hai chữ Đội trưởng không nói hết trách nhiệm của em ư? Trong bấy nhiêu việc đã chia cho Đội sinh, em có trách nhiệm phải tạo nên một tinh thần đồng Đội, một sự liên kết chặt chẽ. Em phải biết, biết hết mọi việc. Cặp mắt của em phải bao quát, phải thúc đẩy, phải khuyến khích, phải giúp đỡ. Trí em không thể chứa hết, em cần có những sổ tay riêng của em.

Cuối cùng em phải đề cao tinh thần đồng đội. Mỗi người giữ một trách nhiệm nhưng **MỘT CHO TẤT CẢ VÀ TẤT CẢ CHO MỘT**. Một công việc có liên hệ cho cả toàn đội và cả đội vẫn liên đới trách nhiệm về mỗi một tám cặp mắt, tám đôi tay, tám khối óc thấy rõ, hoạt động mạnh, suy nghĩ kỹ càng hơn chủ. Trong lúc làm việc chung, trong công tác riêng tư của mỗi cá nhân, đức tính và cá nhân của mỗi trại sinh sẽ tuần tự phát triển.

SỔ SÁCH CỦA ĐỘI - CHÚNG

Sổ Đội (chúng) trưởng giữ:

Sổ Quản Trị Đội:

- Em ghi những gì?
- Lý lịch Đội sinh, những cần thiết về đội sinh
- Phân công
- Kiểm diện

Chương trình các phiên họp với ghi chú những gì đã thực hiện được, những gì chưa.

Ghi chép những điểm thiết yếu cần phổ biến cho các đội sinh trong các phiên họp Hội đồng Đoàn.

Sổ chuyên môn:

Chương trình học tập các cấp

- Những trò chơi
- Những cách viết mật thư
- Những tập sách hay tài liệu nghiên cứu
- v.v.

Một số thông tin:

Để triệu tập các phiên họp hay Hội đồng Đội, các cuộc họp bất thường hay loan báo những gì cần thiết và cấp thời. Em có thể viết theo lối thường hay lối morse. Ví dụ:

VN

23.2.1.14 19.9.13 3.1.3 5.14.9 18.9.13.8 2.9.6.19

Mỗi Đội sinh có một số riêng. Em là Đội trưởng Sen vàng thì em là SV1, Đội phó là SV2, v.v... Sổ thông tin chuyển tay theo thứ tự và SV8 khi ký vào sổ xong đem trả lại em.

Sổ sách do thủ ký giữ:

Đội phá

Một quyển vở dày độ 400 trang. Phần đầu để dành cho danh bộ đội sinh. Mỗi đội sinh chiếm hai tờ ghi lý lịch đầy đủ chi tiết:

Họ và tên:.....

Sinh ngày:.....

Chánh quán:.....

Trú quán:.....

Học lực:.....

Nghề nghiệp:.....

Số Đội:.....

Phưởng danh phụ huynh:

Số GD:.....

Ông:.....

Số BHD:.....

Bà:.....

Ngày gia nhập GD:.....

Quy y ngày:.....

Pháp danh:.....

Tiến triển và thành tích:.....

Phần này ghi những tiến triển và thành tích của Đội sinh từ ngày đến với Đoàn: như ngày phát nguyện, ngày thi lên cấp bậc,

ngày được bằng chuyên năng, những thành tích đặc biệt, những trường hợp thưởng phạt, những tình hình thay đổi....

Mỗi Đội sinh có một sổ danh bộ của Đội, theo thứ tự ngày nhập Đội. Sổ danh bộ của Gia Đình và Ban hướng dẫn Tỉnh thì do các cơ quan ấy cấp.

Em để 100 tờ cho phần lý lịch này.

Phần thứ hai của Đội phải là ghi lại những việc thành lập, những ngày đầu tiên, những sáng lập viên, những bức hình đầu tiên của Đội. Trong những ngày chu niên của Đội em phải đọc cho Đội nghe để biết lý lịch của Đội mình.

Lần lần em ghi những thay đổi trong đội, những vui buồn hết sức đặc biệt của Đội.

Anh đã thấy những quyển Đội phải trang trí rất đẹp và công phu được giữ gìn một cách hết sức cẩn thận, chu đáo.

Nhật ký Đội

Sau quyển Đội phải là quyển nhật ký Đội, quyển này mệt hơn quyển Đội phải vì cần phải đúng danh nghĩa 'nhật ký'. Chính trong quyển nhật ký này mà người ta thấy rõ một cách sống động của những sinh hoạt của Đội. Viết nhật ký không phải là chỉ để kể lể giờ giấc và sự diễn tiến một cách khô khan mà phải có sự sống thấm vào qua những cảm tưởng, những nhận xét đội khi vài nét phát họa phong cảnh hay nhân vật... Một vài tấm hình do Đội sinh chụp cũng được kèm theo. Các phiên học tập, du ngoạn, trại, công tác v.v... đều được ghi vào nhật ký, quyển này cũng phải là một quyển sổ rất dày.

Sổ biên bản

Sổ biên bản là phần biên bản các buổi họp Đội. Dĩ nhiên những biên bản này phản ánh sinh hoạt của Đội. Anh nói: Các cuộc họp của Đội chủ không phải là các buổi sinh hoạt thường lệ.

Thứ ký còn làm tờ tường trình hàng tháng gửi lên anh Đoàn trưởng. Căn cứ vào đâu để làm tờ tường trình? Nơi cung cấp tài liệu đầy đủ nhất là biên bản và nhật ký. Tờ tường trình ghi lại những gì mà Đội đã thực hiện được, những công tác mà Đội sắp làm và những tình trạng đặc biệt của Đội... Đội trưởng ký vào bản tường trình. Để lại một bản dán hồ sơ.

Hồ sơ của Đội

Dùng loại kẹp vô lễ để dán văn thư vào. Dán theo thứ tự thư đi cũng như thư đến cần ghi vào sổ để kiểm soát đề phòng bị thất lạc. Đó là những công việc chính còn những công việc khác nữa: Tập ảnh kỷ niệm Đội, tập tài liệu mà các đội sinh khác sưu tầm trong các báo chí Phật giáo những bài viết về Gia đình Phật tử hay có tính chất thanh niên có thể giúp cho hoạt động của Đội. Sưu tầm các loại trại, lều rất nhiều trong các sách báo hưởng đạo....

Sổ khí mảnh:

Do em quản thủ khí mảnh giữ

Ghi chép các vật dụng ấy, ghi ngày tháng mua hay của ai cho mượn, của ai tặng. Cho dù của cho mượn hay của tặng đi nữa, em phụ trách khí mảnh Đội cũng trọn quyền gìn giữ và chăm sóc. Thỉnh thoảng, em phải kiểm soát lại, báo cáo tình trạng vật dụng cho Đội trưởng biết để hoặc sửa chữa, hoặc thay thế. Những lần kiểm soát, ghi ngày tháng và đề nghị.

Ví dụ:

bản kiểm soát khí mảnh ngày 31-10-1972

Số	Vật dụng	Trị giá	Tình trạng	Đề nghị
01	Lều	\$2.80	1 góc lều bị rách	vá lại
02				

Nếu có góc Đội thì khí mảnh để ở Đội. Nếu không thì có thể để tại nhà em phụ trách khí mảnh.

HỘP CỨU THƯƠNG ĐỘI

Rất cần thiết. Trong những lúc họp và cần hơn nữa trong các cuộc du ngoạn hay trại. Phải đầy đủ và có y tá chuyên môn trong những trại hè lâu ngày. Em có thể gọi một em dự các khóa học cấp cứu của Đoàn, của Gia đình hay cơ quan xã hội của Giáo hội. (Em cũng có thể gọi đi học tại các bệnh xá, bệnh viện

của chính quyền. Phải được Ban Huynh Trưởng Gia đình cho phép). Em này sẽ giữ hộp cứu thương.

Hộp cứu thương không phải là một tủ thuốc. Nó chỉ gồm những thứ thuốc hết sức cần thiết và có tính cách cấp cứu mà thôi, nếu trong Đội không có Đội sinh nào rành về thuốc. Dùng thuốc phải hết sức cẩn thận và phải biết cách dùng và liều thuốc để dùng. Các loại thuốc phải có nắp đậy kỹ lưỡng. Một bản danh sách các loại thuốc và cách dùng để trong hộp thuốc. Tất cả bỏ gọn gàng vào một cái hộp có nhiều ngăn, có quai mang. Dưới đây là danh sách các thứ thuốc cho một cứu thương Đội

Các thứ thuốc sát trùng (trị nhiễm trùng)

- Thuốc trị xâm:
- Các loại thuốc đau đầu, cảm
- Thuốc trặc gân
- Chột da chảy máu

Trị sâu bọ cắn:

- Bông, băng vải, băng dán, gaz, compresse
- Ống mạch, kéo, ống chích thuốc (séringe), kẹp (pinc)
- Cũng đừng quên vài chai dầu xanh.

Khi sử dụng nên bình tĩnh, xem lại từng chai kéo lằm.

TỦ SÁCH ĐỘI

May mắn cho em, nếu có một tủ sách Đội. Ngoài việc trao đổi kiến thức, tủ sách còn có tác dụng liên kết các đội sinh. Có tủ sách, các đội sinh sẽ thường xuyên đến đó và sẽ vắng mặt trong những nơi giải trí có hại.

1. Các loại sách mà tủ sách Đội cần có:
2. Các loại sách và báo chí Phật giáo
3. Các loại sách về tập san của Gia đình Phật tử
4. Các loại sách về giáo dục
5. Các loại sách về hướng đạo
6. Các loại sách về hoạt động thanh niên

7. Các loại sách về thủ công

Thêm vào, các loại sách mở trí và xây dựng đức tính con người.

Làm sao để có sách? Em có thể mua nếu quỹ có nhiều. Đội sinh đóng góp sách. Em có thể xin ở các cơ quan Phật giáo. Ngày khai mạc, bạn bè và quan khách cũng có thể tặng cho Đội một số sách lắm chứ!

Có sách không khó, giữ gìn sách cho bền và khỏi thất lạc khó hơn. Em ghi vào sổ sách mua hay sách tặng dù là do Đội sinh tặng cũng thế. Đánh số và đóng dấu tủ sách.

Tủ sách Đội Sen Vàng

Số:.....

Do:.....

Một Đội sinh được cử ra kiêm nhiệm việc quản lý tủ sách. Đọc tại chỗ và nếu mượn về nhà thì phải cho kỳ hạn là bao nhiêu ngày. Em mượn sách cũng phải giữ gìn vì là sách của mình mà! Ghi ngày mượn và ngày trả.

Biết đâu, khi có tủ sách rồi, Đội em sẽ là trung tâm của Đoàn? Các Đội sinh khác có khi cả các Anh, các chị trưởng trong gia đình và Gia đình bạn sẽ đến mượn sách nơi Đội em? Vinh dự biết mấy. Một điểm son cho em rồi đấy.

CHƯƠNG THỨ SÁU

HOẠT ĐỘNG ĐỘI (CHÚNG)

Một Đội Hoạt Động Có Sinh Lực	67
Buổi Học Tập Đội	68
Buổi Họp và Hội Đồng Đội	73
Du Ngoạn	76
Trại	89
Lễ Lược Đội	102
Lễ Cầu An - Cầu Siêu	108
Giải Trí Đội	109
Báo Đội	111

MỘT ĐỘI HOẠT ĐỘNG CÓ SINH LỰC

Tổ chức đội xong xuôi rồi, em phải nghĩ đến hoạt động. Hoạt động cũng có năm, mười thứ hoạt động. Em phải hoạt động làm sao cho anh Đoàn trưởng nhìn vào là có thể thấy ngay Đội em có sinh lực. Hoạt động đâu phải là quay cuồng múa máy? Phải đâu chỉ nghe những bài Phật pháp trường giang đại hải khô khan; học năm ba cái gút; biết vài cách băng bó rồi chạy nhảy, chơi đùa, hát xướng, la hét? Nếu thế thì ích lợi chi. Và em cũng chẳng cần phải lao tâm khổ trí làm chi cho nhọc xác? Mà rồi cũng chẳng cần chi phải có một Đội trưởng giỏi.

Phải gây sinh khí vào các hoạt động, phải thổi vào đó một luồng sinh lực để cho đội hoạt động có đường lối, có quy cũ, có nề nếp. Có đường lối là có mục đích, các mục đích mà Gia đình Phật tử đã vạch ra. Có quy cũ là có chương trình có giờ có ngày đàng hoàng và có nề nếp là có sắp đặt, có trước, có sau, đúng chỗ đúng lúc. Đó là việc làm của Đội trưởng đấy. Mà công việc ấy không dễ đâu em nhé!

Hoạt động có sinh lực thì các đội sinh cảm thấy hứng thú ham học, ham chơi, ham làm việc vì những cái ham ấy có lợi ích thiết thực cho mình và cho toàn đội mà vắng đi một phiên họp, đội sinh thấy mất mát, thiếu thốn. Đạt được cái mức ấy, làm sao mà không thu hút được đội sinh?

Đừng lo, đừng sợ. Này, các em nhớ kỹ các điều này như những điều tâm niệm:

Em thực hành luật của GĐPT: Vì em có thực hành, các đội sinh mới bắt chước theo. Như trước đây anh đã nói, chỉ có sự thực hành mới tác động được tinh thần đội sinh và đem lại sự áp dụng sống động và đầy đủ sinh lực.

Em phát triển tinh thần đội: bất cứ một hoạt động nào của đội, việc gây tinh thần Đội là việc ưu tiên. Em phải là bạn của các đội sinh và sẵn sàng giúp đỡ bất cứ lúc nào.

Điều khiển đội là ước vọng của em. Nếu em mà không muốn điều khiển thì làm sao mà em làm việc hăng say? Làm sao mà em cố gắng hoàn thành trọng trách?

Em biết cách tổ chức công việc: Chỉ có một cách để trở thành một Đội trưởng giỏi là biết việc mình sắp làm và biết trước kết quả của nó ra sao.

Em biết tài và dùng tài của đội sinh: Em còn biết độ lượng và biết ơn những đội sinh đã giúp đỡ cho đội. Gặp một dịp nào đó để tỏ lòng biết ơn là em bày tỏ ngay không chút dè dặt.

Em tiến trước các bậc tu học: Khi em vượt lên trên đội sinh thì không còn một đội sinh nào có ý nghĩ so sánh với em cả. Tự nhiên các đội sinh chỉ nghĩ đến mình.

Em thụ hạnh hạnh Từ bi hằng ngày: Chính hạnh Từ bi sẽ nuôi dưỡng tâm hồn em cao cả hơn lên và biết nghĩ đến kẻ khác trước khi nghĩ đến mình.

Quan trọng hơn cả là biết áp dụng Tứ nhiếp pháp: Bố thí, ái ngữ, lợi hành, đồng sự. Bốn nguyên tắc phát triển tổ chức.

Với bấy nhiêu điều tâm niệm, em sẽ thấm biến một sinh lực, một nhựa sống vào hoạt động của đội em. Tạo được cái sinh lực ấy, mới đáng kể.

BUỔI HỌC TẬP ĐỘI

Thường thường, các em 'phải' học tập ở Đoàn nhiều hơn là ở Đội. Vì các em Đội trưởng đấy, các em đã 'bắt' các anh Đoàn trưởng để nhiều thì giờ lo cho đội sinh mà đáng lẽ ra, em phải lo một phần lớn. Nhưng không sợ mất lòng em để thẳng thắn nói rằng chính em, em cũng chỉ vừa lòng với những gì mà học tại Đoàn, cho nên em và đội sinh có khác gì nhau đâu mà mong chỉ bày lại cho đội sinh? Thà mất lòng trước để được lòng sau. Chính em phải có trách nhiệm với đội sinh về học tập đấy. Ngày nào mà em đủ lực lo lắng cho đội sinh và chinh phục được lòng tin cậy của Anh Đoàn trưởng, anh dám bảo đảm với em rằng anh Đoàn trưởng sẽ trao quyền cho em nhiều hơn và giao phó cho em nhiều trọng trách về học tập các cấp hơn nữa.

Nếu đội sinh của em thuộc vào một cấp ngang nhau thì dễ dàng cho em nhiều nhưng ngặt vì có em vào trước, có em vào sau, chênh lệch nhau nên sắp đặt một chương trình học tập cho đội thật là nan giải. Nhưng nếu em chịu khó suy nghĩ, chịu khó sắp đặt trước, em đỡ bớt lúng túng. Riêng với Đội trưởng, em có thể lo hoàn toàn cho bậc Hưởng thiện và một phần nào cho bậc Sơ thiện nếu em là Trung thiện. Còn các bậc khác, phải là

chương trình của anh Đoàn trưởng. Em có thể giao cho đội phó hay những đội sinh trúng cách cấp trên phụ trách em mỗi nhập Đoàn hay thuộc về cấp dưới. Em đừng tưởng rằng, cái khó cho Đội trưởng là ở chỗ điều khiển đội học tập mà khó là lúc soạn sửa chương trình cho buổi học tập của Đội. Làm sao phối hợp được chương trình các cấp, làm sao đừng để một em nào rảnh tay, làm sao đừng để một phút nào rảnh rỗi, làm sao để cho các đội sinh thu nhận được những điều bổ ích. Những cái 'làm sao' ấy em phải soạn sửa trước ở nhà, sắp đặt trước một chương trình trong sổ tay của em. Trước khi đặt những dòng chữ nằm trên trang giấy, em phải suy nghĩ và thiết lập những câu hỏi tuần tự để xây dựng cho chương trình ấy. Nếu cần phải ngồi ngửa ra, hai chân em duỗi thẳng....

Trên bàn viết, chương trình của kỳ họp trước với những ghi chú cho tuần này; bản chương trình hàng tháng, hàng tuần đều phải hiện diện, em phải tự hỏi:

Những đội sinh nào theo những môn học gì?

Những đội sinh nào có khả năng giúp em các môn học gì để phân công.

Phải sắp đặt, phối hợp cách sao để không một chút nào trôi qua một cách vô ích.

Phải dùng những trò chơi nào, những bài hát nào để phù hợp cho các đề tài học?

Phải dùng những dụng cụ gì cho buổi học tập? Chương trình học tập của GDPT gồm có bốn môn chính: Phật pháp, Hoạt động thanh niên, Văn nghệ và hoạt động xã hội. Phật pháp và hoạt động thanh niên chiếm nhiều đề tài hơn hết nên thời gian phải nhiều hơn.

Buổi họp Đội không quá hai giờ (120 phút) kể cả lễ Phật. Hãy tạm chia chương trình đại cương:

▪ Lễ Phật	20 phút
▪ Lễ Đội và việc quản trị Đội	10 phút
▪ Phật pháp	30 phút
▪ Trò chơi	10 phút
▪ Hoạt động thanh niên	30 phút
▪ Văn nghệ hay hoạt động xã hội	15 phút

- Dặn dò và bế mạc 15 phút
- Cộng 120 phút

Em được giao phó cấp Hướng thiện. Bây giờ em đi vào chi tiết:

* **Học tập đội sen:**..... hàng tuần:.....

Thời gian	Đề mục	Đội sinh học	Đội sinh hướng dẫn	Ghi chú
20'	Lễ Phạt	Toàn đội		SV5 chuông
3'	Lễ Đội	Toàn đội		SV3 mõ
7'	Quản trị			
	-Kiểm diện		Thủ ký	
	-Thâu sinh hoạt phí		Thủ quỹ	
	-Kiểm điểm việc trong tuần			
30'	Phạt pháp: Ba phép quy y	Cả đội	Thầy CV hay H/T	
5'	Trò chơi: HĐTN		Đs pha trò	
10'	Hiểu biết phong trào: Nguyên nhân thành lập GDPT	SV 3-4-5-6-7-8	Đội trưởng	
10'	Gút: Đẹp, căng chó	SV 3-4-5-6-7-8	Đội trưởng, Đội phó	
10'	Cấp cứu: Băng đầu gối	SV3-5-7-8	SV4, SV6	
5'	Trò chơi	cả đội	Đội phó	
10'	Tập bài hát: Hò bên mái lều	cả đội	pha trò	
5'	Hát lại các bài cũ	cả đội	SV 6	

+ Về Phật pháp, nếu mời được thầy cố vấn giáo lý hay một vị Đại đức thì rất tốt. Nếu không thì mời bác Gia trưởng hay Huynh trưởng giúp cho. Khi tất cả những vị ấy không đến được, thì em hay đội phó có thể tự lo lấy. Em phải nghiên cứu trước thật kỹ càng, phải sắp đặt trước các câu mà đội sinh có thể hỏi để trả lời. Có thể, khi trình bày em mới trình bày lú loát và khi trả lời không vấp vấp, một điều nữa là khi em thẩu đáo, em sẽ diễn tả mạch lạc và hăng say, chính sự hăng say ấy sẽ truyền cảm lắm. Có những thắc mắc mà em không trả lời được thì chớ nên ngại biện. Hãy thành thật gác lại vấn đề kỳ sau.

+ Về các môn hoạt động khác cũng vậy, như gút chẳng hạn. Cho các em học gút không phải để cho các em biết mà để cho các em thực hành. Còn có gì mĩa mai hơn là một em rất giỏi gút mà lại buộc không chặt gói đồ hay chỉ đứng nhìn mẹ lúng túng với sợi dây phở áo quần sà xuống đất. Có những em đi họp lại không mang dây gút, vội vã tháo sợi dây mũ để học gút.

Cho đến các trò chơi, cũng phải dự bị trước. Các trò chơi đều có tính chất giáo dục, cũng có thể dùng trò chơi để ôn lại các môn học không những để các em nhớ lại mà nhớ dai nữa.

+ Trước khi bế mạc với hình thức dây thân ái nên dặn dò đội sinh, nhất là những đồ dùng cần thiết cho phiên học tập sau.

Mỗi đội sinh nên có sổ tu học, ghi đầy đủ chương trình của cấp đang theo. Đội trưởng kiểm nhận đề tài và ngày tháng đã học tập. Thí dụ:

Cấp Hưởng Thiện:

Đội:.....

Tên:..... Pháp danh:.....

Đề tài tu học	Ngày học	Kiểm nhận
- Quy y Tam Bảo	01-01-1972	
- Tam Bảo		
-.....		
- Hoạt động Thanh niên		
- Hiểu biết phong trào		
- Hệ thống tổ chức Gia đình Phật tử		

- Gút dẹp		
- Cẩng chó		
-.....		

Với sổ tu học này, đội sinh còn những gì để hết chương trình và em cũng như anh Đoàn trưởng có thể kiểm soát lại một cách chặt chẽ sự tu học trong đội đã đi đến đâu. Sổ tu học còn là một giấy chứng nhận bảo đảm cho đường sự.

Em soạn trước và điều khiển những buổi học tập Đội là cả một nghệ thuật. Có điều đáng khích lệ là cái nghệ thuật này, em Đội trưởng nào cũng có thể đạt đến cả miễn là có ý chí tiến thủ và chịu khó thực hành. Sắt mài lâu ngày cũng thành kim mà.

BUỔI HỌP VÀ HỘI ĐỒNG ĐỘI

Trên đây là buổi họp để học tập mà thời gian trọn vẹn cho Đội. Có những buổi họp Đoàn mà anh Đoàn trưởng để dành cho Đội 30 phút để lo việc Đội. Những lúc ấy em sẽ thấy buổi họp Đội quý giá biết chừng nào. Nửa giờ rời khỏi đoàn, sống riêng rẽ với Đội mình nhưng không ngoài phạm vi hoạt động của Đoàn, trong ích lợi của Đoàn. Những buổi họp ngắn ngủi này vẫn nhằm đến sự phát triển Đội trong tinh thần Đoàn, dưới sự giám thị của Đoàn. Những phiên họp dù sao, cũng đi nhiều cá tính của Đội. Phải có những phiên họp khác cũng riêng rẽ cho đội em. Không phải để học tập mà để bàn về công việc của Đội. Những phiên họp này là những phần quan trọng của đời sống Đội, phát huy tinh thần đội như các cuộc du ngoạn, các cuộc trại đội. Chính trong những phiên họp này, em mới thật sự ra tay tạo nên tinh thần Đội, làm cho các đội sinh keo sơn gắn bó lại thành một khối bất khả phân. Cũng chính lúc này là lúc em trình bày và thực hiện lý tưởng Gia Đình Phật Tử, qua các dự định trong hiện tại và tương lai. Lại cũng chính trong phiên họp này mà các đội sinh cảm nhận tinh thần Đội, phép hàng đội tự trị và cả tinh thần Gia đình. Tổ chức một buổi họp Đội như thế, còn khó hơn một buổi học gấp bội. Trong những buổi học tập, phần chính yếu là sự thu thập của các em về chương trình học tập, còn các phiên họp Đội nhắm vào nhiều điểm hơn kể cả sự ứng dụng các điều học tập vào công tác Đội. Càng khó, em càng phải suy nghĩ nhiều.

Bốn điều sau đây sẽ hiện ra trong óc em như Tú Diêu Đế để gỡ mọi rắc rối của cuộc đời:

Ở đâu? khi nào? làm gì? làm sao?

+ **Cho rằng em chưa có góc đội**, chưa có đoàn quán mà ngay chùa khuôn hội cũng chưa được kiến thiết, tạm thời dùng ngôi nhà của một đạo hữu đã phát tâm cho mượn. Họp ở đâu bây giờ? Có ý kiến họp tại nhà em hay tại nhà các đội sinh, luân phiên họp nhà này đến nhà khác. Cũng hay, như thế em có thể bắt đầu làm quen được với gia đình của các đội sinh. em có thể biết được lối đối xử cùng tính nết của đội sinh ở trong gia đình. Nếu em tinh mắt, thính tai em sẽ biết được nhiều chuyện về đội sinh. Phụ huynh cũng có dịp biết về Gia đình Phật tử hơn, biết các bạn bè của con em mình và biết đâu nhờ sự khéo léo và biết ăn ở của em và đội sinh mà phụ huynh sẽ là những vị ân nhân của Đội? Biết đâu phụ huynh sẽ là những bảo trợ viên đặc lực cho Đội em. Biết đâu?

Nè, mà em cũng cần tế nhị lắm đó nhé! Phần đông người Việt mình thật là hiếu khách. Thêm một người khách chỉ thêm một vài đội dĩa, một cái chén mà thôi! Thêm 7 người khách chỉ thêm 7 cái chén, 7 đôi dĩa, chú có nhiều nhồi gì đâu? Cũng có thể mà em sẽ thiết một đội sinh một cốc sữa. cái gì sẽ xảy ra sau đó? Chị em Thành rồi cũng sẽ bắt chước đãi một nồi chè ngọt, thím em Bích một mâm xôi. Có gì đâu? Phải, có gì đâu. Nhưng mà em nên khéo léo để từ chối, từ chối quyết liệt mà không mất lòng để khỏi trở thành một cái 'lệ'. Gặp trường hợp, em phải nhận. Nhận với một tâm niệm đó là đặc ân ngoại lệ.

Trong những mùa tốt trời, em có thể tổ chức những buổi họp ngoài trời, trong một cái miếu cổ, trong một ngôi đình hay bên hành lang của một ngôi chùa lân cận. Dù sao, cũng cần có góc đội của Đội để các em có thể thực hiện được mọi việc theo ý muốn của mình. Đó là một lời khuyên thành thật và đặc biệt nhất của anh. Lớn, nhỏ, sang, hèn không cần thiết lắm. Có nơi để cho em phát triển Đội mới là quý.

+ **Định chỗ rồi, em phải định:** Khi nào? Mỗi bận một tháng, hàng tuần đã có phiên học tập của Đội, của Đoàn. Mỗi tháng chỉ một lần thôi. Phải chọn ngày giờ thuận tiện cho tất cả đội sinh, không làm mất thì giờ học hành, hành nghề hay những phiên họp thường xuyên của đội sinh. Hãy chọn ngày và giờ nhất định để cho đội sinh khỏi quên và sắp đặt trước thì giờ của mình.

Chỉ gặp trường hợp đặc biệt lắm mới thay đổi ngày giờ. Bất cứ ngày hay giờ nào, em cũng phải bắt đầu và kết thúc đúng như giờ đã định. Cái giờ 'cao su' phải được triệt để bài trừ. Phải tập cho được cái thói quen này. Đội sinh xin phép cha mẹ đi và về giờ nào mà thực hiện đúng ắt được sự tin cậy, nhất là ban đêm.

+ Có nơi chốn, có ngày giờ, em nghĩ đến làm gì và làm cách sao. Em là trưởng hay không là trưởng là chỗ này đây, em biết không? Hỏi làm gì tức là trả lời cái đích thứ yếu. Rồi tùy cái đích mà ấn định chương trình. Thường có những mục sau đây:

1. Thủ tục khai mạc và bế mạc
2. Phần quản trị

Đọc lại biên bản kỳ trước để xem đã thực hiện được những gì. Sự thi hành ra sao? Tinh thần của Đội sinh trong sự thi hành ấy? Có những ưu và khuyết điểm nào? Tài chánh của Đội ra sao, các đội phó, thủ ký, thủ quỹ có cần phải trình bày?

3. Phần kiểm điểm tu học: Kết quả sự tu học các đội sinh có bắt kịp chương trình không? Những đội sinh nào cần phải hướng dẫn lại vì chưa thấu đạt được thấu đáo?

4. Việc của Đoàn: Đội trưởng báo cáo cho đội biết những quyết định chung của Đoàn và thảo luận những quan điểm ấy. Nếu có văn thư của các cấp trên thì đọc cho toàn Đội nghe.

5. Phần dự định sinh hoạt cho tháng sau: Du ngoạn, trại, công tác xã hội, việc đội, sửa chữa dụng cụ, khí mánh v.v...

6. Phần giải trí cho phiên họp.

Chương trình là thế nhưng không phải chỉ có thế. Đó chỉ là những bộ phận của một cái máy, phải biết thấu đáo và biết ráp, phải làm cho máy nổ và máy chạy. Và chạy đúng đường hướng. Đó là chương trình. Điều khiển chương trình, thấm biến vào cái chương trình ấy một tinh thần, một sắc thái, một nhận thức, một nếp sống, tức là em đã biết cách làm rồi đấy.

Trong các phiên họp em khai mạc bằng niệm danh hiệu đức Bổn Sư 3 lần, sau đó im lặng trong 1 phút để tưởng niệm chư vị thánh tử đạo, trong đó có Đoàn viên Gia đình Phật tử. Em kết thúc bằng bốn lời nguyện rộng lớn à hồi hướng công đức.

Về sự thực hiện chương trình, cũng như là một phiên học tập đội, em cần phải sắp đặt kỹ càng trước, đầy đủ tài liệu, dự bị đầy đủ nhận xét để đưa ra trước phiên họp. Về những dự định tuy

được mạnh mẽ trong ý em và phần lớn quyết định cũng do em, nhưng em cũng nên gọi cho đội sinh phát biểu ý kiến. Có thể các đội sinh đi từ chỗ hăng say bàn luận đến chỗ hăng say thực hiện. Em nên đặt mình ngang hàng với các đội sinh khác. Khi nhận sự phân công cũng vậy, em cũng lãnh một phần như các đội sinh. Em nhớ rằng và chắc em nhớ hơn ai hết, một buổi họp vào lứa tuổi các em không thể ngồi lâu để bàn bạc đâu. Ngồi lâu có cái gì ngứa ngứa ở chân, ở tay, ở lưng, ở cổ. Lúc đó phiên họp trở nên buồn tẻ đấy. Em phải thay đổi không khí. Em phải xả hơi. Chúng ta có nhiều cách xả hơi, phải không em? Những trò chơi, những bài hát có điệu bộ, những tiếng reo, chán chi thú. Lúc bàn bạc thì bàn bạc đến nơi đến chốn, mà lúc chơi thì chơi hết lực, hết sức.

Có những buổi họp của Đội có tính chất trang trọng vì phải bàn đến những vấn đề có tính chất nghiêm trọng hay những công việc đặc biệt, như lễ lược, giải quyết một vài việc không hay xảy đến cho Đội v.v... Những phiên họp như thế gọi là Hội đồng. Đội nên mời anh Đoàn trưởng dự vì cần có ý kiến của anh. Em phải sắp đặt cho Hội đồng đội không nên họp lâu, thời gian một giờ là nhiều lắm, các phiên họp Hội đồng phải có biên bản, đừng quên.

DU NGOẠN

Thiên nhiên vốn có sức mạnh quyến rũ, nhất là các em sống ở thị thành, hầu hết các ngày trong tuần lễ, các em phải đóng mình trong phòng học nhà trường, trong bốn bức tường của công sở, trong than bụi của nhà máy, trong cái nhày nhựa của dầu mỡ. Ra đường thì bụi bặm, khói xăng ngọt ngào, xe cộ như mắc cửi, qua đường thì phải trông trước nhìn sau, tiếng động cơ không ngớt làm đình tai nhức óc. Đến ngày nghỉ, ngày lễ, đời sống thiên nhiên sẽ đem lại tuổi vui cho cuộc đời. Đối với các em thôn quê tuy thiên nhiên mở rộng nhưng sự sống trôi chảy bình lặng, buồn tẻ không thay đổi trong lũy tre xanh. Phải có những hoạt động vui tươi, sống động khác hơn là cày cấy, cuốc đất, nhặt cỏ, tưới rau. Sinh hoạt GDPT đem lại cái không khí ấy và còn làm tăng cái vẻ đẹp thiên nhiên mà vì quá quen thuộc, các đoàn sinh ở thôn quê không nhìn thấy.

Thiên nhiên còn là vẻ đẹp muôn màu, muôn sắc kêu gọi thẩm mỹ cho chương trình văn nghệ, cái đẹp muôn màu muôn

sắc ấy không lừa dối một ai. Chính cái vẻ đẹp ấy đưa đến lòng yêu nước qua lòng yêu thương cảnh đẹp của quê hương xứ sở. Ý niệm bảo vệ tổ quốc bắt đầu từ lòng yêu thương đất nước thuần túy ấy là một căn bản đẹp đẽ và bền vững nhất. Em có thể nào bỏ qua được khi em đưa đội du ngoạn hay cắm trại? Làm sao để cho đội sinh có ý niệm ấy? Thiên nhiên không nói năng, thiên nhiên câm lặng. Thế mà ta cảm nó, mến nó, xúc động vì nó. Em cũng phải dùng lối truyền cảm để đội sinh nhận lãnh sự tác dụng sâu kín. Đó cũng là một khía cạnh tinh thần, tuy không ghi vào chương trình nhưng em không thể quên.

Sinh hoạt thiên nhiên có hai loại: Du ngoạn và trại, mỗi loại có những quy tắc, những cách sống riêng. Nhưng có vấn đề chung. Đó là trách nhiệm. Một phiên họp trong phòng, một buổi học tập dù sao cũng không đặt em đối diện với một sự mạo hiểm hay rủi ro nào cả. Nếu có cũng chẳng đáng quan tâm lắm. Nhưng những sinh hoạt thiên nhiên như du ngoạn và trại có thể nhắc em đến điểm ấy. Nhất là khi em mới tổ chức lần đầu. Phải soát xét thật kỹ càng để không có cái gì có thể vượt ra ngoài dự định. Phải dự liệu thật chu đáo để khỏi phải lung túng khi gặp phải một trở ngại. Trong những cuộc trại Đoàn, trại Đội trưởng em đã mở mắt, đã nhìn kỹ và đã hành động như thế để học tập nhiều kinh nghiệm đáng quý ở các anh Đoàn trưởng, Đoàn phó. Trong những ngày trại đầu tiên, tốt hơn hết là mời một huynh trưởng đoàn cùng tham. Em ngại há? Sự hiện diện có lúc làm cho em mất tự nhiên, không dám thi thố tài năng chú gì? Anh ta sẽ không làm một việc gì hết, sẽ không xen vào sự hoạt động của đội một tí nào hết. Anh chỉ là khách bàn quan đóng lều gần các em - không gần lắm đâu - anh có những công việc của anh, như lại rất cần thiết cho các em khi gặp trở ngại.

Khi dự định trại hay du ngoạn, đừng quên việc xin phép anh Đoàn trưởng. Thủ xin phép không chỉ nói suông về địa điểm và ngày giờ mà còn kèm theo chương trình, phương tiện vận chuyển cùng với sự phận công trong đội nữa, nhất là mục đích của cuộc xuất ngoại. (Anh Đoàn trưởng còn phải xin phép Liên Đoàn Trưởng và Gia trưởng nữa)

Anh giới thiệu với em phần mẫu đơn:

Gia Đình Phật Tử Long Thọ

Đoàn thiếu Nam

Đội Sen Vàng

Đơn Xin Phép Du Ngoạn

số 046/TN/SV

Kính gửi: Anh Đoàn trưởng Đoàn thiếu Nam

Gia đình Phật tử Long Thọ Đà Nẵng

Đơn vị xin du ngoạn: Đội Sen Vàng

Mục đích: Ôn lại chương trình Tu học trong tháng

Địa điểm: Đồi Mỹ Thị, 7 km hướng Đông Nam Đà Nẵng

Thời gian: Từ 6 giờ đến 18 giờ ngày 09-06-1968

Phương tiện di chuyển: Xe đò đến CS7, di bộ 1 cây số

Định hậu: Chương trình du ngoạn

Bản phân công

Đặc biệt kính mời anh hoan hỷ nói chuyện dưới cờ để tác động tinh thần đội sinh.

Xin cảm ơn anh

PL. 2512, Long Thọ, ngày 26-5-1968

Đội trưởng

Có thể anh Đoàn trưởng sẽ thử thách em. Vì mọi việc trong Đoàn đều do anh trách nhiệm hết... Em nên nhớ rằng Đội trưởng nào có cấp Trung thiện rồi mới cầm một đội đi cắm trại đấy. Ít nhất em cũng đã có dự ba trại đoàn, hai trại Đội trưởng. Có thể anh Đoàn trưởng sẽ vấn nạn em về sự hiểu biết đầy đủ nơi em sẽ đến, đôi khi cả giấy phép của chính quyền hay sở hữu chủ của địa phương nữa, em đừng trách anh Đoàn trưởng chỉ muốn em thành công 99.9 phần trăm đấy thôi. Nếu em chuẩn bị đầy đủ và chu đáo, thì có điều gì đáng sợ đâu. Còn chuyện nữa, đó là tinh thần đội sinh khi đi ra ngoài. Phải biết mình, phải biết xả mình vì lợi ích của Đội. Điều này thật cần thiết nếu tất cả đội sinh cùng theo quy tắc của Đội thì mọi việc đều trôi chảy một cách vui vẻ hoan hỷ. Nếu chỉ có một vài đội sinh trở chứng thì tinh thần đội bị

đầu độc, không khí địa ngục sẽ hiện ra. Không còn một sinh thú nào cho đời sống trại.

Có mấy loại du ngoạn? Trước hết, em nên nhớ rằng du ngoạn là những buổi xuất ngoại không quá 12 giờ. Trên 12 giờ nó mang tính chất 'trại'. Có loại du ngoạn mang đồ nguội theo. Có loại du ngoạn mà đội sinh cần nấu ăn. Chỉ mang theo đồ nguội vì đội sinh cần thì giờ cho các cuộc học tập chuyên môn (truyền tin, ước đạt, khảo sát, vận vật v.v...) nên không muốn dùng thì giờ cho các việc khác. Cũng có thể địa điểm là rừng thông nên cấm lửa phòng hỏa hoạn. Đem đồ nguội theo đã khỏi mất thì giờ nấu mà còn khỏi phải tốn công dọn dẹp nữa. Loại cơm vắt, muối đậu, muối sả, đậu hủ kho (ở Trung gọi là đậu khuôn) là những món ăn rất hợp. Hoặc là do mỗi một đội sinh mang theo phần mình hoặc do người phụ trách lưỡng thực cho toàn đội.

Khi cần tập cho đội sinh quen việc bếp núc theo chương trình tu học hay bằng chuyên năng thì việc làm bếp lại chiếm phần quan trọng. Lên lửa lại cần phải có nhiều điều kiện: nước, củi, địa điểm không làm mồi cho ngọn lửa, chuẩn bị thực phẩm tươi để nấu. Nhiều phiền toái hơn. Như thế các em tự lo lấy thực đơn và tự mình lo lấy việc nấu nướng nữa. Dù vậy, thì giờ phải được hạn chế. Khi việc lên lửa không phải là phần quan trọng cho một số đội sinh nhất định thì phân công phải hay ba nhóm luân phiên nhau nấu cho toàn đội.

Còn có nhiều du ngoạn đặc biệt nữa: Du ngoạn khảo sát thiên nhiên, du ngoạn thám du, du ngoạn theo dấu đi đường, du ngoạn phiêu lưu, du ngoạn để làm công tác xã hội, du ngoạn thám hiểm, du ngoạn kiểm soát khả năng tu học, du ngoạn tìm hiểu di tích lịch sử, tôn giáo v.v... Có hai loại du ngoạn vượt ra khỏi thường tình: Đó là cuộc du ngoạn ban đêm để học sao và du ngoạn với phụ huynh. Đôi lúc mời phụ huynh đội sinh cùng đi du ngoạn để cho phụ huynh biết sinh hoạt của Gia đình Phật tử hoặc sống ngoài trời với các em. Chắc phụ huynh cũng trẻ lại và sẵn sàng nhập cuộc với các em.

Mỗi loại du ngoạn có những sửa soạn, cũng cần thiết riêng. Phải dự bị đầy đủ dụng cụ, vật liệu. Một sự thiếu sót có thể làm hỏng cả cuộc du ngoạn đấy.

Trên đây là đại cương, chúng ta vào chi tiết, những chi tiết hết sức cần thiết cho em.

Trong các phiên họp, anh đã dặn em đặt những câu hỏi: Ở đâu? Khi nào? Làm gì? Làm sao? Nhưng trong các cuộc du ngoạn và các trại, vấn đề được đặt ngược lại:

Làm gì? Ở đâu? Khi nào? Làm sao?

Vì sao? Các cuộc họp đã có sẵn mục tiêu của nó rồi. Các đội sinh muốn đi trại. Phản ứng đầu tiên của em không phải là đi đâu? Mà chính để làm gì? Phải có những lý lẽ rõ ràng và dứt khoát cho cuộc du ngoạn chủ. Anh không muốn nhắc đi nhắc lại mãi hai chữ mục đích nhưng thật ra là như thế đó. Có mục đích rồi em mới nghĩ đến chuyện ở đâu, vì cái ở đâu ấy phải phù hợp cho cái làm chi. Lúc này mới là lúc đội sinh phụ trách địa điểm lật từng trang sổ tay và thao thao bất tuyệt giới thiệu từng địa điểm. Mọi đầu đều cúi xuống nhìn trang giấy, mọi cặp tai đều vểnh lên trong lúc trán em thì nhăn lại vì cân nhắc từng địa điểm. Nếu đi bộ thì không nên đi xa, đội sinh sẽ thấm mệt, mất nhiều hứng thú, và mất nhiều thì giờ. Không nên xa đường cái quá, nếu có đường tắt quanh co lên dốc, xuống đồi thì nên chọn con đường ấy. Có khó nhọc đôi chút nhưng cảnh vật thay đổi đôi chút làm mát mắt, gây hứng thú.

Khi nào? Dĩ nhiên là vào những ngày nghỉ để mọi người có thể cùng dự được. Đã định ngày phải lo giờ. Nếu phải chuyển vận bằng xe thì đề ý giờ đi và giờ đến. Buổi sáng nên đi sớm. Không ai mất thời giờ đợi những kẻ ngủ trưa. Giờ về cũng phải định cho đúng để phụ huynh khỏi lo lắng, áy náy và sẵn sàng cho phép lần sau.

Làm sao? Phần này, hơn tất cả các phần khác, phải được nghiên cứu kỹ càng, đây mới thật là chính yếu vì là phần sinh hoạt, phần làm phát triển tinh thần Đội và sự tu tiến của đội sinh.

Khi anh Đoàn trưởng cho phép, thì đồng thời anh đã thừa vởi bác Gia trưởng làm thủ xin phép (qua Giáo hội sở tại) chính quyền địa phương, nhưng em phải đích thân nhắc nhở và em hay một đội sinh nào mang đến. Rồi đến giấy cho phép phụ huynh. Phần đông khi cho con em đến với Gia đình (hầu hết là tín đồ hay có cảm tình với tổ chức) là đã sẵn sàng cho con em dự vào các sinh hoạt của Gia đình. Nhưng không vì thế mà em lại làm ngơ không xin phép. Giấy xin phép tăng thêm uy tín cho tổ chức, tăng thêm lòng tin của phụ huynh và về mặt tinh thần chia sẻ bớt trách nhiệm. Giấy xin phép đại khái như sau:

Gia Đìnhh Phật Tử Long Thọ

Đoàn thiếu Nam

Đội Sen Vàng

Giấy Xin Phép

Kính xin hai bác hoan hỷ cho em Nguyễn văn X được tham dự cuộc du ngoạn của Đội Sen Vàng tổ chức từ 06 giờ đến 18 giờ ngày chủ nhật 09 tháng 6 năm 1968 tại Đồi Mỹ Thị.

Xin cảm ơn hai bác.

Long Thọ, ngày 02 tháng 8 năm 1968

Đội trưởng ký tên [^]

Cho phép:

Phụ huynh ký tên

Giấy xin phép không cần phải dài dòng, giữ đúng giờ đã xin mới quan trọng hơn, anh đã nói với em rồi. Chuyển vận: nếu đi bộ thì đồ đạc phải gọn gàng và chỉ đem theo những gì cần thiết mà thôi để được nhẹ nhàng lúc đi đường. Nếu đi xe đạp thì coi chừng chiếc gậy, đừng để gậy dọc theo chiều dài của xe mà buộc theo chiều cái sườn (không buộc chặt nơi tay lái). Như thế khỏi chạm vào người đi trước hay sau. Cái bị mang trên vai phải gọn gàng và phải biết cách sắp đặt để sức nặng đè trên lưng không cản trở đà xe lẫn tới. Dù đi bộ hay đi xe phải đi hàng một trên vệ đường (nếu đi bộ) hoặc sát lề đường (nếu đi xe đạp). Không nên hay nói đúng hơn không được đi hàng hai, hàng ba nhất là qua các đường phố nhiều xe cộ. Phải giữ gìn tác phong. Mỗi một sự sơ xuất có thể đem lại tiếng xấu cho đoàn thể, người ta phê bình màu cờ áo chung, chú không ai tỉ mỉ xem đó là đội nào, Gia đình nào. Em thấy chưa? Phải cẩn thận mới được, nếu chuyển vận bằng phương tiện lớn hơn, như đi xe buýt thì phải chung chạ với hành khách. Khi đã lên xe rồi phải sắp bị, gậy để khỏi choán nhiều chỗ, phải biết nhường chỗ ngồi cho những người già cả hay những người đáng được nhường. Nếu hành trình không quá 10 cây số thì nên thuê mướn chuyến khứ hồi xe lam ba bánh rất tiện lợi, xe có thể đi đến nơi về đến chốn, khi lên xuống xe khỏi làm phiền đến ai.

Lương thực cuộc du ngoạn trại đều phải ăn chay, các món ăn dù là lương thực khô hay nấu ăn cũng phải đơn giản không nên quá cầu kỳ, nhất là phái nữ. Anh đã dự một vài bữa cơm trại

của nữ, chẳng khác gì bữa cỗ, đủ các thú xào nấu. Đã mất thời giờ lại không đúng cách. Đúng cách mới là điều quan trọng. Đồ khô phải đựng vô hộp, vào chai đậy kín. Đồ tươi như rau cải, xà lách có thể bị dập nát nếu cứ bữa bãi chất vào bị lẫn lộn với các thú khác. Đến nơi, phải để chỗ im mát. Anh đã nói, các món ăn cần đơn giản không có nghĩa là ăn cơm với tiêu muối hay nước tương (ở miền Trung gọi là vị trai hay xì dầu) đồ ăn phải có chất bổ để giữ gìn sức khỏe. Các em đi đường xa, mệt nhọc, mang nặng, vận động nhiều mà ăn uống quá khổ thì thật là da diết. Nếu có phụ huynh đi theo thì họ nghĩ gì? Nếu quỹ đội dồi dào thì nên thêm hai bữa ăn phụ, vài lát bánh mì, một vài cái bánh tráng (bánh đa) hay bánh bích quy khi đến nơi hay trước khi lên đường thì dạ dày các đội sinh chắc chắn hoan hô nhiệt liệt.

Đồng phục: Lẽ dĩ nhiên là đồng phục Phật tử rồi, có điều là loại vải cho đồng phục. Phải đặt vấn đề vì phần nhiều đoàn sinh xài thú vải Lam sang quá không thích hợp cho hoạt động trại: popeline, nylon, tetron... Dù đi họp hay đi trại cũng nên may loại vải bền hơn miễn là đúng với màu sắc. Điều cần lưu ý nhất là đôi giày, đế crepe bất tiện lắm vì dễ trượt không thể đi lên dốc được. Đi trên cỏ hay trên đường ướt thế nào cũng có pha chộp ếch đó (nếu là chúng, thực hiện được trại phục thì tốt lắm)

Trang bị cá nhân: Đồng phục đã mặc vào mình, thêm chiếc áo mưa nếu trời xấu. Áo choàng tiện hơn. Có thể trùm lên chiếc ba lô. Nhìn vào các anh quân nhân đi hành quân mùa mưa, chúng ta thấy rõ sự lợi ích của chiếc áo choàng. Dao, chén, ca, diêm, dây, sổ tay, bút chì. Dụng cụ nấu ăn nếu nấu ăn riêng. Không nên mang theo loại đĩa chén đặc tiền vì rất dễ vỡ. Dùng các loại nhôm, nhựa tốt hơn hết. Những em nào có máy ảnh hay có khiếu và có dụng cụ vẽ, họa thì cũng mang theo.

Trang bị chung đội:

+ Lều đội, hộp cứu thương, bản đồ địa phương (nếu có), búa để chặt cây, xường nhỏ, đồ bếp (nếu nấu chung đội), cò truyền tin, dây gút v.v...

Tùy nơi và tùy mục đích cuộc du ngoạn mà mang theo dụng cụ cho đầy đủ. Em phải ghi vào sổ tay những dụng cụ cho em và cũng như cho đội sinh để đưa ra trong phiên họp. Em cũng nên cho đội sinh ghi vào sổ tay để khỏi quên trước nhớ sau. Sau đó, em dùng làm bản chương trình cho ngày du ngoạn.

Chương trình du ngoạn đội sen vàng

- Địa điểm: Đồi Mỹ Thị (8 cây số)
- Thời gian: Ngày 9-6-1968
- Tên trại du ngoạn: Tất Bát La. Khẩu hiệu: Sáng
- 6 giờ 00: Tập trung tại góc đội
Kiểm điểm đội sinh và trang bị
- 6 giờ 15: Lên đường bằng xe đạp
- 6 giờ 45: Đến nơi, dựng lều, sạch sẽ quanh khu cắm lều, điểm tâm
- 7 giờ 30: Lễ Đội
- 7 giờ 40: Ôn lại chương trình gút
- 8 giờ 20: Trò chơi
- 8 giờ 25: Ôn lại chương trình truyền tin và dấu đi đường, qua một trò chơi nhỏ.
- 9 giờ 25: Hát
- 9 giờ 30: Công tác xã hội: Giúp đỡ đất nền chùa Khuôn hội Mỹ Thị đang xây cất.
- 11 giờ 00: Lên lửa
- 12 giờ 00: Ăn trưa, sạch sẽ, nghỉ trưa
- 14 giờ 15: Nhổ lều, sạch sẽ, du ngoạn
- 14 giờ 30: Lên đường đến Ngũ Hành Sơn (cách 4 cây số)
- 15 giờ 15: Đến Ngũ Hành Sơn
Sắp đặt chỗ nghỉ ngơi
- 15 giờ 30: Trình diện Thượng tọa tọa chủ
- 16 giờ 15: Thăm chùa và các động
Thực tập cứu thương
- 17 giờ 15: Trò chơi, hát
- 17 giờ 30: Quan sát nghề làm đá cẩm thạch của dân Ngũ Hành Sơn
- 18 giờ 00: Lên đường về

19 giờ 00: Đến nơi

Như thế là em có thể thở ra một chút cho nhẹ người. Công việc của em đã hoàn thành gần một phân nửa. Em chỉ cần để một buổi tối cho thật yên tĩnh để sắp đặt những chi tiết cho chương trình với đội phó. Anh sẽ nói chuyện ấy với em trong ngày du ngoại.

Mà cái ngày ấy cũng đến đây rồi.

Tập trung: Em đến trước độ 5 hay 10 phút, thế mà có đội sinh đến trước em rồi đó. Em bắt tay và đừng quên đùa một câu ‘Sao em đến sớm thế? còn những 10 phút để lên đường mà’. ‘Sanh đâu?’. Sanh là đội sinh mới vào ở bên cạnh em đấy. Rồi thì lần lượt, em này em khác đến. Càng gần giờ lên đường, tiếng ồn ào càng nhiều hơn. Thế là em thối còi. Tất cả đến đủ trước mặt em, vui vẻ, tin tưởng. Em nở một nụ cười chào chung rồi lướt một vòng:

Này Long! Gài lại nắp túi kia

Bích thì cuộn dây gút lại, đừng để lòng thòng thế.

Mùi muối sả của Thu thơm quá ha! Chưa ăn mà đã thấy ngon. Rồi đến chiếc xe thử lại mấy chiếc thắng, bơm hơi những bánh còn non rồi nói lớn:

Thanh có mang theo dụng cụ vá ruột xe đấy chứ?

Gậy của Tâm coi chừng bị rơi dọc đường đấy, xiết lại cho kỹ vào cái dàn đi

Thế là đâu vào đó. Em hô khẩu hiệu. Các em trả lời bằng một tiếng thật mạnh và dòn dã:

‘Lên đường’

Em dẫn đầu, đội phó đi sau hết. Chiếc còi của đội phó tòn teng. Gặp chuyện gì đội phó ‘tè’ một tiếng là cả đội dừng lại. Dọc đường: Quá nhiều lần các anh đã nghe quá nhiều sự phàn nàn tác phong của các em đoàn sinh khi đi xe buýt. Các em chen lấn, chạy bên này, qua bên nọ. Nói chuyện om sòm, cười, đùa giỡn. Có hay không? Có thì các em nên bỏ đi, mà không thì nên coi chừng. Đàng nào cũng phải cảm ơn những lời chỉ trích. Lần này em đi xe đạp lại phải cẩn thận. Trong thành phố đạp chậm chậm, hàng một, cách xa khoảng 5 thước để phòng phải thắng xe bất

thình lình. Tôn trọng triệt để luật đi đường, đèn xanh, đèn đỏ. Qua cầu cần lưu ý hơn, nhất là các cầu chung (xe hơi lẫn xe lửa). Em đã thuộc những ký hiệu về luật đi đường không? Đây, anh vẽ cho em những ký hiệu quan trọng và cần thiết nhất.

Hai bên đường phố khách đi đường đang mở mắt nhìn các em đấy. Họ đang xì xào cái gì đó? Các em nhỏ chạy ra đường la 'bây ơi! Phật tử đi cấm trại'. Em hãy vẫy tay chào các em ấy đi, oanh vũ tưởng lai đấy! Em đi là để đến chú không phải một cuộc chạy đua. Em đạp vòng tròn vừa phải. Ra khỏi thành phố, em có thể nhanh hơn một chút, nhưng đừng quên cảnh đẹp hai bên đấy. Đến một khúc quanh, dọc đường theo một bờ sông mặt trời đã chiếu xuống ánh nắng ban mai dịu dịu lấp lánh những hạt sương. Em mang bàn máy ảnh không bấm một cái để làm kỷ niệm và để trình bày trong cuộc triển lãm chu niên. Chậm lại chút, gió mát và không khí trong lành quá. Thở đi cho tràn cả lồng ngực. Khoái thật phải không các em? Em liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Còn thì giờ chán đi mà. Khúc này đường vắng vẻ quá nhỉ! Cất lên một bài hát cho vui đường dài. Sắp đến rồi đây, các em phải xuống xe, đẩy lên dốc đồi. Đồi đất pha cát, các đội sinh thấy lún chân, xe cũng lăn bánh một cách mệt nhọc, uể oải. May thay các em đội sinh pha trò 'dô ta' lên một tiếng và các đội sinh 'dô ta' theo. Thế rồi theo nhịp điệu ấy xe tiến nhanh và đến đích ai nấy thở phào. Tuy đã đến nghiên cứu kỹ lưỡng rồi nhưng em và đội phó cũng phải nhìn lại tổng quát và phân công:

- 4 dựng lều
- 2 sạch sẽ chung quanh lều
- Đội phó thúc đẩy công việc và tiếp tay với các đội sinh.

Lều dựng tạm thời thôi, không cần thiết phải kỹ lưỡng cho lắm. Còn em? Đến khuôn giáo hội để trình bày công tác đồ nền mà em dự định và nhờ mượn những dụng cụ cần thiết: trạc, thúng, ky, gánh, gióng, cuốc... Khi em đã về lại chỗ thì đầu vào đó gọn gàng, sạch sẽ. Em chọn một đám đất cao, rộng, cắm lá cờ đội ở đó. Màu trắng hoa sen nổi bật trên màu xanh lá mạ gần điệp với lá. Ô kìa, ai như anh Đoàn trưởng đang đi tới, em chạy ra đón tiếp mời anh vào. Anh anh Đoàn trưởng đến, Đội phó hô lớn tên Đội. Các em đứng thẳng lại chỗ trả lời khẩu hiệu và bắt ấn chào. Vui vẻ quá. Còn hơn 5 phút nữa, em mời anh Đoàn trưởng một khúc bánh mì. Miệng thì nhai bánh mà mắt thì đưa đầy lướt

qua các lều, quan sát mấy chiếc bị, mấy chiếc xe đạp, rồi phóng ra xa xa... Anh gật đầu, ra vẻ vừa ý lắm nhưng anh không nói chi hết.

Em xin phép anh Đoàn trưởng lên đám đất. Tiếng còi tập họp, dòn dã vang lên cả khu đồi. Các em đến đứng hàng ngang trước cờ. Em kiểm soát lại đồng phục của đội sinh. Rồi Đội phó đến mời anh Đoàn trưởng. anh Đoàn trưởng đến; em hô khẩu hiệu (Phật tử: Tinh tấn) rồi bắt ngay bài ca chính thức. Sau đó em đọc luật. Tiếp theo là khẩu hiệu Đội và bài ca Đội. Em mời anh Đoàn trưởng lên tiếng. Im phăng phắc, giọng anh rang rang. Anh nói đến cây Tất Bát La nơi Thái Tử Đạt Đa thiên định. Anh nói đến sự chiến đấu và chiến thắng ma vương của Thái tử trong giờ phút thành Đạo. Tên Tất Bát La cũng thay đổi theo tên của Tất Đạt Đa. Rồi anh nhấn mạnh khẩu hiệu 'Sáng', cái ánh sáng toàn vẹn bao trùm cả cây Tất Bát La, ánh sáng của hào quang, ánh sáng của trí tuệ. anh Đoàn trưởng lại liên hệ đến cuộc du ngoạn. Để kết thúc, anh hô tên của cuộc du ngoạn và các em trả lời khẩu hiệu. Nhớ là tinh thần cuộc du ngoạn bắt đầu. Tiếng còi giải tán sau tiếng hô khỏe. Đội sinh chuẩn bị dụng cụ đầy đủ cho các khóa kế tiếp trong chương tình. Về phần gút do Đội phó phụ trách. Trong lúc đó em tiễn đưa anh Đoàn trưởng về. Luôn dịp đó em bí mật làm dấu đi đường, đặt những mật thư cho trò chơi nhỏ kế tiếp. Ở nhà, em Đội phó cũng khéo sắp đặt công việc. Những em có cố cao hơn lo cho những em mới vào được học thêm. Các em kia có thể làm cho thuần tay. Chỗ rộng rãi, cây cối nhiều và lớn mặc sức thực hành gút. Dây gút cũng đúng, các đội sinh đều mang theo không dưới 20 thước. Anh Đội phó lại khéo dùng những trò chơi để tập làm nhanh. Có khi anh nhắm mắt lại để làm thi. Thời gian cũng được hạn định và thu hẹp, một tiếng còi làm. Một tiếng còi hết giờ. Có đội sinh quỳnh tay run lấy bầy. Thật là vui, những cũng thật dễ nhỏ và nhỏ dai. Bốn mươi lăm phút trôi qua nhanh chóng. Tiếng còi hết giờ làm cho các đội sinh ngẩn ngó. Đội sinh pha trò được dịp 'pha trò với những trò chơi mạnh'. Chẳng ai sợ dơ quần áo. Đất pha cát, té cũng chẳng đau đớn gì. Đất rộng mênh mông mặc sức mà vùng vẫy. Mọi khả năng đều dồn về trò chơi. La hét cũng thật đã hòng. Mấy khi được dịp như thế này. Trong khi ham chơi, anh Đội phó lạng lẽ ra đi mà không ai hay biết. Vừa đến giờ, tiếng còi đằng xa. Các đội sinh tức tưởi chạy đến: em đã ngồi dưới gốc cây trên áo ghim một miếng giấy viết theo lối truyền tin Morse: 'Về hướng Tây 50 thước có chuyện lạ'. Các đội sinh vội sinh vội vàng lấy sổ tay ghi ghi chép chép.

Em hé mắt nhìn thử: Bích chạy đầu. Đến nơi chỉ định, té ra là dấu 'bắt đầu đi'. Thôi thì các đội sinh lom khom, mở mắt để nhìn, đi từng bước một, đủ loại dấu, vạch lên thân cây, cành cây khô... Thanh có vẻ thành thạo hơn ai hết ghi cả thứ tự các dấu đi đường phòng khi em kiểm soát lại chẳng? Khôn đấy, quãng đường quanh co và kết thúc là một địa điểm các khuôn giáo hội Mỹ Thị 20 thước. Đội phó ở đó và sẵn sàng phát các bản truyền tin tùy trình độ mà bản ấy được phát mau hay chậm cho từng em. Sau đó chia hai nhóm, nhóm này đánh, nhóm kia nhận. Các bản truyền tin do đội phó đưa ra vui đáo để. Em nào em nấy đều hết lòng chăm chú quên cả đời, cả thông, quên luôn cả lều và cái cái bụng lép ve. Hết giờ, các bài hát được tung ra. Các đội sinh luân phiên một bài hát, cả đội hát theo. Có khi em pha trò ra hiệu, các em khác phải hát thầm trong miệng. Một dấu hiệu khác, các em hát ra lời thì chao ôi! Sai chữ sai lời mất rồi. Cả đội được dịp cười vang. Em và đội phó cũng ngồi hát chung với các đội sinh khác, hòa mình trọn vẹn vào đời sống của đội. Em lại dặn dò các đội sinh về công tác xã hội sắp thực hiện, điều cần nhất là giữ thái độ vui vẻ dù làm có mệt nhọc. Giữ gìn lời nói. Đến chùa, thì có Bác Gia trưởng và anh Liên Đoàn trưởng GDPT Mỹ Thị chờ đón. Các em xin bắt tay vào việc ngay. Sau một tiếng hô, các em chia nhau những dụng cụ vừa làm vừa hát. Em cũng làm như các em. Em pha trò thỉnh thoảng lại pha trò một câu rất ý nhị làm cho ai nấy đều cười rộ. Không khí thật vui vẻ và thân mật. Các bác trong Giáo hội thấy vậy cũng giúp các em trong vài công việc mà các em chưa quen tay: cuốc đất vào trạc, vào ky, vào thúng. Xem kìa, Tâm đang trĩu vai xuống vì gánh hơi nặng. Thật cảm động. Con nhà giàu đưa hề xách một xách nước. Thế mà, Tâm cố gắng hơn ai hết. 'Không có giai cấp trong nước mắt cùng mặn, không có giai cấp trong máu cùng đỏ...' Em có nhớ không? Lần đến thăm Tâm bị cảm, má Tâm đã bảo với em 'Các anh sao mà khéo dạy! Mấy lần may quần áo cho nó, nó không chịu chọn thứ đắt tiền, nó bảo càng giản càng hay. Rồi nó lấy tiền thắng đủ tự mua sách tặng cho người bạn cùng lớp'. Em đang tự hào rồi lẩm đó Mồ hôi đã ướt áo. Mặt trời cũng đã lên khá cao. Em thôi còi cho các em nghỉ xả hơi 10 phút. Một bác hội viên xách ra một bình nước chè tươi lớn. Bác định rót mời thì đội phó nhanh tay đỡ lấy cảm ơn và các em tuần tự, tự giải khát. Mấy bác thợ nề cũng dừng tay góp chuyện như đã quen biết từ lâu. Một bác đã ngó ý để cho đứa con trai lớn 14 tuổi đến với Gia đình Phật tử Mỹ Thị. Đến giờ, em cho rửa sạch sẽ dụng cụ rồi cảm ơn quý bác. Em

chớ quên mời bác Gia Trường và anh Liên Đoàn trưởng đến dự bữa cơm trưa tại lều. Nghe các em trở lại lều các bác đều dùng tay và nhìn các em với cặp mắt thiện cảm đó. Em mừng đi. Em để các em tìm một gốc cây thông im mát nghỉ ngơi chốc lát rồi lên lửa. Đội sinh phụ trách lương thực đã dự trữ ba món ăn hộp lấm ròi: rau muống luộc chấm với nước tương, canh chua, món cải xào với đậu hủ (khuôn đậu). Thế là anh đã đi suốt một buổi sáng với em rồi đấy. Trước khi chia tay em, anh chúc em thành công.

- Ồ, anh về hả?
- Ủ, chiều nay anh sẽ gặp em mà! Để cho em tự do
- 18 giờ 00:
- Thưa anh! Anh đến đội em. Trời!
- Nhìn em anh biết rồi, biết kết quả mà em đạt được.

Anh lại mừng cho em chủ gì? Cám ơn anh. May mắn cho em quá. Không có chuyện gì đã xảy ra. Nghỉ trưa xong, em cho các đội sinh đứng hàng ngang cách nhau 1 thước theo tiếng còi của em, các đội sinh vừa bước đi tối vừa lượm tất cả rác rến hay xóa những dấu vết mà chúng em đã để lại. Chỉ vài lần như thế là khu du ngoạn sạch bong. Trong lúc các đội sinh nghỉ trưa, em cũng đã cám ơn ông Thôn trưởng. Ông ta bảo rằng, thỉnh thoảng đến cắm trại chơi cho vui làng vui xóm. Em làm trọn lời anh khuyên trước khi rời khỏi trại là không để lại chút dấu vết gì hết ở đất trại, ngoài lời cảm ơn. Đến Non Nước em vào chùa Linh - ng gặp Thượng tọa T.H và xin thầy bố thí một thời Phật pháp, thầy hoan hỉ nhận liền. Thầy bảo bọn em vào đoạng, ánh sáng vừa đủ để cho đội sinh ghi chép. Thầy vui quá và hiểu bọn em quá. Các em đều thích thú. Chuyện! Trước đây, thầy là cố vấn giáo hãnh của Gia đình Phật tử miền Nam mà. Chương trình diễn tiến một cách tốt đẹp. Những cảnh, những động, những tam cấp, những đường lên trời, xuống âm phủ làm cho chúng em áp dụng cứu thưởng một cách thú vị, nhất là khi các em khiên cán lên các tam cấp hay lên các đường đá lỏm chỏm. Nguy hiểm thì nguy hiểm thật, nhưng các em đã học được cách đi, đứng, trèo một cách gọn gàng. Em tập đầy đủ.

Ủ, thế cũng là một trò chơi chủ sao; còn khi quan sát nghề gọt đá cẩm thạch?

Vì thấy bọn em chăm chú theo dõi, có bác thợ đá đã hy sinh cả công việc để giảng giải cho chúng em nghe, những ngộ nhận

về nghề, những khó khăn nhất là sự kiên nhẫn và tỉ mỉ của các bác thợ. Có bác bảo: Khi họ tạc tượng họ phải ăn chay đấy. Đức tin của họ ảnh hưởng đến nét chạm. Thử anh! Em mãn nguyện lắm, tối nay em mời anh đến dùng cơm cho vui.

Đồng ý và cảm ơn, nhưng sau đó em sẽ làm gì?

Em sẽ đánh một giấc mà em biết trước sẽ ngon lành lắm.

Đâu có được. Nhiệm vụ của em đâu đã hoàn thành. Nếu em không vòng một tua khắp các đội sinh thì ít nhất em cũng phải vào thăm những em mà em cho là yếu, biết đâu trong lúc đó em lại không bắt gặp được Bích hay Sanh mới về nhà đã vứt cái ba lô vào một xó, rồi để cả đồng phục đánh một giấc dài rồi? Cũng có thể Long hay Thu về ăn vài ba miếng cho có lệ rồi đã đạp xe đi xinê? Biết đâu?

Dạ thưa anh, dạ... em xin nghe anh

TRẠI

Từ những kinh nghiệm mà em đạt được ở các cuộc du ngoạn, em tiến lên những kết quả của trại cũng chẳng khó khăn bao nhiêu. Sự chuẩn bị kỹ càng hơn, đồ trang bị phức tạp hơn, cá nhân cũng như toàn đội. Nhưng những nguyên tắc cũng thế thôi. Trại là hình ảnh của tự do, của chơi bởi thỏa thích của phiêu lưu mạo hiểm mà không một đội sinh nào lại không ham thích. Những lần trại đầu tiên, đồ đạc vật dụng chưa có, mỗi em phải chia nhau mượn vài tấm 'tăng' kết lại làm lều, mượn ba lô, sắc, đủ thứ. Các đội sinh đã học trên lý thuyết các cách đóng lều, nào đóng 45 độ, nào trở hướng lều về phía mặt trời mọc, nhưng khi cầm dây, cầm búa lại là khác. Nhưng không sao, lần lần đội em sẽ tạo được cái lều cho đội. Sau năm, bảy phen đi trại, các em sẽ là những trại sinh lành nghề. Sau chín mười lần ngắm nghĩa, căng dây, đóng cọc, ai làm việc nấy, trăm hay không bằng tay quen, các em có thể dựng xong cái lều trong nháy mắt. Có mấy loại trại? Trong phạm vi của Đội, anh nói Đội ở đây là đúng danh nghĩa và tinh thần Đội. Có một Đội trưởng chưa đến độ giỏi nhưng có lòng tâm, có chí tiến thủ cầm đầu. Em có thể lo những trại sau đây:

- Trại đội một ngày
- Trại đội ở lại đêm
- Trại bay

Trại đội một ngày chỉ là sự pha trộn du ngoạn với trại, sinh hoạt cố định, lều dựng kỹ càng hơn. Chỗ cắm trại xa quần chúng cho các đội sinh được tự do và chơi nhiều.

Trại đội ở lại đêm đầy đủ hơn. Em có thể tập cho trại sinh làm được nhiều việc lắm. - ng dụng với mọi hoạt động, nhất là những sinh hoạt về đêm như lửa trại, học sao, nghiên cứu vạn vật v.v...

Còn trại bay không có chỗ cố định. Nên nhớ rằng có chỗ cố định chú không phải có chỗ định trước. Em bay từ chỗ này đến chỗ khác, 'này' với 'khác' đã làm ý nghĩa chỗ đã định rồi. Trại bay khó hơn cả.

Thưa anh, còn một loại trại nữa, em chưa nghe anh đả động đến, đó là trại hè.

Ồ, trại hè là lý tưởng nhất của đời trại. Nhưng sức em chưa làm nổi. Trại 30 giờ đã quá nhiều với em. Trại hè phải dành cho Đoàn, cho Gia đình và cho Ban hướng dẫn. Đội em sẽ tham dự khi các cấp trên tổ chức. Bây giờ chúng ta đi vào các nguyên tắc chung của trại. Cũng như du ngoạn, các câu hỏi lại đến với em: làm gì? Ở đâu? Khi nào? Làm sao? Bây giờ thì em đã ý thức được câu hỏi làm gì rồi. Còn ở đâu thì em phải tìm vào một chỗ lý tưởng. Lý tưởng nghe thì khó khăn và to tát thật nhưng cần ba điểm hết sức cần thiết: mát mẻ, nước và củi. Đi sâu thêm chút nữa, thửa đất cắm trại phải khô ráo, mịn, cao và chên chên cho nước chảy nếu mưa; tránh đất sét vì ở đó cỏ không tốt, và nếu mưa xuống đất sẽ lầy lội và trơn trượt; tránh cát, cát hột chú không phải 'đất cát', hột cát sẽ len lỏi vào mọi chỗ gây nhiều phiền não. Tránh những nơi cỏ quá tốt vì đất ở đó ẩm ướt, ú nước nhiều muối, lầy. Không nên đóng lều ngay dưới cây lớn, cành khô đổ xuống, gặp mưa nước giọt suốt ngày, lều lâu khô, làm mồi cho sét đánh.

Không nên đóng lều trong rừng khô, sâu.

Làm sao để biết đất khô ráo? Em đừng tưởng rằng lớp đất ở trên khô là đám đất ấy không ẩm ướt đâu. Em hãy bóc một lớp đất trên mặt đất độ vài phân. Em để bàn tay lên đó độ vài phút. Nếu bàn tay em thấm ướt, đám đất ấy không tốt rồi đấy. Những cây xanh tươi giàu lục diệp tố, ban đêm nhả nhiều thán khí có hại.

Chỗ em dựng lều chung quanh cần có cây để được im mát và có củi để nấu bếp. Cần có nước, không chỉ những để nấu ăn

mà còn giặt, rửa, tắm. Đó là chỗ dựng lều. Khu vực chung quanh cũng đóng vai trò không kém. Có cảnh đẹp không? Có gần làng mạc không? Gần quá cũng bất tiện. Người mình có thói quen nhất là trẻ em thường hay đến bao vây các trại, nhòm ngó tọc mạch làm cho đời sống mất tự nhiên mà xa làng mạc hay đường cái quan thì lại gặp sự bất tiện khác. Sự chuyển vận khó khăn mỗi khi cần dùng. Chỉ nội việc ‘đặt trại’ mà thôi em cũng đắn đo với bấy nhiêu việc.

Em còn phải tổ chức đời sống trại cho Đội. Trong khi sắp đặt, em cần phải phân công trước thành hai toán:

Toán A: Phép tắc và trang bị dụng cụ Đội

Gồm: Đội trưởng

Thư ký

Em khí mảnh

Em pha trò

Toán B: Lo lường thực

Gồm: Thủ quỹ

Phụ trách trại

Phụ trách lường thực

Đội phó

Phần ai lo việc nấy, toán A do em điều khiển. Toán B do đội phó. Đó là phần chuẩn bị. Khi đến đất trại rồi, toán A biến thành ‘toán ở nhà’ và toán B là toán ‘bếp’. Ở nhà phải lo: dựng lều, đào hố rác, vệ sinh khu đóng lều. Tóm lại, ở nhà phải làm sao cho khang trang, sạch sẽ và mát mẻ.

Còn toán ở bếp thì lo dựng bếp núc, lo củi lửa, lo nước non, lo các món ăn...

Gom lại, ‘nhà sạch thì mát, bát sạch thì ngon’, cái Gia đình nho nhỏ của em sẽ sống trong an vui hạnh phúc.

Giờ thì em lo trang bị cho Đội, cả đội sinh lẫn toàn đội. Về phần đội sinh, trước hết một cái ba lô (bị mang vai) với những dụng cụ (trại ở đêm và phòng bị trời mưa) ghi dưới đây:

Trong ba lô:

- 1 bọc đựng quần áo ngủ, đồ lót, đôi tất chân, áo ấm (mùa lạnh)
- 1 bọc nhỏ đựng đồ ăn cơm: chén, ca, đĩa, muỗng, đũa, con dao (nên dùng đồ nhôm)
- 2 bọc nhỏ đựng đồ tắm rửa: 1 hộp xà phòng, 1 bót đánh răng và kem, khăn mặt
- 1 đôi dép bỏ vào bọc nylon
- 1 bọc kim chỉ, 1 bọc đựng gạo

Bọc ở ngoài ba lô

- Sổ tay, sách, dây, bầu nước, hộp quẹt, đèn bấm, những gì cần thiết cho việc học tập

Choàng qua ba lô: một tấm mền hay ra (draf)

- 1 áo choàng đi mưa
- 1 tấm vải lót đất

Tất cả cuốn tròn choàng ngang trên ba lô theo hình móng ngựa. Trời mưa nhỏ cuốn trong vải nylon.

Tất cả những dụng cụ trên đều phải được ghi hoặc thêu tên làm dấu. Một bản danh sách các vật dụng mang theo ghim vào phía trong nắp ba lô.

Cách sắp đặt đồ đạc trong ba lô cũng phải có nghệ thuật, những vật dụng nặng để sát ào lưng, không để lẫn lộn các vật dụng, các loại nào theo loại nấy. Biết rõ ràng loại vật dụng nào để chỗ nào, khỏi lục xáo. Không nên để các vật dụng đánh vào nhau ra tiếng động khi đi đường. Đạt được những điều này là nhờ kỹ thuật 'bọc trang bị'.

Khi bỏ vào trong ba lô cũng phải thật khéo léo. Cái ba lô để nằm xuống mặt bàn. Nếu mang theo ít đồ thì xếp mền hay ra lại để nằm phía sau lưng, bọc quần áo để lên... Vải lót đất hay áo choàng đi mưa nằm ở trên hết. Nếu phải nhận thêm dụng cụ của đội thì cũng phải theo những nguyên tắc sau đây: Khi mang ba lô, sức nặng của ba lô áp vào lưng là được.

Những vật dụng chung của Đội gồm có:

Toán A lo chỗ ở:

Lều lớn đủ cho 8 chỗ hay hai lều nhỏ, mỗi lều cho 4 em. Trời mưa nên có mái dơi.

Hai tấm tăng vuông để dựng lều phụ (bếp, để vật dụng)

Hai bọc đựng cọc

Hai hay bốn gậy lều (nên dùng loại từng đốt để có thể tháo ra được để bỏ vào bọc)

- 1 xướng cước, 1 búa chặt cây, 1 cái vồ đóng cọc.
- 2 cái đèn bão
- 1 hay 2 tấm vải lót đất
- 1 hộp cứu thương

Toán B, toán bếp:

- 1 song nấu cơm đủ 8 người ăn
- 1 song nấu canh
- 1 chảo (để xào, nấu)
- 1 cái rá bằng nhôm hay nhựa
- 1 cái thau nhôm hoặc nhựa nhỏ vừa để soạn đồ nấu vừa để múc đồ ăn cho gọn
- 4 cái chén nhôm
- 1 gàu vải múc nước
- 1 con dao vừa
- 1 đôi đũa bếp
- 1 xướng nhỏ để đào bếp

Những vật dụng này thuộc về khí mảnh Đội. Lều là vật dụng cần thiết vào bậc nhất của Đội như cái ba lô của đội sinh. Ở các nước Tây phương, trong phong trào Hướng Đạo có rất nhiều kiểu lều may sẵn để bán. Nhưng mỗi lần cắm trại, các em phải chạy mượn những tấm tole de tente (tăng) kết lại làm lều. Em nên sắm lều cho Đội. Nước mình thuộc về miền nhiệt đới. Loại lều thích hợp nhất là loại Gia Nã Đại (tente Canadienne) có thể mở lên một phía cho mát. Tấm em làm một lều thì lớn quá, gặp nhiều sự bất tiện nặng nề nhưng lại phản ảnh được tinh thần đội và phương pháp hàng Đội tự trị. May một lều cho bốn em. Lều này thì lợi nhưng đời sống của Đội bị phân tán. Nếu hai lều thì em ở một lều

và đội phó ở lều bên kia. Riêng em và đội phó, anh khuyên nên có một lều đôi để khi đi trại Đội trưởng do đoàn tổ chức.

Vải may lều cần bền chắc. May xong, phủ thuốc cho khỏi thấm nước. Em đến tiệm thuốc tây mua chất 'Acétate d'alumine' phủ thuốc nước. Pha một phần thuốc, ba phần nước. Nhúng lều vào thuốc đem phơi. Cách này không làm cho vải nặng thêm, không đổi màu và rất thông khí. Em có thể may lớn hơn, hay nhỏ hơn tùy ý. Nhớ là đội sinh nằm theo chiều ngang của lều chú không phải chiều dọc.

Trước hết, em làm một mô hình bằng vải thô nhỏ lại bằng 1/10 để thử.

Chọn vải và gạch trước lên vải các bộ phận của lều. Chừa đường mau cho rộng vì phải may ít nhất hai đường cho kỹ.

May riêng từng bộ phận: mái, cửa, vách. Lược kỹ càng trước khi may. Nhắc lại may kỹ nhất là các góc, cạnh cần phải riết lúc căng lều, phải lót thêm vải để đóng cái lỗ khuy.

Phía trong mái lều gạch bằng bút chì chỗ để may cửa và vách

May cửa và vách với nhau. Lược vào mái, căng lều lên để thử cho thật dăng hoàng trước khi may hẳn vào mái. Trên nóc mái chạy một đường vải đôi dài ở phía trong để luồn dây vào nếu lều lớn.

Một tấm vải vuông có thể dùng nhiều việc: lều này có thể dùng làm phòng y trang - chứa vật dụng của đội làm bếp lúc trời mưa hay chỗ ăn cơm.

Dây căng lều phải được chọn kỹ càng. Em nên chọn loại dây vừa cỡ, loại tốt, mềm, mịn.

Cọc nên dùng cọc sắt. Thuê thợ rèn làm không đắt lắm. Nếu khá giả, mua loại cọc bằng nhôm không sét.

Đừng bao giờ quên là sau một lần đi trại về, khí mảnh đội đều phải kiểm lại, phơi, chùi, rửa, đồ sắt phải lau mỡ, dầu... đầu vào đó và sẵn sàng cho kỳ trại năm sau.

Bây giờ chúng ta sắp đặt đại cường chương trình trại, một trại 30 giờ từ trưa thứ bảy đến chiều chủ nhật.

Nào, chúng ta bắt đầu là buổi bình minh. Dậy trước mặt trời, vào khoảng 5 giờ 30. Nghe tiếng còi trại là dậy liền, tung ra một

bài hát vui mạnh: ‘Sáng rồi, sáng rồi anh em ơi! Chim hót trong rừng cây...’ 15 phút tập thể thao để ch omáu lưu thông sau 1 đêm ê ẩm vì có hơi đất dù có sự chuẩn bị cách mấy đi nữa. Người nóng rồi là lo sạch sẽ. Nếu gần trại có sông hay bãi biển thì cả đội chạy đến đó tắm rửa. Nhưng cũng nên coi chừng đó. Trách nhiệm nhắc nhở các em coi chừng. Cho dù đội sinh có bơi giỏi cách mấy đi nữa, cũng có lúc bị nạn như thường vì vài trường hợp đặc biệt. Nếu em cầu thả hay liều lĩnh, lường tâm sẽ cắn rứt em suốt đời. Xong xuôi, lại lo chỗ sinh hoạt, lo điểm tâm. Buổi sáng mát trời khỏe khoắn nên dùng thì giờ sinh hoạt xa trại. Nghiên cứu vạn vật thám du hay tập dượt các môn hoạt động của Gia đình.

Buổi trưa là lo việc ăn và ngủ. Nếu ăn là ăn, chơi là chơi, hoạt động là hoạt động, thì ‘nghỉ cũng là nghỉ’. Nghỉ là một vấn đề ‘bắt buộc chứ không phải tự nguyện. Nghỉ trưa vào khoảng một giờ là đủ. Để thêm giờ nữa cho các đội sinh lo việc riêng: viết nhật ký, vá một chỗ rách, đánh lại đôi giày hay đọc vài trang sách v.v...

Buổi chiều để thì giờ cho các trò chơi mạnh, trò chơi lớn, những sinh hoạt có tính cách hoạt động nhiều. Trước khi nấu cơm chiều, cho đội dạo mát một vòng cho thư thoải tâm hồn.

Buổi tối là phần thân mật đội: lửa trại, chuyện trò, bàn luận, cầu nguyện... 10 giờ tụng niệm rồi ngon giấc. Nếu trời mưa bất thần đến, thưa anh?

Em có chuẩn bị chương trình cho trời mưa không? Nếu có thì em có thể loại bỏ sự lúng túng. Trước hết đem đồ đạc vào lều phụ những gì không chịu được nước. Soong, chảo, nồi, chén,... để ngoài không sao. Tập cho các đội sinh sau khi đem vật dụng riêng tư hết sức cần thiết (áo quần) là phải lo đến việc chung.

Thứ đến là lo mái lều, đào thêm rãnh, mương quanh lều. Nếu mưa lớn, nước chảy quanh lều thì lấy đất ngăn. Coi chừng nếu đất xốp thì đất uống nước vào rồi chảy lấp cả mương đấy. Hạ bớt dây lều cho cọc khỏi bị tung lên vì nước mưa mạnh. Nếu lều của em không được tốt lắm hoặc vải thấm nước, em sẽ thấy nước mưa lọt qua như sương. Đừng sợ, khi vải lều thấm ướt hoàn toàn thì không sao hết miễn là các em đừng chạm vào nó. Chạm vào chỗ ướt nào là chỗ đó giọt xuống mãi hoài. Nước mưa mưa chảy từ những hiên lều ít lo hơn. Em chỉ việc lấy ngón tay chạy một

đường dài từ trên xuống dưới, nước sẽ theo đường ấy mà chảy như một đường rãnh vậy.

Rồi em lo sinh hoạt cho trời mưa, những sinh hoạt ở trong lều: gút, hát, truyền tin bằng còi hoặc những môn có tính cách lý thuyết; hiểu biết phong trào, mẫu chuyện đạo, những chuyện cổ tích, lịch sử v.v... các em có thể chơi một trò chơi ngoài mưa. Chắc em nào cũng đem theo đồ lót để thay, trò chơi ngoài mưa cũng thú vị và đỡ lạnh nữa. Em sẽ chạy một vòng, trời đất thay đổi quá nhiều, đất mát và thơm, cây lá thay đổi màu sắc, vạn vật như hoạt động hơn lên. Nhưng không vì thế mà em đi quá trơn đâu nhé! Cái gì vừa phải mới đúng điệu.

Gặp mùa lạnh thì sao?

Cũng như mùa mưa, lều em nên có mái đôi. Mái đôi phủ lên lều chính từ 10 đến 15 phân. Tấm nệm lót phải được tăng cường. Tấm sát đất là một tấm nylon dày để hơi ẩm khỏi lọt qua. Bên trên trải một tấm vải khác để giữ hơi ẩm. Có điều em ít lưu ý tới, giấy báo cũng tốt đấy. Ở nước mình rất nhiều rơm, ấm vô cùng nhưng coi chừng đừng để vung vãi, gặp mưa ướt, lẫn lộn với bùn khó chịu lắm. Mùa lạnh phải giữ chân và ngực. Đừng bao giờ để quần áo ướt trên mình, thả đi chân đất còn hơn mang bít tất ướt, quần giấy báo chung quanh bàn chân, ngực và lưng rồi đắp mền lại. Đừng để gió lạnh thổi thốc vào đầu, sổ mũi liền liền.

Chương trình chi tiết

Chương trình trại đội Sen Hồng

- - Địa điểm: Đồi Vọng Cảnh
- - Thời gian: 20-21/6/1968
- - Tên trại: Kiền Trắc
- - Khẩu hiệu: Bền chí
- 20-6-1968:
- 14 giờ 30: Tập trung tại góc Đội, kiểm điểm
- 14 giờ 45: Lên đường bằng xe Labretta ba bánh
- 15 giờ 15: Đến nơi: chọn chỗ đóng lều, chỗ làm bếp
- 15 giờ 30: Dựng lều, sạch sẽ địa điểm

- 16 giờ 30: Sinh hoạt
- 17 giờ 15: Trò chơi mạnh
- 17 giờ 30: Ngoạn cảnh, sinh hoạt đặc biệt (chụp hình, vẽ)
- 18 giờ 15: Bếp, cơm tối
Sạch sẽ, nghỉ ngơi
Sinh hoạt riêng tư
- 20 giờ 15: Lửa trại
- 21 giờ 30: Câu chuyện lửa tàn
- 22 giờ 00: Tịnh niệm
-
- 21-6-1968:
- 05 giờ 30: Dậy, tập thể dục
Nấu ăn
- 07 giờ 15: Bu bổ lều trại, sắp đặt lại mọi thứ
Câu chuyện dưới cờ
- 08 giờ 00: Các sinh hoạt xa trại
- 11 giờ 00: Lên lửa
Cơm trưa, sạch sẽ
Nghỉ ngơi
- 14 giờ 30: Sinh hoạt đội
Trò chơi, hát
- 16 giờ 30: Kiểm thảo trại
Rút ưu khuyết điểm
- 17 giờ 00: Nhổ lều
- 17 giờ 30: Trở về

Em bảo sao anh không đi sâu vào chi tiết sinh hoạt trong đội hả? Có thể. Phần đó, anh đã nhấn mạnh nhiều nơi chương trình du ngoạn rồi. Tùy mục đích mà em sắp đặt chi tiết cho phần sinh hoạt chứ. Lần này anh sẽ đi sâu vào vấn đề thuần túy và đặc biệt 'TRẠI.

Anh đã bắt đầu từ lúc em lên lửa trại. Tuy đường không xa nhưng đồ đạc nhiều, em thuê xe lam là phải lắm rồi đấy. Em tập hợp đội lại, chỉ chỗ dựng lều, chỗ làm bếp, các đội sinh góp ý kiến. Để cho các đội sinh phán đoán, góp ý kiến vì phần này thuộc chương trình bậc Huống thiện. Cách chọn địa điểm và dựng lều, nhóm lửa, tự làm bếp cho mình ở trại. Phối hợp chặt chẽ giữa hai toán nếu không, bếp sẽ trên gió, khói sẽ tung vào lều. Phải phác họa vị trí các lều, bếp, hố rác, hố vệ sinh cho kỹ càng rồi mới bắt tay vào việc theo bảng phân công.

Toán A: Lều

Đội Trưởng Thủ ký	Dựng lều Trãi vải Đào hố vệ Tìm lửa cho lửa trại buổi tối 1 sinh
Khí mảnh Pha trò	Dựng lều Lót đất Đào hố rác Tìm lửa cho lửa trại buổi tối

Toán B: Trại

Đội phó	Tập trung dựng bếp
Lương thực Thủ quỹ	Làm bếp Tìm củi nấu bếp
Du ngoạn	Lấy nước

Khi em dựng một lều. Hay cả bốn em đóng xong lều này rồi qua lều khác, tùy ý. Lều của các em chắc các em quen thuộc lắm rồi. Trãi tấm lều ra là em biết phải đóng cọc chỗ nào. Đoạn dây dài hay ngắn vì em đã rút được trong lần du ngoạn và trại trước rồi. Lều đóng xong, sắp đặt trong lều kỹ càng. Đất bằng phẳng, lượm thật sạch đá, sỏi trước khi trải tấm lót đặt lên. Xong xuôi đâu đấy rồi, mới đào hố rác và hố vệ sinh. Các hố này đều phải có nắp đậy và nhánh cây lá đan ngang dọc lại là một tấm nắp đậy đẹp lắm rồi. Các hố này đào xa lều, những nơi kín đáo và làm dấu chỉ cho các đội sinh biết.

Xong xuôi tìm đất lửa trại và cùng nhau đi tìm cành cây khô về để chất lên để tối đốt lửa trại.

Chúng ta qua toán B mệnh danh là toán 'bếp'.

Phàm làm bếp và dựng lều phụ nặng, nên hai em kia có thể giúp một tay trước khi làm việc của mình. Lều phụ vừa để có chỗ

ngồi ăn và nếu trời mưa bất thần có thể dùng bếp và để củi. Dọn ăn ngoài trời dưới bóng cây cho thoáng đảng.

Sau đây là những kiểu bếp được trình bày theo sách của Hưởng Đạo. Mỗi kiểu có một công dụng riêng. Nhìn vào, các em có thấy dụng ý của người phát họa. Có kiểu có phần che gió như kiểu số 2, số 4. Có kiểu tập trung được sức nóng và ít tốn củi như kiểu số 1, số 3. Có kiểu làm bếp lên cao, khỏi mỗi lũng, như kiểu số 6, kiểu này dùng cho những trại lâu ngày.

Dân ta có câu tục ngữ 'Dầu ai nói ngựa nói nghiêng, lòng ta cũng vẫn như kiềng ba chân'. Kiềng ba chân là loại bếp hết sức vững vàng. Em có thể thay vào đó ba cọc sắt có mấu, đóng xuống đất cứng là có một kiểu bếp, em có thể thay vào 'ba ông táo' mà em có thể tìm tại chỗ: gạch, đá. Ta tắm ao ta đi. Chắc lắm, tiện lắm, nhất là khi nấu với lá khô. Thêm một cây dừa bếp bằng một cành cây tươi, chỉ vài cái dừa đầy, bếp của em không bao giờ bị tắt nghẽn cả.

Nhen lửa cũng là một vấn đề. Có em đã quẹt hết cây diêm này đến cây diêm khác cho đến hết nửa hộp, cháy hết muôi tờ giấy mà chưa bén lửa đấy. Kể ra cũng chẳng khó, chỉ cần chút ít kinh nghiệm. Em bảo cho các em mỗi tập sự rằng phải chuẩn bị đầy đủ nhiên liệu đã: lá khô hay giấy, củi khô tước ra thật nhỏ, một đầu củi đập xơ ra (những xơ củi này dễ bắt lửa), rồi sau hết ít củi lớn (đừng nên để nhiều cho kín cả bếp không to háng khí lửa không lên nổi). Diêm quẹt cho cháy hết diêm sinh, diêm sinh dễ cháy nhưng cũng dễ tắt. Châm vào rác khô. Mồi lửa cháy qua xơ củi rồi bắt vào củi lớn. Nhỏ củi khô, chủ không phải củi mục. Nhiều thứ củi thuộc loại có nhựa thông, phi lao, ngo, rất dễ cháy và cháy rất dؤm. Củi ướt hay mục làm cho các em khóc đấy, khóc vì khói, khóc vì cơm và thức ăn bị 'hôi khói'. Mùa mưa nên đem theo ít củi khô (mỗi em mang theo một ít). Trong những lần làm bếp dầu, nhặt củi về sấy cho khô để trữ.

Một điều nữa em cần lưu ý và lưu ý một cách rất đặc biệt lửa bếp của em có thể gây ra cảnh cháy rừng nếu em không cẩn thận, nếu em để rác khô bừa bãi quanh bếp, nếu em không phát những cành cây khô hay cành lá quanh bếp của em. Ngay khi dựng bếp, em phải lo chuyện ấy rồi. Thường trước khi ăn cơm các em niệm Phật, điều đó rất hay nhưng không hợp với không khí trại. Quý vị Tăng Ni quán tưởng và chú niệm. Chú nguyện công đức của đàn na tính thí.

Chúng ta cũng có bài hát phát biểu lòng tri ân đối với xã hội trước khi ăn cơm: ‘Cơm canh kia rồi! Chúng ta ơi, chúng ta cùng ngồi ăn! Cùng ngồi ăn nhưng ta nên nhớ rằng hạt cơm kia từ mấy tháng trời. Anh em nông phu ra công cày công xới. Bao ngày đêm găng công cày sâu, ta ngồi ăn ớn kia nào quên’.

Thế là đủ và việc thực hành đầu tiên là đừng xài phí gạo cơm. Nấu cho vừa phải, làm cho gọn gàng, đừng để rơi rớt. Trước khi qua phần lửa trại, thiết tưởng cần nhắc em thêm về việc phân công giữa toán A và toán B. Sự phân công này không phải là vĩnh viễn mà là nên luân phiên thay đổi nhau để mọi người có thể làm được mọi việc.

Sau bữa cơm chiều, thì chiều đã xuống. Buổi hoàng hôn có thể đẹp và buồn. Nên sinh hoạt im lặng hay đi dạo quanh lều hoặc để thì giờ để suy tư, để hòa đồng với thiên nhiên. Trời tối dần, sao lấp lánh. Cây cối chỉ còn là bóng đêm. Lúc ấy là lúc lửa trại bùng lên: LỬA TRẠI. Lửa trại là một hình thức sống của thời cổ xưa. Những bộ lạc, những đoàn du mục đêm đêm thường đốt lửa để nhảy nhót vui chơi, để xua đuổi thú dữ rình rập. Những điệu nhảy múa chập chùng quanh ngọn lửa và những tiếng reo hò cùng với tiếng nổ tí tách của lửa là tiếng vang động của rừng đêm. Áo quần đêm chỉ là một tấm vải choàng trên vai. Sắp củi lửa trại cũng phải có phương pháp nguyên tắc vẫn là nguyên tắc nhen bếp. Thêm loại củi vừa củi lớn là củi lâu cháy lâu tàn. Có thể thêm vào ít củi tươi. Củi vừa sắp theo hình chóp nón, củi lớn chõng xen kẽ theo hình vuông chung quanh để giữ lửa bên trong khỏi cháy án ngọn lửa lại, vừa là củi dự trữ. Đội em chỉ tám người, làm ngọn lửa chi cho lớn? Ngọn lửa vừa đủ soi sáng cho tám người để tăng phần thân mật. Một em được cử ra giữ ngọn lửa. Trong lửa trại, em vừa là diễn viên vừa là khán giả. Chẳng có người ngoài nhòm ngó. Cần tự nhiên để phát triển tài nghệ và năng khiếu. Các em nhút nhác, ít ăn ít nói gặp dịp này để mà bạo dạn. Em nên tìm cách hết sức khéo léo để đưa em ấy chường mặt ra và làm một cái gì. Một lần, hai lần qua lần thứ ba tính nhút nhác đã bớt đi nhiều rồi đấy. Em nào cũng phải đóng góp, hai hay ba lần. Hai ba em góp lại làm một vở kịch ngắn. Có em thích kể chuyện cổ tích hay mẫu chuyện đạo. Mình làm mình chơi mà. Không cần phải sắp đặt trước. Ngọn lửa và tiếng reo hò của lửa vốn là một diễn viên trung thành và muôn điệu nếu em khéo gọi lên.

Em! Có lúc chúng ta nói mà chẳng nói gì hết. Sự im lặng có lúc lại nói lên một cách hùng biện. Cử động và dấu hiệu còn là một ngôn ngữ phong phú hơn cả lời nói đấy. Quanh ngọn lửa chối nói nhiều, nhất là nói nhảm, vô duyên. Dừng càng nhiều cử chỉ càng hay, cũng đừng hát những bài hát lạc lõng làm hoen ố cái không khí lửa trại. Thịnh thoảng toàn đội hát một bài chung có điệu bộ hay điệu nhảy đơn giản. Hát những bài hát có dính líu đến rừng núi, đến lửa đêm, đến trăng sao. Em thử sưu tầm các bài hát ấy đi. Nó hay vì nó có tác dụng tâm lý vì nó hợp cảnh, hợp tình. Nếu không thì nhạt nhẽo như nước ốc, bắc hơn nước vôi, đổ ivới ngọn lửa đang reo vui ở đó. Thời gian vui đùa không một giờ đến một giờ rưỡi là nhiều. Sau đó, em để ít thì giờ nói đến chuyện đội trong ngày trại. Em kiểm điểm lại sinh hoạt từ khi lên đường, bàn luận đến chương trình ngày mai để các em góp ý.

Lửa bắt đầu tàn. Không còn ngọn lửa mà chỉ còn đồng than hồng ảm áp. Ngồi quanh đồng than, các em không còn thấy rõ mặt nhau nữa, các em còn lại những bóng hồng. Trăng khuất sau lùm cây. Sao nhấp nhánh. Còn đợi gì nữa mà em không đi sâu vào tâm hồn các đội sinh. Người ấy, cảnh ấy, vạn vật như thế ấy, lòng người ắt hẳn mở rộng đón chờ em. Anh mệnh danh câu chuyện này là câu chuyện lửa tàn, câu chuyện tinh thần. Tình tự dân tộc, mối tình quê hương, lúc này là lúc được em khơi vào mạch sống. Những em nào đi lạc ra ngoài tinh thần của Đội cũng chính là lúc em đưa ngựa trở về đường cũ.

Giọng em trầm trầm, ảm ảm, thiết tha. Mắt em có phần đăm chiêu, đôi lúc em im lặng, nghĩ ngợi, suy tư. Thế là dù có lấy búa mà công phát, tinh thần của đội em cũng chắc như kim cương. Trong cái bầu không khí cô đọng ấy, các em quỳ xuống, run run trong niềm tự giác: 'Đệ tử kính lạy....'

Không nói gì thêm. Tuyệt đối không nói gì thêm, em phải lo lấy công việc rưới tắt đồng lửa để các đội sinh im lặng trở về lều, tịnh niệm và chần chẫn không gặp một cơn ác mộng nào.

Trại bay vui nhất mà cũng khó thực hiện nhất. Trước hết, đội trưởng phải già kinh nghiệm, phải biết rõ địa phương, biết chọn vật dụng, lương thực, tiền bạc tốn nhiều hơn. Trách nhiệm của đội trưởng cũng nặng nề hơn nhiều. Sức khỏe của đội sinh cũng phải dồi dào hơn. Trại này nên để dành cho các đội sinh lớn tuổi và các đội sinh có cấp bậc cao cần phải thực hiện chương trình thám

du một vùng, khảo sát một di tích lịch sử, nghiên cứu sinh hoạt của một tông lâm.

Phương tiện chuyển vận tốt nhất là xe đạp với sự chuẩn bị đầy đủ dụng cụ vá xe và sửa xe.

Trang bị đồ đạc cho một trại bay một ngày (đó là giới hạn bắt buộc của em) cần phải thật đúng đắn, chỉ cần đem những gì thật cần thiết. Tại địa điểm khảo sát, em còn phải chất thêm đồ kỷ niệm và tài liệu nghiên cứu nữa. Nên chia 2 hay 3 nhóm. Và trang bị cá nhân tức là trang bị cho cả nhóm dùng chung. Đồ ăn, dùng đồ nguội và làm sẵn. Không nên dùng đồ khô quá. Đường đi mệt, nuốt không trôi. Nước cần thiết lắm, nên dùng nước trà đậm. Uống ít mà lâu khát. Tuyệt đối không nên dùng nước lã.

Dụng cụ cho toàn đội cũng vậy. Hết sức giảm thiểu. Lều chỉ cần tạm thời và đặc biệt co những nơi thiếu bóng im. Chỉ cần mang theo một cái song để nấu nước hay nấu chè ngọt trước khi về. Đồ dùng cần thiết nhất là đồ phát cây, búa, kềm, cửa, để xẻ vật liệu khi cần nghiên cứu. Hộp cứu thương đầy đủ nhất là các loại thuốc xâm xoàng, say nắng, thuốc khỏe, băng bó.

Đi đường: tuyệt đối không đi lúc đứng bóng. Đang đi mà gặp mưa phải tìm chỗ ẩn núp cho đến khi nào hết hơi đất mới đi lại. Tốc độ vừa phải, gặp đường gồ ghề phải chậm lại, chỉ những lúc nào nghỉ lâu mới rời ba lô khỏi vai và mở giày lau khô chân, phơi bít ấ. Rắc ít phấn trẻ em vào bít tất. Chân bị bong nhúng kim vào rượu cồn xâu chỉ rồi xuyên qua lỗ bong ấy.

Đường xa, gặp nắng, các đội sinh sẽ gục đầu vào nước lã mà uống ừng ực vẫn chưa đã khát. Thật nguy hiểm. Dạ dày sẽ lỏng bồng những nước và sau khoái khẩu tạm thời không còn muốn đi nữa.

Nhúng tay vào nước vỗ lên mặt, súc miệng vài lần có hiệu quả như uống vài ly nước rồi đó.

Khi đi là phải nghĩ đến đường về, đi quá nhanh tất là phải về quá chậm. Anh nhắc lại thái quá không giờ đáng khuyến khích.

LỄ LƯỢC ĐỘI

Đội không có nhiều lễ lược. Lễ độc nhất của riêng đội là lễ kỷ niệm ngày thành lập đội: Lễ này mang nặng tính chất tinh thần nội bộ hơn. Em nên tổ chức tại chùa và trong thời gian là 24 giờ (tức 16 giờ chiều nay đến 16 giờ chiều sau) một buổi tiếp tân vào

buổi sáng để mời Ban Huynh trưởng Đoàn, Gia đình, các Đội trong Đoàn và các đội bạn ngoài Đoàn, phụ huynh đội sinh, sáng lập viên và các cựu đội sinh. Những vị ‘tiền bối’ này chắc chắn sẽ giúp em nhiều lắm vì việc nhà mà!

Em nên thảo luận với anh Đoàn trưởng về toàn bộ chương trình và đặc biệt cho cuộc tiếp tân được xem như lễ chính thức, đại khái như sau:

Phần sinh hoạt của đội:

Cắm lều để các em ở lại lo lắng cho buổi lễ.

- Trang trí phòng lễ (mượn giảng đường chùa, đoàn quán v.v...)
- Triển lãm hoạt động Đội
- Sinh hoạt tinh thần của Đội, dành trọn buổi tối.
- Phần tiếp tân và tiệc trà (nên có và đơn giản)

Lều ở của đội để sắp đặt công việc và cần đóng những nơi kín đáo. Có lều phụ để đồ đạc. Dù là kín đáo nhưng cũng phải tươm tất, sạch sẽ, anh Đoàn trưởng có thể đến thăm lắm chứ. Dùng để cho anh ‘măng yêu’ đấy nhé.

Trang trí phòng lễ dùng rườm rà, nhất là cờ Phật Giáo bằng giấy. Hình thức ấy không hợp. Dùng hoạt động thanh niên làm một cái cổng bằng tre, hay gỗ thông thiên nhiên. Nếu chùa có vườn, có cây cối thì nên làm lễ ngoài với thủ công trại, bàn ghế v.v...

Dưới đây, anh sao lại những sáng kiến của hướng đạo một tổ chức tiên phong trong đời sống trại.

Ghi lại đây cho em, không phải để em bắt chước hoàn toàn. Như thế anh đã giết chết sáng kiến của em còn gì? Anh khuyên em nên có một sáng kiến riêng với những vật liệu địa phương và phù hợp với địa điểm nữa. Những tác phẩm em đem dùng trong lễ chu niên Đội không phải là em làm mới hoàn toàn mà chính là những thủ công trại mà em đã làm hoặc trong những trại, hoặc trong những lúc cho đội sinh thực hành. Nhất cử lưỡng tiện, vừa có chỗ ngồi, vừa triển lãm luôn thể, vừa có không khí thanh niên, các bậc phụ huynh thì có cảm giác mới khi ngồi lên ghế, các đội bạn thì quan sát trầm trồ chỉ trỏ.

Dù ở trong phòng hay ngoài trời, sự sắp đặt cũng nên gọn gàng hòa hợp. Dự trữ số lượng, em có bao nhiêu bàn ghế cho đủ

với số lượng ấy. Phát họa trước trên giấy, chỗ nào để bàn nào, ghế nào mới hợp, rồi các đội sinh theo từng vị trí mà sắp đặt. Em nhớ rằng sự trang trí phải phù hợp với tinh thần, không gì chúm chím, và buồn cười bằng cách em trang hoàng với những dây hoa giấy chằng ngang dọc, những bình hoa giấy nylon giả tạo, những tấm khăn bàn lòe loẹt, hoa hòe màu sắc chói chan. Người ta tưởng đó là đám cưới đấy! Một tổ chức thanh niên có cái phong vị hoạt động thanh niên chứ phải có cái sắc thái trẻ trung, phải áp dụng các môn thực tập chứ, nhất là buổi lễ được mệnh danh ‘chu niên’.

Nói về triển lãm với tám mạng, em nghĩ rằng đội em chẳng có gì để trình bày ư? Nếu thế thì em là một Đội trưởng ‘tồi’ rất tồi, không biết lo xa. Suốt một năm hoạt động, nào họp, nào học tập, nào chơi nào du ngoạn, trại v.v... Không có cái gì để cho em triển lãm hay sao? Chu niên là cái gì? Là sự sống trong năm này so với năm ngoái, là làm mốc giới cho năm sau. Suốt một năm trưởng em chẳng làm một việc có ý nghĩa hay sao? Em chẳng nhúc nhích về phía trước hay sao? Lòng kỳ vọng của bao người, từ bác Gia trưởng đến anh Liên đoàn trưởng, các anh Đoàn trưởng, Đoàn phó, cho đến cả các em đội sinh, đều đổ xuống sông hết hay sao? Ô hô! Đội trưởng, đội trưởng, thế mà anh chưa nói đến một phong trào rộng lớn đều đặt hết hy vọng vào em, trưởng của một đơn vị nhỏ bé mà căn bản nhất đó em ạ! Nếu xong lễ chu niên năm ngoái, lễ chu niên năm nay canh cánh trong lòng em suốt 52 tuần hoạt động thì đâu đến nỗi em phải trở thành: ‘lấy gì để trình bày đây’. Nếu mỗi lần hoạt động, em gom góp những thành tích, những vật dụng, những tác phẩm đâu đến nỗi ‘nước đến chân mới nhảy’.

Nếu em theo chiến dịch ‘kiến tha lâu đầy tổ’ thì cái tổ của em hôm nay không còn chỗ chứa.

Anh biết rồi, anh biết rồi. Bây giờ em bắt cóc các đội sinh thức đêm, thức ngày làm đồ triển lãm chú gì? Anh nói trước cho em rằng dù em và các đội sinh có đem hết tốc lực và khả năng đi nữa thì những tác phẩm của em cũng chẳng có gì là mới mẻ, vì đó là những tác phẩm ‘chết’ thiếu sáng tạo.

Em tưởng rằng những đồ triển lãm phải là những đồ vĩ đại đấy ư? Không. Nhưng cái hết sức thường thức phản ảnh trung thực sự sinh hoạt của em trong năm qua! Một ít lá cây thuốc mà các em đã sưu tầm được trong một cuộc thám du, du ngoạn, một

trái thông ‘đặc biệt’ do các em đã lượm được trong một cuộc cắm trại ở tại đồi thông nọ mà em làm những đồ chơi cho trẻ em, một ít chai dầu ‘ngo’ mà các em đã lấy được và đã bào chế để làm chất đánh vào mũ cho cứng. Sự tiến triển về sự tu học của các đội sinh: qua từng biểu đồ, những tấm hình ghi lại những nét sinh hoạt, những công tác xã hội trong năm v.v.... CHứa kể các thủ công mà các em làm trong kỳ thi trại. Nhiều, nhiều lắm và mỗi thức có một đặc tính riêng ngằm chứa một tiếng nói riêng của Phật tử, dễ ứng cảm lắm. Chú sao? Mình làm cho bạn bè mình mỗi thứ vị chứ? à quên. Anh xin lỗi. Em đâu có tòi như thế phải không?

Đến phần sinh hoạt tinh tinh thần. Đó là phần riêng, ohàn toàn riêng của đội em. Phần này quan trọng nhất. Những phần khác chỉ là phần phụ thuộc. Từ lâu, em quá ‘hưởng ngoại’ mà quên phần này. Các em chỉ muốn làm sao cho ‘lẹ’ với kẻ khác, với đội khác mà thôi, nhưng rồi sau khi tan cuộc còn lại cái gì cho em? Hay là chẳng qua sau một đám tiệc linh đình huyền ảo, chỉ còn lại bát đĩa ngổn ngang và sự trống rỗng trong tâm hồn? Các buổi lễ chuộng hình thức ấy chỉ được áp dụng bằng một hình thức rỗng tuếch. Em nên nghĩ đến phần tinh thần cho đội. Không nhiều, chỉ vài giờ vào buổi tối. Trong một góc chùa nào kín đáo dưới ánh sáng đèn cầy (đèn sáp), các em họp nhau lại thành vòng tròn đọc cho các đội sinh nghe những ngày đầu của đội (trong đội phải và kể lại cho nhau nghe những nỗi buồn của Đội từ ngày thành lập. Chắc bây giờ có đội trưởng mới bắt đầu thấy tai hại vì không có đội phải hay có mà không được đầy đủ. Các em có hối hận thì cũng đã muộn rồi. Em cố gắng mời các anh cựu đội trưởng nhất là những anh sáng lập viên. Chắc bây giờ làm huynh trưởng hết cả rồi. Đến thuật lại cho em nghe. Trong những cái vui buồn lẫn lộn, tim các em sẽ có lúc dồn dập, lúc khoan thai, lúc tắc nghẹn với sự thăng trầm thịnh suy của Đội. Truyền thống Đội là ở đó. Tinh thần đội là ở đó. Sự quyết tâm của các đội sinh bảo vệ danh dự Đội trong ý chí tiến thủ cũng là những giờ phút đó. Chỉ tại em không bắt đúng mạch cho nó khởi nguồn đấy thôi.

Đội trưởng ‘tòi’ hay ‘không tòi’ đã có dấu để lường, có thước để đo. Trong những giờ thân mật ấy, các em cảm thấy thương nhau hơn rồi, thì những lệch lạc cá nhân, những sự bất đồng tự nhiên được san bằng. Các em chỉ còn mục đích để nhắm tới. Các em chỉ còn một sách lược để thực hiện: kề vai sát cánh với nhau, một vì tất cả, tất cả vì một. Làm được như vậy rồi, những hào

nhoáng bên ngoài chỉ là phù phiếm, chỉ là phương tiện. Một khi gỗ đã tốt rồi, nước sơn chỉ là phụ thuộc. Khi đó, em sẽ thấy em có một cái gì khác lạ mà nhìn vào, tự nhiên ai cũng cảm thấy cái khác khác, cái lạ lạ ấy như mùi hương. Sáng sớm hôm sau, các em dậy thiệt sớm cùng nhau làm lễ cầu an cho Đội. Anh khuyên các em tự làm lấy. Sự thành tâm của các em là ngọn lửa giúp thêm phần cầu nguyện cho các em. Sau khi tụng kinh để thì giờ tịnh niệm, nghĩ nhiều đến đội, đến anh em trong đội. Thật là kỳ diệu, em sẽ thấy là em sẽ làm gì. Như những ánh sáng chớp lóe lên trong áo các em những ý kiến dồn dập đến rồi tắt đi. Không sao. Nó ẩn vào đó rồi khi gặp thuận duyên, nó sẽ hiện ra với các em. Tiếp tân, mọi việc đều phải sắp đặt xong xuôi để tất cả các em đến dự cuộc tiến tân này. Em giới thiệu đội em với bạn bè khách khứa mà! Em cũng đã tự sắp đặt một số phù hiệu để tặng chú! Các em tự vẽ lấy. Tự khắc lấy. Nếu được thì trên gỗ. Có thể bằng khoai lang. Độ 50 phù hiệu là đủ rồi. Em có nghĩ rằng đó là một tác phẩm triển lãm không? Sao em không trình bày cái nhà in tí hơn của em? Có đội đã trình bày một bày quay ronéo tự tạo rất đơn giản mà cũng rất hữu dụng ấy. Thế mới gọi là kỷ niệm chú. Nếu cứ thuê thợ khắc, thuê nhà in thì có cái gì chứa đựng trong cái phù hiệu ấy để lưu lại chút tình? Em phân công cho thật chu đáo. Em nào tiếp khách, em nào lo việc xe cộ, mũ nón. Em nào lo việc nước non. Đến giờ chính thức các em đều phải có mặt, giữ việc cho thật đúng giờ, em thử ký đọc chương trình:

1. Bài ca chính thức Gia đình Phật tử Việt Nam
2. Trình diện Đội
3. Tường trình sinh hoạt Đội
4. Lời khuyên nhủ của Ban huynh trưởng gia đình
5. Thăm triển lãm
6. Tiệc trà thân mật
7. Tiễn đưa

Trước khi cử bài ca chính thức, em xuống ngôn viên mời tất cả đứng dậy hô khẩu hiệu và bắt liền bài hát. Sau bài hát, em có thể thêm phần tưởng niệm Thánh tử đạo. Sau đó, em trình diện Đội. Tùy trường hợp mà các em có thể tập hợp đội sinh dưới ba hình thức: hàng ngang, hàng dọc, vòng tròn. Hàng dọc là để nghe lời huấn thị của các anh cấp trên. Hàng dọc để chịu sự kiểm soát, một để sẵn sàng lên đường. Vòng tròn là để trình diện có

tính cách thân mật. Hàng dọc là căn bản để biến thể ra các hình thức tập hợp khác. Ở đây tập hợp theo hàng ngang mới hợp. Em bắt đầu bằng cách tập hợp thành hàng dọc trước mặt và cách xa quan khách từ 3 đến 5 thước. Sắp hàng dọc để ngắm thẳng hàng và chỉ một tiếng hô 'dóng hàng' cùng với những cánh tay đưa lên chạm vai người trước là khoảng cách đều nhau hơn. Sau đó, em hô quay về bên trái hay bên phải là tùy ở chỗ em đứng để đối diện với quan khách. Em nhớ đấy, khi ra khẩu hiệu luôn luôn có dự lệnh và động lệnh để các đội sinh thi hành đều đặn và rập ràng.

Ví dụ: khi quay về bên phải, dự lệnh của em là 'sẵn sàng quay về bên phải'. em dừng lại vài ba giây, đủ cho đội sinh có thì giờ để sẵn sàng. Rồi thay vì động lệnh là tiếng hô 'quay' nó có vẻ nhà binh quá, em thay thế bằng một tiếng còi ngắn và dòn như tiếng 'quay' của em định hô. Khẩu hiệu đội cũng vậy. Em bắt đầu một dự lệnh: 'sẵn sàng khẩu hiệu đội', em dừng lại vài giây, mắt nhìn vào các đội sinh, nét mặt nghiêm nghị. Rồi đồng dục hô tên Đội. Các đội sinh hát bài ca Đội. Em bước lên hai bước chào rồi trở về chỗ cũ. Sau đó, em Đội trưởng trình bày hoạt động của Đội. Nói một bài diễn văn thì quan trọng quá. Nêu những trường hợp cụ thể. Sau đó, em cảm ơn sự tận tụy của Ban Huynh trưởng và anh đoàn phó đã chăm sóc trên mọi lĩnh vực hoạt động. Em cũng nên ngỏ lời với phụ huynh. Em nói gì? Em ghi ơn về sự tin cậy mà các bậc phụ huynh đã đối xử với các đội sinh khác chẳng khác gì con cháu trong nhà và thường giúp đỡ nhiều ý kiến cho em để cải tạo đức tính của đội sinh. Sau đó, nếu cuộc tiếp tân ở ngoài trời, em nên trình bày một vài môn hoạt động thanh niên thực hành: cắm lều nhanh, vài tác động cứu thương, truyền tin v.v.. Em trình bày cách sắp đặt dụng cụ trong một chiếc ba lô, em biểu diễn một pha bịt mắt nấu nước chè mời khách v.v... những cái đó sẽ làm cho buổi lễ bớt tẻ nhạt, gây linh động cho khách đến tham dự. Sau đó, các em lại nghiêm chỉnh nghe lời khuyên nhủ của Ban Huynh Trưởng Gia đình. Đến phần triển lãm, em cho các đội sinh rải rác tại khu triển lãm để tiếp khách, bạn bè và giải thích những điều họ muốn biết. Trong tiệc trà thân mật, em có thể xin ý kiến của các vị Phụ huynh, các anh chị trưởng và bạn bè hoặc bằng lời nói hoặc bằng chuyền tay ghi trên nhật ký Đội. Thủ ký và nhiếp ảnh viên của đội em phải nhanh tay, nhanh mắt mới kịp việc đó. Lễ lược xong xuôi, em phải nhớ luật cuối cùng của trại đấy: không để lại chi hết ngoài lời cảm ơn.

LỄ CẦU AN - CẦU SIÊU

Cầu an à cầu siêu là sự hỗ trợ về tinh thần. Những gì thuộc về nghi lễ, những gì cần đến Phật lực, cần đến sự gia hộ là phải cần đến lòng thành. Tập trung tư tưởng để ‘nhất tâm bất loạn’ là điều kiện tất yếu để gặp sự ‘cảm ứng’ mà cảm ứng thì không thể giải thích được ‘Nan tử nghi’

Nghi thức lễ cầu an:

1. Niệm hưởng - kỳ nguyện - đánh lễ
2. Khai chuông mõ
3. Chú chuẩn đề (7 lần)
4. Niệm danh hiệu Phật và Bồ tát
5. Chú tiêu trừ nghiệp chướng
6. Tụng quy y và đánh lễ
7. Hồi hưởng tiêu trừ nghiệp chướng

Với ngành Thanh thêm:

- Chú Đại bi (sau khi khai chuông mõ)
- Chú Bát Nhã (sau khi chú tiêu trừ)

Nghi thức lễ cầu siêu:

1. Niệm hưởng - kỳ nguyện - đánh lễ
2. Khai chuông mõ
3. Quy y linh
4. Niệm danh hiệu Phật và Bồ Tát
5. Mười phương Phật ba đời
6. Tụng quy y
7. Hồi hưởng vãng sanh

Với ngành thanh thêm:

- Chú Đại Bi (sau khi khai chuông mõ)
- Chú Bát Nhã (sau bài mười phương Phật ba đời)

Ngoài những lễ lược riêng của đội em, em còn phải tham gia mọi lễ lược do Đoàn và Gia đình tổ chức.

Nghi lễ cũng phải là một phương pháp huấn tập. Nếu em gây được ý thức đúng đắn về nghi lễ, về tụng kinh và niệm Phật, đời sống của em và đội sinh của em sẽ như một ly nước được gạn đục khơi trong.

GIẢI TRÍ ĐỘI

Có nhiều cách để đội em giải trí. Những lúc làm việc mệt nhọc, các em có thể dùng tay reo một tiếng reo lớn, hát một bài hát vui, mạnh hay cùng nhau chơi một lúc cho giãn gân cốt. Có lúc lại kể cho nhau nghe những mẩu chuyện hoặc lịch sử, hoặc chuyện đạo, chuyện vui cười v.v... Nhưng có điều reo không phải chỉ để reo, hát không phải chỉ để hát, chơi không phải chỉ để tranh giành nháy nhót, mà mỗi thứ có một mục đích của nó, có tác dụng của nó. Phải có sổ ghi chép sưu tầm các trò giải trí, phải biết phân loại và sẵn sàng mỗi khi dùng và phải biết đem dùng đúng chỗ, đúng lúc.

Tiếng reo, lối giải trí đơn giản và thường dùng nhất. Tiếng reo rất vui và náo nhiệt, ai ai cũng có thể nhập cuộc được. Nhưng tiếng reo có mục đích khác ngoài việc vui và chơi trong lúc tinh thần căng thẳng, tiếng reo là một nắp xả hơi bảo đảm; trong lúc tinh thần đội đang sa sút, trong một cuộc chơi, tiếng reo là một liều thuốc hồi sinh tinh thần đồng đội chặt sợi dây liên kết giữa các đội sinh.

Có khi lấy khẩu hiệu làm tiếng reo, có khi bắt chước pháp nổ, tàu chạy, máy bay bay, hay bắt chước tiếng hú, tiếng rống của thú vật. Mọi người đều reo. Reo đúng với tiếng reo, đúng với điệu reo. Trước khi bắt đầu phải giải thích, gọn gàng, ngắn ngủi và rõ ràng rồi reo liền. Một lần chưa hòa nhịp, reo lại một lần nữa. Hầu hết các trường hợp, giao hết việc này cho đội sinh pha trò.

Hát. Hát để làm gì? Để quên mệt nhọc? Để cho vui? Để giúp sức mạnh cho chân bước! Để biểu lộ lòng hoan hỷ để ca ngợi thiên nhiên. Để gây lòng mến đạo, mến Gia đình. Ủ nhỉ, đó cũng là biết hát nếu không thì im đi còn hơn. Biết hát nghĩa là:

Hát không phải là hét. Dù đúng dù ngồi, cũng phải đứng phải ngồi đúng phép. Đừng vòng tay vì ép ngực.

Chọn bài hát đúng lúc, đúng hoàn cảnh, đó là điều quan trọng mà em phải biết.

Hát cho đúng, đúng điệu, đúng lời. Hát cho trọn bài đừng để mất đầu mất đuôi.

Trước khi bắt một bài hát, em biết chắc là mọi người đều hát được. Đừng để cho một ai phải im tiếng. Mọi người đều hát đó là điều quan yếu. Hát từ đầu đến cuối.

Suy nghĩ đến lời lẽ bài hát và hát rõ ràng từng chữ, từng lời hát. Có thể, bài hát mới tác dụng. Có thể mới không chọn những bài hát nhảm nhí, tác hại, đầu độc tuổi trẻ.

Còn phải biết tập cho Đội hát. Hát từng câu. Em hát vài lần. Hô vào nhịp cho các Đội sinh hát thành thạo và đúng âm, đúng điệu mới bắt qua câu khác. Cứ hai hay ba câu lại bắt đầu từ đầu cho đến hết bài.

Biết thay đổi cách hát: Đồng âm, hòa âm, hát bè, hát duối.

Nhắc lại phải có số 'bài hát'.

Kể chuyện: Hát, thế mà dễ. Kể chuyện nghe thì dễ mà thật ra rất khó, kể chuyện cũng phải biết kể chuyện. Kể làm sao mọi thức cho có ích, có lợi. Đối với tổ chức giáo dục của chúng ta, mọi thứ hoạt động - dù là mang danh nghĩa chơi, đều có mục đích. Nói rõ hơn, các thứ hoạt động ấy đều là huấn tập. Tâm lý chung ai cũng ưa nghe kể chuyện. Nghe bà kể chuyện là đã bu lại rồi, mắt nhìn vào miệng móm mém của bà. Em xem kìa, nét mặt chúng đang thay đổi theo tình tiết của câu chuyện. Vui buồn, giận hờn, phẫn uất. Phải có tài lắm mới tác động được như thế. Nhưng may thay! Cái tài ấy không đến nỗi khó lắm, em chỉ cần:

Hiểu thấu đáo câu chuyện. Khi đã hiểu rồi, tự nhiên em kể có mạch lạc, không vấp vấp.

Kể chuyện không phải là đọc một bài học thuộc lòng. Em kể chuyện với cả toàn thân: nghĩa là cặp mắt, cả nét mặt, miệng, cử chỉ. Gặp vui thì nói lời lẽ vui, gặp buồn thì nói lời lẽ buồn, gặp chỗ oan ức, tức tối thì không lẽ giọng em cứ đều đều sao? Mắt em không nãy lửa hay sao? Em có rất nhiều dịp để thử lắm. Đêm nay trăng sáng đấy. Em cứ gọi mấy đứa trẻ em trong xóm lại và trở tài một chuyến đi. Năm ba lần như thế, em sẽ có kinh nghiệm, có tài. Tài năng là chi? Chỉ là một chuỗi dài kinh nghiệm thôi.

Trò chơi: Trò chơi đóng vai trò quan trọng trong việc cải tạo tính nết. Nói cách khác, nó có sứ mạng giáo dục. Vì là giáo dục nên chơi là một kỹ thuật. Trước hết, trò chơi mà em dùng nhằm

vào phát triển gì về thể chất, về đức tính. Anh lấy một ví dụ: Em X lẳng tai không nghe rõ. Với trò chơi em có thể chữa lành bệnh cho em đó đấy! Em không tin hả? Này em chơi banh đi. Đứng vào vòng tròn, banh ở tay em. Em kêu tên em khác để chuyền banh. Nếu không chú ý và lẳng tai nghe thì làm sao mà bắt banh kịp? Phải chú ý, phải lẳng tai, thính giác bị kích thích nhiều lần, giác quan có thể trở lại bình thường.

Với kỷ luật của trò chơi mà ai ai cũng phải tuân theo. Sự ép mình ấy là một phương pháp luyện tính. Chơi để mà biết, thắng và chơi để mà còn biết thua. Trong cuộc thi đua mà DaDuĐà La là phần thưởng, đã có lần thái tử Tất Đạt Đa đã cho ngựa dừng lại trước sự la ó tức tối của khán giả và trước sự hồi hộp của nàng công chúa đức hạnh con vua Thiện Giác, chỉ vì chàng trai vương giả ấy không muốn thấy ngựa mình quá mệt. Biết thắng, biết thua là phương pháp luyện đức.

Em thấy đó, sự quan trọng của trò chơi. Thấy để mà lo. Lo tìm tòi các trò chơi, với đầy đủ cách thức của nó: Mục đích giáo dục, mấy người tham dự, vật liệu để chơi, luật lệ chơi, cách biến thể trò chơi ấy. Thắng thẫn he bình những sự gian lận phạm luật. Không những phê bình mà phải phạt, phạt chạy vòng quanh, khi điều khiển một trò chơi, em cần giải thích ngắn ngủi những rõ ràng cách chơi, luật chơi thường và phạt. Khi ai nấy đều thấu đáo rồi mới bắt đầu chơi. Đến đây, anh không những chỉ nhắc em có sổ trò chơi mà còn cả những trò chơi cần phải được thú lỏp sẵn sàng trong óc. Gặp dịp là tung ra liền.

BÁO ĐỘI

Em nên nghĩ đến Báo Đội. Đó cũng là sinh hoạt tinh thần và phát triển khả năng diễn tả văn chương. Với Đội, em có thể thực hiện báo tường, báo tập viết tay. Anh đã có tay một đội đã dùng một hình thức báo đội rất đẹp. Đội ấy cắt những hoa sen lớn, nền màu của đội. 8 cách được chia cho đội viên, ai lo phụ trách trình bày cách sen của mình. Mỗi tuần làm báo sen như vậy. Đến ngày chu niên Đội, những cách sen ấy được dán lên bìa cứng găm vào gậy và cắm quanh tràn cả khu triển lãm. Những bài của đội viên viết trên mảnh giấy màu, hay những bức họa, những tấm hình nho nhỏ, tạo nên một rừng sen rất ử là ngoạn mục. Mỗi tháng, em đội trưởng chọn những bài nào khá, làm lại một tập báo được trình bày chu đáo hơn, tỉ mỉ và kỹ thuật hơn.

Tất cả những tờ báo này đều là tài liệu của Đội được giữ gìn hết sức là cẩn thận và sắp đặt thủ tục từng năm. Em đừng khinh thường, quý lắm, quý lắm em ơi!

Anh thấy đã giúp em nhiều về phần này, phần hoạt động của Đội, em đem ứng dụng đi. Gặp những vấp vấp em cho anh hay anh sẽ góp ý lại với em.

Một điều nữa, trước khi qua chuyện khác: sáng kiến là điều anh khuyến khích. Anh chỉ giúp cho em phần căn bản, cho dù những chi tiết mà anh có đề cập đến cũng không ngoài việc gợi ý cho em đẩy thôi. Nhớ em nghe!

CHƯƠNG THỨ BẢY

ĐỘI TU HỌC

Học Tập Không Thể Tách Rời Hoạt Động	114
Học Tập Là Để Tiến Bộ	114
Các Bộ Môn Tu Học	115
Nguyên Tắc Học Tập	116
Phương Pháp Học Tập	117
Chương Trình Tu Học	117
Cấp Hiệu	117
Phần Việc Của Đội trưởng	118

HỌC TẬP KHÔNG THỂ TÁCH RỜI HOẠT ĐỘNG

Thật ra, tách rời việc học tập và hoạt động thành hai phần khác nhau là điều bất đắc dĩ để cho em rõ từng sự kiện đấy thôi. Học tập và hoạt động phải đi đôi với nhau, phải gắn bó lấy nhau, phải phối hợp với nhau mới có kết quả.

Trong những học tập có hoạt động và trong hoạt động để mà học tập. Những lần thi lên cấp là gì? Nếu thi lên cấp để mà được lên cấp thôi thì sự học tập của các em chỉ là sự hiểu biết khô khan và theo sách vở, lên cấp là để chuyển sự hoạt động đúng với khả năng hiểu biết.

HỌC TẬP LÀ ĐỂ TIẾN BỘ

Một trong những việc làm quan trọng của em là giúp đỡ các đội sinh vượt qua các cấp học, đạt được cấp này rồi, một cấp khác hiện ra để các em nhắm đến mà tiến tới. Nói như thế tức là khi giúp cho đội sinh tiến lên em phải tiến thêm nhiều hơn nữa. Nếu không vượt lên các đội sinh thì làm sao em dẫn dắt được.

Có bốn cấp Thiếu nam: Hưởng Thiện, Sơ Thiện, Trung Thiện, và Chánh Thiện. Thời gian trung bình cho mỗi cấp là một năm. Sau bốn năm, em lên Nam Phật Tử. Ngành Thanh, thời gian không quy định vì chương trình dài hạn. Có 2 bậc: Hòa và Trục.

Có thể có đội sinh rất thông minh, rất ham học tập, có thể trong thời gian ngắn mà có thể vượt hết cấp này đến cấp khác một cách dễ dàng. Tuy thế, thời gian rất cần thiết, cần cho sự ứng dụng thuần thực, cần cho lòng trung kiên bền vững với tổ chức. Học tập không phải chỉ để mà biết mà học để luyện tính, luyện đức, để cải thiện bản thân và xã hội. Cấp bậc được mang lên vai không phải chỉ là kết quả của một năm hiểu biết mà là một năm tiến bộ, tiến bộ về mọi phương diện. Nếu không được như thế thì cấp bậc chỉ là một phù hiệu trang trí cho đẹp mắt mà thôi, phải không em?

CÁC BỘ MÔN TU HỌC

Trong chương trình tu học của Gia đình Phật tử có các bộ môn:

1. Phật pháp
2. Hoạt động thanh niên
3. Văn nghệ
4. Hoạt động xã hội

Tuy chia ra các bộ môn, nhưng tựu trung, tinh thần Phật giáo bao trùm lên tất cả để mà thấm biến vào các bộ môn khác. Đạo Phật vốn là đạo cứu thế, cứu thế không phải bần ban ỏn, gián họa mà là trình bày một con đường sống, con đường giải thoát. Đạo Phật là đạo sống, sống rộng, sống mạnh. Chương trình tu học của Gia đình Phật tử còn thể hiện ‘Ngũ minh Phật giáo’, một chương trình hoạt động mà Đức Phật đã soạn cho mỗi một Phật tử:

1. Nội minh
2. Nhân minh
3. Thanh minh
4. Y Phương minh
5. Công xảo minh

Nội minh là nội điển tức là Phật pháp.

Nhân minh là phương pháp chính luận (lý luận học)

Thanh minh thuộc về ngoại điển, tức là những môn học ngoài Phật pháp (triết học, văn học, sử học, ngoại ngữ....)

Y Phương minh là y học ngày nay.

Công xảo minh tức là công kỹ nghệ

Thật là đầy đủ phải không em? Nếu em tinh tế và để một chút suy xét, em sẽ phân biệt không khó khăn gì môn học nào của chúng ta thuộc về ‘MINH’ nào trong Ngũ Minh Phật giáo, và nói thế để em ý thức được rằng, không có một môn học nào là không giúp ích cho mình và cho người và không có môn học nào là vô tích sự.

Tùy theo thang bậc, mà chương trình được sắp đặt từ dễ đến khó, từ thấp đến cao, từ Nhân thừa đến Phật thừa.

NGUYÊN TẮC HỌC TẬP

Nguyên tắc này đã được xác định trong kỳ đại hội Huynh trưởng Giđinh Phật tử toàn quốc 1967.

‘Gây ý thức gắn liền Đạo pháp và Dân tộc. Đào tạo con người Phật giáo và con người Việt Nam. Dung hòa Đạo Pháp và Dân tộc không hưởng ngoại, mất gốc’.

Điều này quan trọng, không phải quan trọng cho Huynh trưởng thôi, mà em cũng là trưởng của một đội cũng rất cần biết, cần hiểu, cần ứng dụng. Trước đây, anh đã nói em rồi về phần đạo pháp và dân tộc. Trong em có cả máu Phật hòa với máu huyết Việt Nam. Một Phật tử không phản Phật, không phản quốc, ý chí tự cường, tự lập, tự tiến mà đức Phật thường đòi hỏi ở mỗi Phật tử cũng là ý chí mà con dân đất Việt thực hiện cho Tổ quốc giang sơn, cho giống nòi, cho dân tộc. Chính cái ý nghĩ ấy đã, đang và sẽ giữ mãi truyền thống tốt đẹp của dân tộc ta: Khai phóng, sáng tạo nhưng không hưởng ngoại mất gốc. Tâm tình của nhân dân ta luôn luôn rộng mở để đón nhận những tư tưởng ngoại lai, nhưng sự đón nhận ấy không giết chết tinh thần sáng tạo của dân tộc, không tự ti, mặc cảm để khuất phục mình trước thế lực ngoại lai, không a dua, đua đòi những hào nhoáng bên ngoài, ngoại lai, mà quên đi cái gốc rễ tốt đẹp, nề nếp của dân tộc. Đây là những lời tâm huyết anh nói thẳng thắn với em: Tuổi của em là tuổi dễ bị tiêm nhiễm đấy. Từ mái tóc, cái quần, cái áo, từ lối đi lối đứng, cho tới lời lẽ, nếp sống của các em đang bị đầu độc bởi những hậu ý không đẹp. Cái phong trào thanh niên khỏe rầm rộ của Ducouroy đã lôi cuốn một số thanh niên thành thị dưới thời Pháp thuộc chỉ là để cho Thanh niên Việt Nam không còn thì giờ nghĩ đến cách mạng nẩy nở thời ấy.

Nói thế không phải là những gì ở ngoại quốc đưa vào nước ta đều xấu xa, tác hại hết cả đâu. Ngay cả đạo Phật, đạo Khổng, đạo Lão, đạo Cơ Đốc, cho đến cả lý tưởng dân chủ, dân quyền cũng đều là những món hàng nhập cảng. Nhưng mà có thứ không phải lại tinh thần quốc gia, không đi ngược lại dân tộc tính, có thể làm giàu thêm văn minh của đất nước, sao chúng ta lại từ chối? Sao chúng ta lại không chấp nhận hở em?

PHƯƠNG PHÁP HỌC TẬP

Cùng với nguyên tắc học tập, Đại hội năm 1967 cũng đã đề ra những phương pháp căn bản:

Hợp với khoa Sư phạm mới: có tính cách thực nghiệm, lấy thực hành làm phương tiện

Hợp với Đạo: lấy chân lý giải thoát làm cứu cánh

Thích hợp với tuổi trẻ

Nói đúng với từ ngữ Phật giáo là phương pháp phải hợp khế hợp cơ. Đừng nặng về lý thuyết mà chú trọng đến phần thực hành để ứng dụng vào cuộc đời, gia đình, học đường, xã hội. Thực hành là điều cần thiết để đạt đến thành quả của chương trình. Người học Phật phải qua giai đoạn: Văn - Tư - Tu. Trước hết là phải nghe. Nghe rồi suy nghĩ. Suy nghĩ rồi thực hành. Thật ra, các em đời sinh không thích nghe nhiều đâu, các em chỉ thích hoạt động. Hoạt động càng nhiều càng thú. Càng thú thì càng hăng say. Hề mà hăng say thì có tiến bộ rồi.

CHƯƠNG TRÌNH TU HỌC

Một Đội (Chúng) trưởng cũng cần nắm được trọn chương trình tu học từ Hưởng Thiện đến Chánh Thiện, về tất cả các bộ môn: Phật pháp, Hoạt động thanh niên, Văn nghệ, hoạt động xã hội. Chương trình này cũng đã được tu chỉnh qua nhiều kỳ Đại hội toàn quốc, nhất là Đại Hội 1967 và Đại hội 1873.

Em có thể liên hệ với anh (chị) Đoàn trưởng để được cung cấp cho.

CẤP HIỆU

Sau khi trúng cách các kỳ thi vượt bậc, các em sẽ được trao cấp hiệu trong buổi lễ. Khi nhận được cấp hiệu, đội sinh phải phát nguyện 'Chúng con xin nguyện sống đúng cấp bậc, dũng mãnh và tinh tấn để phụng sự chánh pháp'

Nhỏ đấy. Nguyện sống đúng cấp bậc. Lên được cấp nào thì phải sống đúng với cấp ấy. Sự phục vụ chánh pháp cũng tăng triển theo với cấp bậc mà em đeo trên vai áo trái.

Cấp bậc được biểu trưng bằng chồi bồ đề màu trắng trên hình vuông màu xanh (màu ngành thiếu), cạnh 40 ly. Chồi gồm

có 1 nụ và từ 1 đến 4 lá: Hưởng thiện 1 lá, Sở thiện 2 lá, Trung thiện 3 lá, Chánh thiện 4 lá.

PHẦN VIỆC CỦA ĐỘI TRƯỞNG

Như trước anh đã nói, nếu em là Đội trưởng khá, em phải phụ trách hầu hết chương trình Hưởng thiện, một phần của chương trình Sở thiện, nếu em đã trúng cách Trung thiện. Như thế, em cũng giúp đỡ nhiều cho các anh Đoàn trưởng và Đoàn phó.

Em nói, em sẽ gặp phải sự khó khăn. Trong đội em có đội sinh đang học Hưởng thiện, có đội sinh đang học Sở thiện, em phải làm sao? Em chi ra làm hai toán chủ gì? Một toán học Sở thiện, một toán học Hưởng thiện. Không nên. Một đội chia ra làm hai, rồi mỗi toán riêng rẽ một góc toán, toán nào lo cho toán ấy, đâu có được. Sự chi phối ấy làm mất đi tính chất đồng nhất của Đội. Nên tìm một giải pháp hòa đồng hơn.

Ví dụ:

Truyền tin những em Sở thiện truyền đi những em Hưởng thiện nhận. Một bên dợt lại sự truyền đi, một bên tập nhận. Cả hai đều có việc làm.

Một ví dụ nữa:

Cứu thương, các em Sở thiện làm nạn nhân để các em Hưởng thiện làm cán khiêng. Công việc của em là phải tìm sự hòa đồng ấy.

Em nì! Đội là hình ảnh của một con người hoàn toàn mà mỗi em tuy có một phần việc riêng: Mắt có phần việc của mắt, tai có phần việc của tai, mũi, lưỡi, thân, ý đều có phần việc riêng của chúng. Nhưng những việc riêng lẻ ấy đều đưa đến cái đích là làm cho con người hoạt động tiến bộ. Em là kẻ chỉ huy, là óc não, là kho tàng chứa đựng những sáng kiến dung hòa, hòa hợp, kích động mọi nỗ lực tiến bộ của Đội.

CHƯƠNG THỨ TÁM

ĐỘI TRONG ĐOÀN

Với Đoàn Trưởng	120
Với Các Đội Khác	121
Hội Đồng Đoàn	121
Du Ngoạn - Trại Đoàn	123

Còn một chuyện nữa, em cũng đừng quên vì nó rất dễ quên. Trong lúc em quá lo lắng cho Đội, nhất tâm vì Đội, chỉ nghĩ đến sự tiến bộ của Đội mà quên đi trách nhiệm, bổn phận của em đối với Đoàn, em quên đi những bạn đường của em: Sen Trắng, Sen Xanh, Sen Hồng,... Em đừng quên rằng em không phải là một đóa hoa sen đởn độc hay chỉ muốn một mình vượt lên trên tất cả những đóa sen khác, mà là hòa mình vào trong hồ sen muôn sắc. Lo cho đội em như thế nào, em cũng phải lo cho đoàn như thế đó. Em tin tưởng vào Đoàn em. Em làm việc cho Đoàn chẳng khác nao đội sinh của em hết mình cho Đội. Mỗi khi em đã quyết tâm cho đội của em thắng trong cuộc thi đua của Đoàn, thì cũng với sự quyết tâm ấy, hay hơn nữa - em cùng với các đội khác đua Đoàn thắng cuộc trong các buổi thi đua do vùng, Quận hay Ban Hướng Dẫn tổ chức. Không chỉ mình em mà đem cả đội, đem toàn thể lực của đội. Phải cho đội sinh cảm thấy điều ấy. Điều mà anh nói với em đó chính là "Tinh Thần Đoàn". Trách nhiệm của em đối với Đoàn không phải là nhẹ đâu. Chính là sợi dây liên kết Đội với Đoàn. Em thay mặt cho đội dự các phiên họp, các phiên Hội đồng Đoàn. Chính do em, mà Đoàn biết được những dự định, những tiến bộ, những sinh hoạt của đội mà chính do em, mà các đội sinh biết được hoạt động của Đoàn.

Chỉ có em mới đưa cả đội hăng say tham gia vào đời sống của Đoàn và làm cho đội sinh cảm thấy tinh thần Đoàn cũng quan trọng như tinh thần Đội.

VỚI ĐOÀN TRƯỞNG

Trước hết và trên hết em phải vâng lời và sẵn sàng tuân theo chỉ thị của Đoàn trưởng (phó) dù những chỉ thị ấy viết trên giấy tờ hay đơn giản bằng lời nói, dù anh chị Đoàn trưởng có mặt hay vắng mặt. Em đừng lơ là điểm này, sẽ có tác động tâm lý sâu rộng. Thấy em răm rắp tuân lệnh anh chị Đoàn trưởng, có đội sinh nào lại không vâng lời em? Rồi em còn phải giúp đỡ anh chị Đoàn trưởng mọi mặt, trao cho anh trọn vẹn lòng ngay thẳng đức tính chính trực của em. Như thế, em sẽ là gương mẫu cho các Đội trưởng khác.

Một lần nữa, anh nhắc em: Hành động của em hay mọi lời lẽ mà em muốn tỏ bày với anh Đoàn trưởng càng nhiều càng tốt.

VỚI CÁC ĐỘI KHÁC

Sự gây cản có thể đưa đến mất hòa khí là ở các cuộc thi đua. Nói đến thi đua là nói đến sự cạnh tranh, nhờ ở sự cạnh tranh mà các đội tiến bộ. Nhờ ở sự cạnh tranh mà tinh thần, tinh thần đồng nhất có dịp để phát triển mà cũng do sự cạnh tranh mà tinh thần thượng võ được biểu lộ. Trong các cuộc thi đua, đội em cần phải thắng. Nhưng thắng một cách thắng thắn và lưỡng thiện bằng chính sức mình chúng không bằng sự gian lận. Nếu đội em thua thì phải nhận sự sút kém của mình. Phải can đảm nhận sự thất bại không thán oán. Không tìm cách đổ lỗi cho kẻ khác, cho cấp trên. Sự thua thiệt cũng là một cơ hội tốt cho tinh thần Đội thêm sâu đậm. Biết thua là hành động can trường, có bản lĩnh của em đó. Hoan hỷ và thực tâm mừng cho Đội khác thắng cuộc. Thật ra, thắng hay bại chẳng quan trọng bằng cách thi đua, bằng sự cố gắng thường xuyên. Phải truyền đạt tư tưởng này. Mọi việc đều do em, trách nhiệm là ở em. Đừng có gieo vào tâm hồn một mảy may mầm mống ganh tị, ác cảm hay hiềm khích nào cả. Những cơn vi trùng này đục khoét hết mọi cái hay, cái đẹp mà em đã phải gia công tạo nên. Nếu đội khác hơn, hay tận tình giúp đỡ các đội khác và cuối cùng hai khẩu hiệu mà em thường được nghe đến những rất thực tiễn:

Ganh đua mà không ganh ghét

Thắng không kêu, bại không nản.

Giao thông ý thức này trong đầu óc và tâm can, anh bảo đảm với em rằng các đội sinh cũng sẽ đi theo con đường của em. Chắc chắn phải như thế. Em thí nghiệm đi!

Thình thoảng em nên mời các đội khác đến dự các phiên họp hay các cuộc du ngoạn, trại với em để các em trao đổi với nhau những hiểu biết, những kinh nghiệm - Học thầy không bằng học bạn đấy!

HỘI ĐỒNG ĐOÀN

Có những buổi họp của Đoàn mà toàn Đội tham dự. Trong những buổi học tập này có thể em sẽ được phân công giúp Ban Huynh Trưởng hướng dẫn một vài môn hoạt động nào đó. Anh chị Đoàn trưởng sẽ báo trước cho em. Hãy soạn thật kỹ và trình bày cho thật hấp dẫn vì đây cũng là một dịp để gây uy tín cho em và cả đội em.

Có những buổi học tập mà anh chị Đoàn trưởng chỉ dành riêng cho Đội trưởng, Đội phó và những đội sinh nào có trình độ khá hơn. Em hãy là một đội sinh ngoan ngoãn chăm chỉ và gương Mẫu. Phải tận lực thu thập cho em và cho đội em. Các anh chị Đoàn trưởng, Đoàn phó bày vẽ cho đội trưởng. Đội trưởng lo cho đội sinh, ngày nào mà điều này được thực hiện thì ngày đó vai trò của Đội trưởng sẽ lên hưởng.

Có những phiên họp Đoàn mà thành phần tham dự chỉ có Đoàn trưởng, Đoàn phó và các Đội trưởng. Phiên họp này là phiên họp thường kỳ, có thể là hàng tháng. Dĩ nhiên là em sẽ nhận được bằng chương trình buổi họp trước mà đại khái là kiểm điểm sinh hoạt trong tháng, vạch chương trình cho tháng tới và giải quyết những công việc của Đoàn, những trường hợp đặc biệt trong mỗi đội. Theo chương trình ấy em sẽ soạn những báo cáo tường trình công việc trong Đội cho thật chính xác. Em trình bày rõ ràng những khó khăn, những trở ngại mà em đang vướng phải cũng như những dự định sắp tới của em. Hãy nói thật gọn gàng và đầy đủ. Ngoài ra, em còn phải chú ý lắng nghe các Đội trưởng khác. Em sẽ học được nhiều điều hay, kinh nghiệm của bạn bè.

Đừng quên sổ tay, ghi chép đầy đủ những nhận xét, ý kiến của Huynh Trưởng Đoàn cũng như những dự định hoạt động của Đoàn để trình bày lại cho các phiên họp Đội. Lại có những Hội đồng Đoàn, Hội đồng là để giải quyết những việc quan trọng, những công tác đặc biệt của Đoàn như lo lễ lược của Gia Đình, của Đoàn, hay thực hiện một công tác xã hội, v.v.. Thành phần của Hội đồng Đoàn có thể mở rộng ngoài Đoàn trưởng Đoàn phó, Đội trưởng, Đội phó còn có thêm những đội sinh có năng khiếu đặc biệt mà Đoàn mời hay do Đội trưởng giới thiệu. Em cố gắng nhận lãnh trách nhiệm mà đoàn giao phó, hay hơn nữa xung phong nhận lãnh trách nhiệm khó khăn.

Đội khi em phải dự những Hội đồng kỷ luật của Đoàn hay của Gia Đình. Nếu không may mà một đội sinh em phạm lỗi thì việc trước tiên là em phải khuyên nhủ đoàn sinh ấy nên nhận lỗi và hối cải trước Hội đồng. Anh biết em làm được công việc đó chẳng khó khăn gì. Miễn là em tác động được tinh thần bằng cách nêu cao danh dự của Đội. Anh nói chẳng khó khăn gì nếu em biết thái độ những cảnh thuận tiện.

Trước đây, Anh đã nói với em rằng, những sự giúp đỡ riêng tư thân mật ở những nơi vắng vẻ là những dịp rất tốt. Em sẽ dễ

dàng chinh phục hơn. Ra trước Hội đồng với tư cách Đội trưởng em nhận lỗi về em và sám hối trước. Rồi chính em cùng với đội sinh phạm lỗi làm lễ trước điện Phật. Thường thường khi có người cùng chia sẻ, đội sinh phạm lỗi thấy yên tâm, đỡ ngượng ngập. Sau lễ Sám hối không bao giờ em nhắc đến chuyện cũ nữa. Nếu chẳng may hơn nữa, đội sinh của em quá ngoan cố, thì em nên làm theo mọi quyết định của Hội đồng.

DU NGOẠN - TRẠI ĐOÀN

Em thường hay than phiền với anh rằng, phạm vi du ngoạn và trại của Đội hạn chế quá nhiều và thời gian không cho phép em thực hiện được những gì cần thiết, như thủ công trại như các cuộc khảo sát lâu ngày. Khỏi lo, các cuộc du ngoạn, các trại Đoàn sẽ bổ khuyết cho em điểm này, nhất là các trại hè.

Có điều em nên nhớ "Đội ở trong Đoàn" đấy.

Dĩ nhiên là em phải cố thủ tinh thần đội nhưng không vì thế mà em tách rời khỏi tập thể của Đoàn. Xem chừng anh Đoàn trưởng cần gì hay sự giúp đỡ nào, đội em phải có mặt trước tiên. Các đội khác cũng thế, em phải là kẻ đầu tiên tiếp tay, tiếp sức. Em đừng có gò bó, ràng buộc quá mức vào hoạt động riêng rẽ của Đội mà phải xem sự thành công của Đoàn cũng là sự thành công của Đội vậy. Các đội trưởng là cánh tay mặt của Đoàn mà!

ở trại Đoàn, khi anh Đoàn trưởng cho phép các Đội trưởng chọn lấy khu đất trại cho đội mình, thì phải lưu ý các điểm sau:

- Không nên đóng xa trại của Ban Hướng Dẫn Đoàn và các đội khác. Như thế, đội em sẽ biệt lập và mất tinh thần Đoàn.

- Cũng không nên đóng gần nhau quá, mà phải đủ chỗ cho trại chính, trại phụ, cho sự thiết lập những thủ công trại và cho sinh hoạt nội bộ của đội nữa. Sự sinh hoạt riêng tư này đôi lúc thật cần thiết, nhất là các trại lâu ngày. Em phải lo trang bị đầy đủ cho đời sống và hoạt động của Đội. Đồng thời trong lúc làm những việc này các đội sinh được dịp học tập và trao đổi đức tính. Tạo cho đời sống của trại đầy đủ tiện nghi, thoải mái. Dưới đây là những hình ảnh:

Trong đời sống của Đoàn, em phải hướng dẫn toàn đội sinh hoạt hết mình đã dành, em còn phải chu toàn mọi hoạt động của đội mình: Từ ăn ở, việc làm, học tập, nghỉ ngơi. Nhất nhất, em phải có những dự định đại cương cho suốt thời gian trại và

chương trình thực hiện cho mỗi ngày. Kỷ luật, trật tự, đúng giờ giấc, hoạt động hết mình, cho đến cả ăn uống, ngủ, nghỉ là những thói quen mà em phải tạo nên cho Đội trưởng trong các kỳ trại. Tạo được không khí này đâu phải dễ dàng gì! Như cho chim lượm lật từng cái rác, cọng rơm để làm nên một tổ ấm, ngày này qua ngày khác, trại này qua trại khác, em phải tìm cách cho các đội sinh hiểu rằng đời sống tốt đẹp của Đoàn - Đội tùy thuộc ở thiện chí và cố gắng của mỗi đội sinh. Một nhạc công gảy sai vài nốt nhạc cũng đủ phá tan cả buổi hoà nhạc rồi! Phải không em?

Chương Thứ Chín

Với Bên Ngoài	126
Đối với Phụ Huynh Đội Sinh	126
Đối với Học Đường Đội Sinh	126
Đối với Hàng Xóm, Phố Phường	126
Tạm Chia Tay	127

VỚI BÊN NGOÀI

Với bên ngoài? Em không có bao nhiêu, vì không có tính các đối ngoại. Mọi sự liên lạc với chính quyền đều do Ban Hướng Dẫn Gia Đình. Về phần em, em có thể liên lạc với:

ĐỐI VỚI PHỤ HUYNH ĐỘI SINH

Điều này cần thiết và chắc là cũng không khó lắm. Em đã tới lui nhiều lần rồi và nếu em biết cách ăn ở, các phụ huynh cũng xem em như con cháu trong nhà. Em cần phải biết sự sinh hoạt của đội sinh tại gia đình và nhắc nhở đội sinh giúp đỡ việc nhà, việc cửa. Gặp lúc phụ huynh đội sinh đau, em tổ chức một buổi lễ cầu an và giúp đỡ đội sinh những việc cần thiết thiết hằng ngày.

ĐỐI VỚI HỌC ĐƯỜNG ĐỘI SINH

Có những đội sinh quá sai mê việc Đội, việc Đoàn mà trễ nải việc học hành, đến nỗi phải đứng liệt bệt trong lớp. Điều này quả thật đáng trách. Một Phật tử phải xứng đáng trên mọi phương diện: Là học sinh thì phải là học sinh siêng năng; là công nhân thì phải là công nhân chuyên cần; là công chức thì phải là công chức gương mẫu.

Hằng tháng, em đến trường thăm việc học của đội sinh, rồi nhờ các anh Đoàn trưởng, Đoàn phó, hoặc khen ngợi, hoặc khuyết khích, hoặc khiển trách sự lơ là của đội sinh.

ĐỐI VỚI HÀNG XÓM, PHỐ PHƯỜNG

Anh nói đến công tác xã hội. Đây là một phương tiện liên kết thiện duyên với bên ngoài, với quần chúng. Có những công tác, mà một đội có thể thực hiện được như vét một cái giếng công cộng của xóm, như tu bổ lại một chiếc cầu tre, như đốt một đống rác. Em có thể mở một lớp học cho những bà con thất học, quét dọn đình, chùa, miếu, vũ trước những ngày đầu năm và ngày lễ của làng. Có những công tác em phải hợp tác với các đội khác để chung sức thực hiện hoặc là do Đoàn chủ trương. Dù sao cũng nên đặt những công tác thường kỳ, những sự bổ thường xuyên chương trình hoạt động xã hội giúp em nhiều kiến trong lĩnh vực này. Cán chi công tác xã hội phải thực hiện..

Có điều là khi có công tác để làm, còn phải biết cách làm nữa. Cách làm công việc xã hội mới khó. Ẽnh hưởng là ở đó. Phải đặt vào đó một chút tâm nguyện và một ít hạnh nguyện.

Hạnh nguyện và tâm nguyện thấm biến vào công tác sẽ mang lại một sắc thái đặc biệt và chính cái sắc thái đặc biệt ấy sẽ chinh phục được cảm tình quần chúng.

Trước khi tạm biệt em, anh chỉ còn nhắc em rằng: Quần chúng là nước mà chúng ta là cá. Rời khỏi nước là cá chết đấy! Em phải biết chọn cách mà xử sự!

TẠM CHIA TAY

Em Đội trưởng! Đến bây giờ thì em được trao truyền ít nhiều sinh lực và kỹ thuật cho nghề Đội trưởng của em. Và chắc chắn em đã cảm nhận được rằng, cái nghề ấy là một nghề trọn vẹn. Nó sửa soạn cho em đời sống đầy đủ. Cuộc đời ấy, em phải tạo nên với bao nhiêu khó nhọc, với bao nhiêu sự cố gắng và tâm huyết. Kinh nghiệm chồng chất lên kinh nghiệm, thất bại hôm nay làm đà cho thành công ngày mai, một khi em đã là Đội trưởng củ khô rồi thì tương lai của em trong Gia đình Phật tử chói rạng. Anh bảo đảm với em không những tương lai trong đường đạo mà thôi, tương lai trên đường đời cũng vậy.

Anh đã thấy rồi, đôi mắt sáng của em. Anh cũng thấy rõ, bàn tay chắc nịch của em đang thì lấy cán cờ hình chữ U. sự quả quyết ấy làm anh tin tưởng là em sẽ thành công.

Anh tạm chia tay em, lòng vô cùng bình yên và hẹn gặp lại trên đường em đi.

Phật Đản 2514 - 1970

TÀI LIỆU THAM KHẢO

- ⁱ Tác giả viết vào năm 1970
- ⁱⁱ Diễn văn khai mạc Đại Hội Huỳnh Trưởng Gia Đình Phật Tử toàn quốc ngày 29-7-1967 tại Sài Gòn
- ⁱⁱⁱ Hiện nay là thời điểm viết sách này, bây giờ là Hoà thượng viện trưởng viện nghiên cứu Phật học.
- ^{iv} Phù hiệu và tất cả những điều khác liên quan đến Nội quy, lần tái bản này đều có sửa lại cho đúng nội quy tu chính ở Đại hội 1973.
- ^v Có khi phải cần nhờ anh, chị Đoàn trưởng ký đơn xin phép